

ת"פ 12122/04/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד יונס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 12122-04-13 מדינת ישראל נ' יונס(עציר)

בפני כב' השופט דניאל פיש
מאשימה נגד
מוחמד יונס ע"י ב"כ עו"ד איברהים חורי
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות חיפה - פלילי

הכרעת דין

פתח דבר

1. כתב האישום מייחס לנאשם, מוחמד בן חוסאם יונס, עבירות של חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין, החזקת ונשיאת נשק ותחמושת- עבירה לפי סעיפים 144 (א) רישא וסיפא + 144 (ב) רישא וסיפא לחוק העונשין והפרת הוראה חוקית- עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום, הנאשם וכרים בן עלי יחיא (להלן: "המתלונן") הינם בני דודים, כאשר במועד הרלוונטי לכתב האישום המתלונן היה עתיד להעיד בהליך פלילי נגד הנאשם בגין אירוע בגינו שניהם הועמדו לדין. על רקע זה נוצר סכסוך בין הנאשם למתלונן. ביום 22.3.13, בסמוך לשעה 21:00 הגיע הנאשם לביתו של המתלונן בכפר קרע כשהוא נושא, ללא רשות על פי דין, אקדח טעון ודרוך (להלן: "הנשק") ועוטה על ידיו כפפות. הנאשם ניגש לביתו של המתלונן ודפק בדלת. המתלונן כששמע את הדפיקות שאל מי בדלת והנאשם השיב בכזב כי מדובר בוואסים, כשם אחיו של המתלונן, על מנת שיפתח לו את הדלת. המתלונן סבר שמדובר באחיו, פתח את הדלת והנאשם שניצב מרחק של מטר לערך ממנו אמר לו בערבית "קח", כיוון לעברו את הנשק וירה לעבר פלג גופו התחתון 4 יריות לפחות בכוונה להטיל במתלונן מום, נכות או לגרום לו לחבלה חמורה. לאחר המעשה, נמלט הנאשם מהמקום.

3. כתוצאה מהמעשים חדרו קליעים לגופו של המתלונן ונגרמו לו חבלות חמורות כדלקמן: פצעי כניסה ויציאה בירך אמצעית ימנית, שבר מרוסק בירך דיסטאלי מימין עם פרגמנטים גרמים מרובים ומספר רסיסים ברקמות הרכות באזור השבר, שני פצעי כניסה ויציאה בירך אמצעית שמאלית, פצעי כניסה ויציאה בכף יד שמאל. המתלונן הובהל לבית החולים "הלל יפה" שם נותח מספר פעמים ואושפז. ביום 22.11.12 הורה בית המשפט המחוזי בחיפה כי הנאשם ישהה בחלופת מעצר בבית הוריו בערערה בתנאי מעצר בית מלא, בפיקוחם של הוריו (מ.ת. 12-10-12137). כן נקבעו תנאים שבהתקיימם יוכל לצאת מהבית בליווי המפקחים. במעשיו המפורטים יצא הנאשם ממקום מעצר הבית, מבלי שהיה מלווה

עמוד 1

באחד המפקחים, ללא אישור בית המשפט ושלא למטרה שאושרה מראש בידי בית המשפט ובכך הפר הוראה חוקית.

ראיות הצדדים והעדויות בבית המשפט

4. המתלונן, כרים בן עלי יחיא, הינו בן דודו של הנאשם המתגורר בכפר קרע. המתלונן סיפר בעדותו שהם 3 אחים ו- 2 אחיות-אדיב וואסים, עריג', ערין והוא וכי בביתם 2 קומות. הוא אישר שהוא מכיר את הנאשם ופירט-"אמא שלו היא דודה שלי מהצד של אבא. אנחנו בני דודים. הוא גר בכפר הסמוך לכפר שלי, בכפר ערערה. משפחת יונס. אני מכיר אותו מלפני הרבה זמן, מהילדות. אבל באופן אישי, אף פעם לא היה איזשהו משהו שיתוף בינינו. מספר הפעמים שראיתי אותו ממש מצומצם, באירועים, אולי פעמיים או שלושה בביתם, כולל הפעם נשוא האירוע". לדבריו, הוא מכיר את הנאשם הרבה שנים, להערכתו 10 או 15 שנה. המתלונן השיב שהמרחק בין ביתו לבית הנאשם בנסיעה הוא כ-20 דקות וכי הוא מכיר את בית הנאשם ובני ביתו. בתשובה לשאלה האם קיים סכסוך בינו לבין הנאשם, סיפר המתלונן באריכות את פרטי האירוע בגינו הועמדו לדין יחדיו. הוא אישר שבגין האירוע שתיאר הוא היה אמור להעיד בתיק פלילי נגד הנאשם. לדבריו, לאחר שמסר את עדותו במטרה נותק הקשר ביניהם. כאשר נשאל בשנית האם יש ביניהם סכסוך, השיב-"הוא ירה בי, אז מובן שיש". לדבריו, בטרם האירוע היה ביניהם קשר כלשונו-"לא הכרות טובה אבל היה קשר". המתלונן אישר שכיום יש סכסוך בינו לבין הנאשם. לשאלת בית המשפט השיב המתלונן שמעבר לאירוע בו שניהם הועמדו לדין לא היה דבר נוסף או סכסוך קודם ביניהם. המתלונן אישר שהוא מכיר את הנאשם ואת אחיו התאום אחמד. כאשר נשאל האם הוא יודע להבדיל ביניהם, השיב-"כן. אם תשימו לי 1000 תמונות שדומים לו אני אוציא אותם. יש הבדל ביניהם" (עמ' 3 לפרוטוקול ש' 12- עמ' 6 ש' 29).

5. באשר למועד האירוע 22.3.13 סיפר-"הייתי עדיין במעצר בית, היה לי חלון בין 9 בבוקר עד 6 בערב. באותו יום בן דוד קרוב, חמאדה יחיא שמו, התארס ועשו מסיבה. בהתחלה כולם היו אצלם בבית, בסביבות 6:30 יצאו לאולם. בזמן הזה הייתי אמור להיות בבית, 10 דקות לפני 6 הייתי בבית, לא הייתי באירוע עצמו אבל אמרתי מברוכ. הלכתי לחמאדה עם אבא שלי אמא שלי ואח שלי...כולנו היינו בבית. היו אצלנו 2 אורחים שהם גם עדים. היינו אבא אמא ושני אחים וואסים ואדיב ושני אורחים...באו אורחים, אני ירדתי למטה להביא כוסות לקפה. ערכה יפה לקפה מלמטה. המדרגות לא בתוך הבית, צריך לצאת החוצה למדרגות בין הקומה הראשונה לשניה." בהמשך נשאל מי היה בקומה השנייה והשיב-"אבא אמא ושני אחים ושני האורחים. לא, אחד מהאחים, וואסים עדיין לא היה בבית בזמן הזה. אני מתקן מה שאמרתי קודם, וואסים לא היה בבית באותו זמן, הוא היה במכולת כאשר הגיעו האורחים, כאשר הייתי למטה ברגע זה וואסים הגיע. דפק בדלת התחטונה כי היתה נעולה. אמר לי הבאתי דברים טעימים, ניקח את המחשב נראה את המשחק כדורסל. ואמר לי שהוא חוזר למטה". לשאלת בית המשפט מדוע הוא דפק בדלת כאשר מדובר בבית בו הוא מתגורר השיב כי הדלת היתה נעולה והוא ראה שיש אור בחדר שבו היה דרך החלונות ולכן דפק. הוא הסביר שכאשר וואסים נכנס הוא סגר את

הדלת אך לא נעל אותה. בתשובה לשאלה מה וואסים עשה, השיב-"אמר לי תפתח את המחשב נראה משחק, ועלה למעלה דרך המדרגות החצוניות לשים את הדברים שקנה. בזמן הזה אני חזרתי למטבח, הוצאתי את המגש. משהו דופק בדלת, אמרתי מרחוק: אה, מי זה? אמר לי : וואסים. וואסים אמר לי שהוא חוזר אז הבנתי שזה אח שלי. נגשתי לדלת. פתחתי את הדלת. עמד מולי מטווח אפס מוחמד חואסם יונס, לובש כפפות, חולצת גולף עד לפה (מצביע על הסנטר) אחרי זה שם אותו עד לגובה מתחת לשפה התחתונה. ואקדח ביד. שני ידים. אמר לי: קח. חוד בערבית. והתחיל לירות. (עושה תנועות למעלה ולמטה)". לטענתו, הנאשם ירה בו עם אקדח בצבע שחור ופירט-"הוא עמד בדיוק כמו התמונה שהוא עומד באחת מן התמונות שהשוטרים צלמו אותו בתחנת המשטרה, רגלים פשוטות ואוחז בשתי ידיו את האקדח כאשר האקדח מושט קדימה". לדבריו, הוא החל לירות לכיוונו. בתשובה לשאלה לאיזה חלק בגופו השיב-"הכדור הראשון שפגע בי היה ברגל ימין. פגיעת עצם שרסקה את העצם שם, בחלק האמצעי באמצע הירך ימין. אז היה שם שבר פתוח. עוד 2 יריות, לא יודע בדיוק את הסדר, איפה אחרי זה, ברגל ימין, סליחה שמאל, שלא פגעו בעצם. המשיך לירות עוד כמה כדורים, אני רואה את היד שלו עולה ויורדת" ובהמשך נשאל היכן פגע בו בנוסף והשיב-"ביד. ביד שמאל. באצבע הרביעית. עוד כדורים בקיר ובכל חלקי הבית. יש קליע אחד בארון בצד". לטענתו, לאחר היריות הנאשם ברח והוא נותר על הרצפה. הוא הוסיף שהיה אור מבפנים וגם מבחוץ מעל ראש הנאשם וגם מהקומה השנייה, מעל המדרגות היה פנס. הוא השיב שלא היה מישהו נוסף בקומה למטה בזמן הירי (עמ' 6 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 8 ש' 19).

6. המתלונן נשאל מה עשה לאחר שנורה ופירט-"הייתי על הרצפה. הרגל שלי היתה שבורה אז לא היתה ממש תזוזה, צעקתי ירה בי ירה בי, עד שאחי מלמעלה וואסים, אפילו לפני שסיים לירות פתחו את הדלת למעלה, וואסים פתח את הדלת ואמא שלי אמרה זה קרוב תסגור, בחלון הכי שחור שלי לא חשבתי שזה יהיה אצלי בבית, מלארץ שרים וראשי ממשלה אצלי בבית עד שיורים אצלנו בבית". הוא נשאל מה וואסים עשה והשיב-"בזמן הזה שהם פתחו וסגרו את הדלת ראיתי את הפרצוף שלו שהוא הסתכל על הדלת, הציץ כלפי מעלה אבל המשיך לירות. אני הייתי על הרצפה. האדם הראשון שהגיע היה וואסים אחי. לאחר מכן אמא, אבא, אורחים, אחי אדיב והמון אנשים מהשכונה וקרובי משפחה". בתשובה לשאלת בית המשפט עד כמה הדלת היתה פתוחה במהלך הירי, השיב המתלונן-"אני בפנים והוא בחוץ. אני פתחתי את הדלת פנימה, זה המרחק שהיה בינינו. הוא מחוץ לבית. בדיוק מחוץ לדלת". המתלונן נשאל מה הוא אמר למי שהגיע בקשר למה שאירע והשיב-"בהתחלה כאשר הגיעו צעקתי את השם שלו. אמרתי שזה מוחמד. ירה בי. הכלב ירה בי. מוחמד ירה, מוחמד בן חוסאם. גזרו לי את המכנסים וטפלו בי עד שהתקשרו למשטרה ולאמבולנס, לא אבדתי הכרה, נשארתי בהכרה מלאה עד הניתוח" (עמ' 8 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 9 ש' 5).

7. המתלונן אישר בעדותו שזיהה את הנאשם בוודאות והרחיב-"כן. זיהיתי לפי הפנים, גוף, קול. כל הנתונים שאפשר לזהות". בתשובה לשאלה כיצד הוא מבדיל בינו לבין אחיו, השיב-"יש הבדל בגוף ובפנים, אחד יותר צר יותר בפנים והשני רחב יותר, הגוף כמובן רחב יותר". המתלונן אישר

ששוחח עם שכנים על מנת להישאר בהכרה וכי אמר לוואסים ולאביו שהנאשם הוא זה שירה בו. באשר לסכסוך ביניהם טען המתלונן בעדותו שמסר את האמת במשטרה וכי בעימות בינו לבין הנאשם הוא אמר לו לומר את האמת והנאשם סירב. המתלונן הופנה בעדותו לתמונות ת/1 (5-1). הוא אישר שבתמונה 2 נראית דלת הכניסה לבית- היכן שהנאשם עמד. כמו כן אישר כי האור הנראה בתמונה 3 הוא האור שציין והוסיף שיש אור נוסף למעלה. הנאשם סימן בעדותו על גבי תמונות 3 ו-5 היכן עמד הנאשם והיכן הוא עמד בזמן האירוע. הוא אישר שבתמונה 5 נראית זווית אחרת של הדלת (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 10 ש' 6).

8. המתלונן אישר כי מיד לאחר שהגיע לבי"ח הגיע אליו שוטר וכי הוא אמר לו שידבר עם עו"ד תמי אולמן וכי הוא שומר על זכות השתיקה. הוא הסביר שהיה בסערת רגשות וחש כאב ובלבול. המתלונן נשאל מדוע הגיע לבית המשפט עם קב"ים והסביר שבעקבות האירוע הוא נאלץ להשתמש בקב"ים נוכח הפגיעה ברגל ימין שבגינה נאלצו להחדיר לו מסמרים לירך. המתלונן הסביר בעדותו כיצד האירוע משפיע עליו בחיי היום יום וטען כי מדובר במום לכל החיים. בתגובה לשאלה האם יתכן שטעה בזיהוי או שהינו משקר, השיב- **"אני אומר את האמת. מ- 24.9 עד היום - רק את האמת. אין לי מה לשקר. או להחביא"** (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 11 ש' 8).

9. בחקירתו הנגדית אישר המתלונן שבתיק השני של השוד, הוא היה עצור במשך חודשיים וכי שני תושבי ירושלים העידו שהוא נכח בשוד. הוא אף הודה שנעשה עימות עימם וכי הם טענו שהוא היכה אותם עם אלת בייסבול. המתלונן אישר שהוגש כתב אישום נגדו ונגד סמיר, ענאן והנאשם. המתלונן אישר שענאן העיד נגד הנאשם וכי הוא ותושבי השטחים עשו עימו עימותים. המתלונן אישר שאמר בעדותו, כאשר נשאל כיצד זיהה את היורה, כי הוא עמד באותה צורה כפי שעמד בתמונה שהיתה בתיק של השוד, אך השיב לשאלת בית המשפט כי שם לא היה עם אקדח אך צורת העמידה היתה זהה. המתלונן אישר שבמהלך כל תקופת המעצר הנאשם לא איים עליו במישרין או בעקיפין. הוא אישר שהנאשם סייע לו בהשבת הכסף ביום בו אירע השוד. המתלונן נחקר ארוכות בנוגע לאירוע השוד במסגרתו הוא והנאשם נעצרו. המתלונן טען בעדותו כי אותם תושבי ירושלים שיקרו כאשר טענו שהרביץ להם עם אלת בייסבול ולא ידע לומר האם נעשתה עימם סולחה היות ושהה במעצר (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 15- עמ' 14 ש' 4).

10. המתלונן הודה בעדותו כי שוחח עם ענאן בנוגע לתיק של השוד. המתלונן נשאל האם ענאן אמר לו פעם שהנאשם ביקש ממנו לשנות את עדותו או איים עליו במישרין או בעקיפין והשיב בשלילה, כלשונו- **"ענאו - לא, אבל ברגע שהמשטרה לקחה את האוטו שלי, הייתי אצל חברים ועל מספר הטלפון של מוסטפא יחיא שהעיד בתיק הקודם, והיה בסוף שמי שדיבר היה הנאשם שאמר תגיד שאתה לא יודע ותגיד שהאוטו נגנב. זה דברים שהם יודעים את זה בתיק השני"** ובהמשך לבקשת הבהרת בית המשפט- **"בדיוק מי התקשר אני לא יודע, אחי וואסים אמר שיש משטרה בבית, אחרי דקה, מוסטפא הבן דוד שלי אומר לי קח את הטלפון, הבן דודה שלך בטלפון. זה היה הנאשם הוא שוחח איתי והוא אמר לי : יש משטרה בבית, תגיד שהאוטו נגנב או שאתה לא יודע"**. המתלונן

אישר שבתיק השוד הוא הראשון שנעצר בגלל מספר רכבו. הוא לא ידע להסביר כיצד הנאשם צלצל אליו וטען שהמטרה אצלו, כאשר הוא בערערה והמתלונן בכפר קרע ואף לא ידע להסביר מדוע הנאשם לא צלצל למכשירו הנייד אלא למוסטפא יחיא וכיצד ידע שהוא נמצא שם. המתלונן אישר שמאז השחרור הקשר בינו לבין הנאשם נקטע (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 15 - עמ' 15 ש' 9).

11. לטענת המתלונן, במועד האירוע היו בביתם אורחים - חאג' - שזה כינוי - בר-חלף ואשתו.

לדבריו, הם ראו אותו צועק ושמעו אותו אומר שמי שירה בו זה מוחמד יונס. בתשובה לשאלה האם אמר דברים נוספים השיב - "לא. אמרתי מוחמד יונס ירה, הבן של חוסאם ירה בי". בהמשך הוסיף ששאל האם הוא בסדר ואישר שחאג' ואשתו שמעו זאת. המתלונן טען בעדותו כי שוחח עם עורכת דינו - תמי אולמן יומיים-שלושה לאחר הניתוח. הוא נשאל האם מישהו מבני משפחתו התקשר לעו"ד אולמן מייד אחרי האירוע, כשהוא פצוע והשיב כי מייד טפלו בו ובהמשך - "כן, כי לקח למד"א 20 דקות. התקשרו למטרה, למד"א ולתמי אולמן". המתלונן נשאל האם התקבלה החלטה במשפחה לא לומר דבר למטרה עד שישוחחו עם תמי אולמן והשיב בשלילה. לדבריו, כאשר הגיעה המשטרה לביתו אמא שלו אמרה מי זה אך הוא במיון לא מסר מידע היות והיה תוך כדי טיפול. כאשר נשאל כיצד הוא יודע שאמו אמרה זאת השיב - "היא אמרה לי. שאלתי אותה". המתלונן אישר שאמר לאחר האירוע לכל מי שהגיע שהנאשם הוא זה שירה בו היות וחשוב היה לו שהוא יקבל את עונשו. המתלונן שלל שרבע שעה לאחר האירוע הגיע שוטר לביתו והוא סירב לשתף עימו פעולה. לדבריו, השוטר שוחח בטלפון ועמד בחוץ עד שבא מד"א ולא שאל אותו דבר בזמן שהיה בבית. לדבריו, לו השוטר היה שואל אותו הוא היה משיב לו כי הנאשם ירה בו. בתשובה לשאלה מדוע כל בני משפחתו לא מסרו זאת לשוטר, השיב - "תשאל אותם. הדבר היחיד העיקרי שהיה חשוב להם זה הבריאות" (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 10 - עמ' 17 ש' 3).

12. המתלונן שלל שלפני שמסר עדות בבית החולים רצה לדעת מה מסרו בני משפחתו אך אישר שידע שהם מסרו למטרה כי הנאשם הוא זה אשר ירה בו. כאשר נשאל האם ואסים אמר לו בבי"ח שהוא אמר למטרה שזה מוחמד חוסאם יונס, השיב - "אני ראיתי אותו יורה" ובהמשך - "(חושב). לא שאלתי אותו. את וואסים ספציפית. לא זוכר אם הוא אמר לי". לדבריו, לא זכור לו במדויק מי אמר לו שבמשפחה אומרים שזה הנאשם. המתלונן נשאל האם לפני מסירת עדותו בבי"ח, היתה לו שיחה עם בני משפחתו לגבי האירוע ולגבי מה שמסרו במטרה והשיב - "שאלתי אותם איפה הוא" ובהמשך - "לגבי מה שמסרו - אני לא זוכר. אבל לגבי האירוע - כן, שאלתי אותם מה קרה? נעצר? גם באותו רגע הייתי בגלל כל התרופות לא בהכרה מלאה כל הזמן". המתלונן אישר שחקירתו הראשונה בבית החולים זכורה לו. הוא נשאל מי מסר לו שחלקים מהתחמושת שנורתה לעברו נאספה על ידי בני משפחתו, כפי שמסר בעדותו והשיב שאינו זוכר מי מהמשפחה. המתלונן הופנה למזכרו של קצין המודיעין שלמה ארביב שם ציין שבני משפחתו התייעצו עם עו"ד אולמן, וביקשו להמתין יום יומיים ולאחר מכן ימסרו מה שידוע להם. הוא נשאל האם ידוע לו על ההחלטה והשיב - "לא היתה החלטה כזו כמו שאתה מתאר. אני ממתין לקבל את הטיפול שלי בבי"ח עד הרגע שהמטרה מגיעה לחקור אותי" (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 7 - עמ' 18 ש' 9).

13. המתלונן אישר שבביתו 2 קומות וכי אין כניסה מהקומה למטה למעלה אלא דרך מדרגות חיצוניות. לדבריו, כאשר הטלויזיה פועלת לא בהכרח ניתן לשמוע למעלה אם מישהו דופק בקומה למטה. הוא נשאל האם היתה טלויזיה באותו יום והשיב-"**כנראה. ישבו בסלון למעלה**". המתלונן אישר שאחיו אדיב היה בקומה העליונה במועד האירוע וכי הראשון שירד אליו היה וואסים ולאחר מכן כולם ירדו למטה, גם אדיב, הוריו וכל השאר. המתלונן נשאל בנוגע לטענת וואסים לפיה ביום האירוע פגש אותו במדרגות בחוץ, שם עישן סיגריות והשיב כי לא היה בחוץ אלא בבית. לדבריו, פתח את הדלת כאשר וואסים הגיע אך אינו זוכר האם עישן סיגריה. לדבריו, וואסים קנה דברים כגון שוקולדים והיה אמור לחזור עם דברים לצפות בכדורסל בקומה התחתונה היות והיו אורחים למעלה. לטענתו, חלפו כ-30 שניות מהרגע שוואסים עלה לקומה השנייה ועד ששמע דפיקות בדלת. הוא נשאל האם היה רכב חונה ליד הבית שלהם וואסים היה צריך לראות אותו והשיב-"**בזמן שהוא עומד איתי? כן. אלא אם כן מישהו כבר שם מלפני**". לטענת המתלונן, זיהה את הנאשם באותו יום לפי "**פרצוף, גוף וקול**". הוא נשאל כיצד זיהה לפי קול כאשר הנאשם אמר לו כי זה וואסים והשיב-"**איך חשבתי שזה וואסים? אהה, איך זיהיתי את הקול שלו? מרחוק אולי עשה קול אחר**" ובהמשך-"**אני שמעתי וואסים בצורה מאוד דומה איך שאחי אומר זאת**". כאשר נאמר לו שלא זיהה אותו לפי הקול, השיב-"**כאשר היה מולי וירה בי, כן זיהיתי את הקול שלו, היה קרוב אלי ודיבר ישר וברור. אמר - חוד - קח. לפי הפרצוף שלו זיהיתי אותו**". הוא אישר שכאשר דפק בדלת הוא חשב כי מדובר באחיו וכי באומר שזיהה אותו לפי קולו התכוון לכך שאמר "חוד" וכי לא אמר דברים נוספים (עמ' 18 לפרוטוקול ש' 15-עמ' 20 ש' 15).

14. הוגשו בהסכמה מזכר של השוטר סכראן מיום האירוע (סומן ת/2) וכן מזכר של זיו סנגו מיום האירוע (סומן ת/3). המתלונן נשאל עם מי עוד שוחח מבני משפחתו בקשר לאירוע לפני שמסר את עדותו למשטרה בבי"ח והשיב-"**(חושב). היו הרבה אנשים מהמשפחה שלי שם, כולם רצו לראות מה שלומי ואם אני בסדר, אני לוחץ יד בקושי ואני אומר שאני בסדר**" ובהמשך-"**חוץ ממי שאמרתי קודם - אני לא זוכר אנשים נוספים**". המתלונן נשאל כיצד ידע למסור בעדותו כי עיסאם יחיא-קרוב משפחתו שגר מול ביתו, הבחין ברכב ירוק קרוב מול הבית שלו ולאחר היריות הרכב נעלם והשיב-"**אחרי שהתעוררתי מהניתוח וההורים כולם לידי, לא זוכר בדיוק מי, אבל מישהו אמר דוד שלך אמר שראה את הרכב בחוץ**". לדבריו, היו בחדר המון קרובי משפחה. המתלונן טען תחילה שאינו זוכר האם שמע זאת מעיסאם עצמו ובהמשך הודה שלא שמע זאת מעיסאם. כאשר הופנה המתלונן להודעתו במשטרה, שם טען שעיסאם אמר לו זאת כשבא לבקרו בבית החולים השיב שאינו זוכר, כלשונו-"**את זה אני לא זוכר. אמרתי שאני לא זוכר מי אמר לי**" ובהמשך-"**אני לא זוכר מי אמר לי. אם הוא אומר לי אז אמרתי את זה לפני. אני לא זוכר את זה. הדברים שאני זוכר אלו דברים שאני ראיתי בעצמי**". לשאלת בית המשפט השיב שבמועד חקירתו הוא זכר וכיום אינו זוכר (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 21-עמ' 21 ש' 24).

15. המתלונן השיב בעדותו שלא קרא את עדותו במשטרה. המתלונן נשאל בנוגע לכך שמסר בעדותו שהנאשם יצא מהדלת וברח החוצה והסביר כי ראה זאת כאשר ירה בו. הוא השיב בשלילה כאשר נשאל

האם הנאשם היה בתוך הבית וטען שאמר שירה בו וברח וכי יתכן והשוטר טעה. עדות המתלונן מיום 23.3.13 הוגשה וסומנה נ/1, עדות מיום 29.3.13 - סומנה נ/2 ותמליל העדות סומן נ/2א. המתלונן אישר שהאדם שירה בו היה עם כפפות בצבע שחור כהה מכותנה. לדבריו, הוא לא כיסה את פניו אך העלה את הצווארון עד לשפה התחתונה. הוא לא ידע להסביר מדוע עשה זאת ובהמשך טען-"אולי ניסה לשים, או שהחולצה. אני לא יודע". כאשר הופנה לעדותו שם מסר כי על הידיים שלו היו כפפות ולבש חולצת גולף שחורה שהצווארון שלו הגיע עד לאזור של האף שלו, השיב שלא אמר זאת וכי השוטר טעה גם בזה. בהמשך הופנה להמשך הודעתו שם מסר כי אותו אדם לבש מדים שחורים, חולצת גולף שחורה שהגיעה בצווארון שלה עד לאזור הפה שפה עליונה והשיב-"אני לא זוכר. אין לך סיבה להגיד לי שזה קשה אני אומר שאני לא זוכר, כשאני לא זוכר - אני אומר שאני לא זוכר". המתלונן אישר בעדותו שראה את העיניים של הנאשם שהסתכל עליו והוסיף-"הוא הסתכל עלי בעיניים פקוחות מאוד וכיוון אלי את האקדח". הוא אישר שבמטרה טען שהיורה היה עם עיניים זועמות. המתלונן שלל שמסר במטרה בתיק השוד שהוא יכול לאבחן בין האחים התאומים בגלל שוני באוזן (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 23 ש' 32).

16. לטענת המתלונן, היורה לבש בגדים כהים ונעלים בצבע כהה. לדבריו, כל האירוע היה מספר שניות אך הוא הבחין בצבע. כאשר נאמר לו שהוא הליביש את התיק על הנאשם שהוא היחיד שכועס עליו, השיב-"זה לא נכון בכלל, אתם משתמשים בזה להגיד שזה לא הוא שירה? הוא ירה! אם לא ראיתי את הסוג של הנעליים במדוייק, ראיתי את הפרצוף שלו את הגוף שלו הוא עמד מולי. מה יותר מזה?" ובהמשך-"איך אתה יכול לומר על שקר שזה אמת". לדבריו, בבית לא נשאל מי ירה בו ורק מסר זאת להוריו. כאשר נאמר לו שאחיו נחקר שעתיים בטרם הם תאמו גרסה ולא ידע לומר שהנאשם הוא זה שירה בו והשיב-"באמת? מי שירה בי חבל שישב? אני לא שקרן. זה מה שקרה. אני זוכר את זה כל יום. אני חולם כל יום על זה. אני רואה את הפרצוף שלו כל יום. (צועק)" ובהמשך-"זה לא נכון. אם אתם רוצים לדעת למה אח שלי לא אמר? הוא בחוץ. תיכף יכנס ותשאלו אותו. אני במצב הזה הייתי בנתוח ואני לא יודע" (עמ' 24 לפרוטוקול ש' 5- עמ' 25 ש' 10).

17. המתלונן אישר בעדותו כי אביו שמע אותו אומר שהנאשם ירה בו. הוא הופנה לעדותו של אביו וטען שהדברים אינם נכונים. המתלונן נשאל האם אחיו אדיב שמע אותו אומר שהנאשם ירה בו והשיב שיתכן ושמע, אך הוא הגיע אחרי. לטענתו, מסר לאמו ולוואסים. בהמשך, טען שלא אמר לאדיב במפורש אלא לוואסים ולאמו, לדבריו-"אחרי זה שהגיעו עוד אנשים שתקתי. כי באיזור שלנו אם צד נפגע הם רוצים לפגוע בצד השני". כאשר הופנה לנ/1 עמוד 5 שורה 9, שם מסר כי אמר לאדיב, השיב-"(חושב). זה שאמרתי לוואסים אמרתי לאמא, אמרתי לאמא, כן אמרתי לאמא. זה שאמרתי לאדיב -עכשיו טעיתי. אולי כן אמרתי. לא זוכר היום". לטענת המתלונן, אדיב היה עימו באמבולנס, יחד עם שני אנשי צוות. הוא טען בעדותו שלא אמר להם דבר. בחקירתו החוזרת אישר המתלונן כי זכור לו שאמר את השם של מי שירה בו לוואסים ולאמו. הוא אישר שזכר יותר טוב קודם- בבית החולים, מאשר היום (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 27 ש' 3).

18. העד מוחמד אגבריייה אישר את עדותו (ת/4) והיא הוגשה כתחליף לעדות ראשית בהסכמת הסנגור. בחקירתו הנגדית אישר כי המתלונן היה בהכרה מלאה כאשר הם הגיעו לאירוע וגם במשך כל הנסיעה. לדבריו, הם לא טפלו בו בזירה היות והיתה שם התקהלות ומשטרה. העד אישר שרק בן משפחה- אח אחד נסע עימם אך לא זכר את שמו. הוא שלל שהיה צורך בהדרכה לצאת מהכפר לכיוון בית החולים במקרה הזה. לטענתו, אחיו של הפצוע- המתלונן, ישב לידו והם לא שוחחו ביניהם מלבד דברי הרגעה (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 10-עמ' 28 ש' 10).

19. העד עסיס מועד, משרת בתחנת חדרה, מזה כעשרים שנה במשטרה. בעדותו, הוצג לו מזכרו מיום 3.4. והוא נשאל מדוע המזכר נרשם באיחור והסביר- "**הייתי עם שותפי זיו סנגו שרשם דוח פעולה. התבקשתי ע"י שוטר מתחנת עירון לרשום מזכר על מה שהיה ופקססתי להם תוכן המזכר הזה**" (סומן ת/5). לדבריו, הוא שוחח עם המתלונן שהשיב לו שאינו רוצה להשיב, אלא דרך עו"ד אולמן. הוא שלל שנגע במתלונן ואישר שתפס את בגדיו (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 31 ש' 1).

20. בחקירתו הנגדית הוא שלל בשנית שנגע במתלונן בבית החולים ואישר ששאל אותו מי ירה בו והוא לא השיב ואמר כי ישיב דרך עו"ד אולמן. הוא ציין שהמתלונן אמר לו שהוא שומר על זכות השתיקה אך לא הסביר מדוע. העד אישר שכאשר הגיע לבית החולים היו מלא אנשים בחוץ, אך לא ידע לומר האם דובר בבני משפחה. הוא אישר שכאשר שוחח עם המתלונן בתוך חדר ההלם לא נכחו בני משפחה אלא אנשי משטרה וצוות רפואי בלבד. העד לא זכר מיהו השוטר שדיבר עימו וביקש ממנו לערוך את המזכר וטען שיתכן ובחור בשם גריפאת (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 13- עמ' 32 ש' 6).

21. העד זיו חי סנגו (ת/3), משרת כשנתיים בסניף חדרה כשוטר בשירות חובה. בעדותו אישר ששותפו דיבר עם המתלונן והוא היה לידו. בחקירתו הנגדית נשאל האם שותפו נגע במתלונן והשיב בשלילה. בתשובה לשאלת בית המשפט האם האירוע זכור לו, השיב- "**אני לא זוכר בכלל את האירוע. לא נראה לי שיגע. אני זוכר באירוע הזה שהרופאים הוציאו לנו את השקית של הבגדים ואמרו שזה של הבחור. היינו איתו בחדר ואז ביקשו בגלל עומס שנצא, עמדנו קצת, ניסה לדבר איתו ואז הוציאו את השקית ויצאנו**". בהמשך טען שאינו זוכר האם שותפו נגע במתלונן. הוא אישר שהמתלונן אמר שהוא שומר על זכות השתיקה וממתין לעו"ד אולמן והסביר שבשל כך הם לא נשארו לגבות עדות. העד אישר שלא ראה את שותפו נוגע במתלונן והוא אף לא נגע בו. העד לא זכר ולא ידע לומר היכן היתה משפחת המתלונן כאשר לדבריו הוא לא יודע מיהם בני משפחתו. כאשר נאמר לו שותפו מסר שהיו בחדר זה רק שוטרים ורופאים, השיב- "**אז כנראה שכן**" (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 33 ש' 12).

22. העדה, חיריי יחיא, אימו של המתלונן ודודתו של הנאשם. העדה פירטה בעדותה את אשר אירע אותו יום בו בנה נורה, כלשונה- "**זה היה יום שישי, היה טקס אירוסין לבן דוד שלי, שמו חמאדה יחיא, יצאנו מהבית, אני אבא והילדים וואסים ואדיב, לברך את המשפחה. ברכנו אותה וחזרנו מהבית שלהם, 10 דקות לפני שש כי כרים היה במעצר בית מהשעה 6 ושמרנו מאוד גם אני וגם בעלי**

וגם המשפחה של כרים לשמור על החוק ולא להפר את מעצר הבית. וואסים המשיך לטכס שהיה באולמי "אסיקאר". חזרנו הביתה. היינו בבית. אחרי כן באו אלינו אורחים שהם חברים שלנו מהילדות. הם אחמד חלב שהיה מנהל בנק ערבי ואשתו טקיייה. ישבנו למעלה, הבית שלנו מורכב משתי קומות. קומה ראשונה שהיא נמוכה 180 מ"ר וקומה שניה מעליה 16 מדרגות בשני הכיוונים - 8 ו- 8 בכל כיוון. ישבנו למעלה, בינתיים ואסים חזר מהטכס הלך לקנות לי שתיה. כרים ירד למטה לתוך הבית, קומה ראשונה. להביא קפה או פירות, יש לי פרידג'דר למטה. וואסים חזר מהמכולת ודפק בדלת לכרים שהיה למטה ואמר הבאתי דברים טובים אני יורד עוד מעט כי היה משחק כדורסל כי הם משחקים ורצו לצפות במשחק למטה. וואסים עלה למעלה, 2 מ', רק הניח את השקית ושמענו יריות. יריות קרובות, כאילו כמו אחת. אני וואסים רצנו לדלת הכניסה של הקומה השניה שהיא מעליו (מעל כרים) אני פחדתי וואסים פותח את הדלת ואני סוגרת, אמרתי: אמא זה קרוב זה בתוך הבית. אתם תדעו מה קרה (מתרגשת מאוד). ירדנו אני וואסים מאחורינו ה יו אבא אדיב והאורחים, אחמד חלב ואשתו, ראיתי שהדלת היתה פתוחה וכרים צועק ומוטל על הרצפה, במצב אני לא מאחלת לאף אחד שיראה את המראה הזה, וצועק: "מוחמד חוסאם יונס! צוחמד חוסאם יונס!" (בוכה). לקח לי כמה דקות, לא יודעת כמה דקות או שניות, לא יודעת, הסתכלתי עליו ככה, וואסים רץ אליו, כולם היינו בהלם, אבא היה בהלם, לא זז, אני אלוהים נתן לי כוח לא יודעת איך. אני כל יום מתפללת, כאשר אני חוזרת למראה אני עדיין לא יכולה לפתוח את הדלת למטה בגלל הטרואמה. לקח לי כמה דקות, לא יודעת בדיוק, הוא צועק וחוזר על השם, מי שירה בו, אני אומרת לו: כרים, כרים אתה חי! אתה חי! נגשתי אליו אמרתי לו: תשאר ער. התחלנו לבדוק, (ממששת את גופה) מה יש בראש ובחזה, הורדנו את החולצה אני ואחים, אני חייגתי למשטרה ומדברת עם המשטרה, אדיב גם בצד השני, תוך כמה דקות הבית מלא אנשים שאני לא מכירה, אמרתי למשטרה, ו(חושבת) דאגתי לבעלי, הסתכלתי הוא במצב מאוד שהיה חיור ולא דיבר והיה בהלם. ביקשתי שיביאו לו כסא, התחננתי מאשתו של אחמד חלב שישמור על בעלי, כי לפני שנה עבר התקף לב, יש לו לחץ דם וסוכרת אני דואגת לו מאוד מאוד" (עמ' 33 לפרוטוקול ש' 18 - עמ' 34 ש' 20).

23. בתשובה לשאלה מדוע צעק מוחמד יונס השיבה-"הוא צעק מוחמד חוסאם יונס הוא זה שירה בי. שאלות ותשובות לא זוכרת איך היה. הייתי בהלם" ובהמשך-"מה זה סיפר לי? הוא צעק בקול רם. לא לחש לי. הוא צעק בקול רם מתוך כאבים, מתוך הלם, מישהו ירה בו והוא אמר: מוחמד חוסאם יונס זה שירה בי (צועקת) אולי 5 - 6 פעמים חזר על זה, לא היו שאלות ותשובות. מי שהיה איתנו - שמע. האורחים שהיו ואנחנו, האח שלי רץ מהראשונים, השכנים". העדה נשאלה האם היא ספרה זאת למישהו והשיבה-"למשטרה. הראשונים למשטרה ויש קלטת, והראו לי את הקלטת בחקירה השניה". לדבריה, שוחחה עם המשטרה והמשפחה. היא הוסיפה שכאשר הוא היה בניתוח היא צלצלה לעורכת הדין אולמן. לטענת העדה, היא לא סיפרה למשטרה על האירוע לפני שגבו ממנה עדות ב-24 לחודש, כיומיים לאחר האירוע. העדה נשאלה על שיחתה למשטרה ופירטה-"אני התקשרתי למשטרה ואני זו שדברתי עם 100, שומעים את זה בקלטת במשטרת ערה. אמרתי להם את השם המלא שלו: מוחמד חוסאם יונס בנו של מורה הנהיגה מערערה. אני זוכרת ככה אמרתי בהודעה למשטרה". הדיסק סומן ת/6. העדה נשאלה בנוגע

לסכסוך בין המתלונן ונאשם והשיבה-"**אין לנו שום סכסוך. שום דבר. אין לכרים גם. גם למוחמד לא היה סכסוך איתנו ולא היה כלום. בכלל לא**" (עמ' 34 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 36 ש' 20).

24. בחקירתה הנגדית היא שללה ששוחחה עם המתלונן על עדותו בבית המשפט. היא נשאלה האם ניתן לשמוע מי דופק בקומה התחתונה כאשר נמצאים בקומה העליונה והשיבה כי לפעמים כן ולפעמים לא. לדבריה, במועד האירוע הם שמעו יריות ואינה זוכרת האם שמעה מישהו דופק בדלת. בתשובה לשאלה השיבה שלא שמעה שוואסים דפק בדלת אלא שהוא סיפר לה זאת. לטענתה, היא מסרה זאת בחקירתה הראשונה במשטרה. ב"כ המאשימה אישר כי לא מסרה במשטרה דבר בנוגע לסוגיית הדפיקה בדלת. העדה נשאלה האם ספרו לה כי וואסים דפק בדלת לפני או אחרי עדותה במשטרה והשיבה שלפני עדותה במשטרה. היא חזרה על כך שאמרה זאת בחקירתה במשטרה. היא שללה שמישהו ביקש ממנה לומר כי הנאשם הוא זה שירה בבנה. העדה אישרה שבמועד האירוע היתה עם בעלה, האורחים ובניה אדיב וואסים למעלה. היא נשאלה האם שמעה מהמתלונן שמי שירה בו נכנס הביתה ויצא החוצה והשיבה בשלילה. בהמשך טענה-"**סיפר לי וכולם, שהוא דפק לו בדלת, פתח את הדלת וירה בו מולו**". לשאלת בית המשפט האם הוא סיפר שמוחמד יונס נכנס לתוך הבית, השיבה-"**אני חשבת שאתה התכוונת אם הוא נכנס לתוך הבית, מבחינתי החצר שלי זה בתוך הבית, מהכביש הראשי זה בתוך הבית שלי**" (עמ' 36 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 39 ש' 6).

25. לטענת העדה, אמרה אמת במשטרה. היא עמדה על כך שצלצלה לעו"ד אולמן למחרת והרחיבה-"**באותו היה בערך 8 או 8:30 וכאשר הכניסו את כרים לחדר הניתוח היה לקראת לא זוכרת את השעה, אבל אחרי**" ובהמשך-"**התקשרתי אליה למחרת. זה מ- 8 עד למחרת זה יום. אני לא זוכרת בדיוק בדיוק. התקשרתי למשטרה והתקשרתי לתמי אולמן. זה מה שהיה**". העדה עמדה על כך שצלצלה לעו"ד אולמן מבית החולים ולא מביתה. העדה נשאלה של מי היתה ההחלטה בתוך המשפחה שלא למסור שום דבר לגבי אירוע הירי עד שידברו עם עו"ד אולמן והשיבה-"**איזה החלטה? הילד בתוך דם ואני בין הרגלים שלו. איזה החלטות?**". כאשר נאמר לעדה כי בנה שמר על זכות השתיקה, השיבה-"**הבית היה ככה עם אנשים, אם היה אומר היו מחסלים אותו כל המשפחה שלו, אנחנו לא שמרנו שתיקה כדי לשמור על עצמנו. (צועקת)**" ובהמשך-"**אתה מכיר אם קורה משהו בכפרים מה התוצאות. אתה מכיר טוב מאוד**". כאשר נשאלה מדוע לא אמרה לשוט, השיבה-"**אני לא רוצה להגיד לך וכולם, אמרנו למשטרה. אנחנו שומרי חוק. אני אמרתי בטלפון למוקד 100 והקליטו אותי. אני לא דברתי עם שוטרים בבית**" (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 42 ש' 17).

26. העדה נשאלה מתי המתלונן שוחח לראשונה עם עו"ד אולמן והשיבה שהיא ביקרה אצלו בבי"ח, יום לאחר הניתוח. היא שללה שהיתה ביניהם שיחה טלפונית לפני הביקור וטענה שהוא היה במצב נורא. היא אישרה שצלצלה לעו"ד אולמן מהנייד שלה שמספרו 0509088061. לטענת העדה, בעלה, אדיב, וואסים ושני האורחים שמעו את המתלונן אומר שהנאשם ירה בו, כאשר לדבריה, אשתו של אחמד חלף שאלה אותה מי זה מוחמד חוסאם יונס. היא נשאלה האם היו אנשים נוספים ששמעו את הדברים והשיבה-"**לא, אנחנו היינו ואחרי האירוע, אחרי שבאו השכנים לשאול מה שלומו של כרים הם**

שמעו את כרים גם שצעק, הם באו, תוך דקות היה הבית מלא. העדה שללה שניסו לעשות סולחה בתיק השוד ואישרה שהיא היחידה שמדברת עם עו"ד אולמן במשפחה. היא השיבה שלא שאלה את אדיב וואסים האם שוחחו עם עו"ד אולמן לפני עדותם במשטרה אך הוסיפה שרק היא משוחחת עימה. העדה שללה שעו"ד אולמן אמרה לה שתספר את האמת ולא אמרה להם להמתין יום או יומיים. לדבריה, היא אמרה להם **"תהיו חזקים"**. העדה נשאלה האם היתה בבית כאשר גבו הודעה מבעלה והשיבה שהיתה בבית החולים והוא היה בבית (עמ' 42 לפרוטוקול ש' 18- עמ' 44 ש' 2).

27. בחקירתה החוזרת אישרה שכל מי שהיה נוכח שמע. לדבריה בעלה היה **"האחרון שירד במדרגות והיה בהלם. הוא יספר לכם"**. הושמעה לעדה הקלטה (ת/6) והיא אישרה שזו היא (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 22-5).

28. העד סחראן ג'רייס אישר את דו"ח הפעולה שערך (ת/2). הובהר על ידי ב"כ הנאשם כי אין מחלוקת לגבי כך שבוצע ירי במסגרתו נפגע המתלונן אלא בנוגע לזהות היורה. בחקירתו הנגדית אישר שאימו של המתלונן כיוונה אותו כיצד להגיע לבית לאחר שקיבל קריאה. הוא נשאל האם במהלך שיחת ההכוונה היא אמרה לו מי ירה בבנה והשיב-**"לא. לא. לא זוכר"**. לדברי העד, במועד האירוע היה בכפר. הוא אישר שכאשר הגיע לבית היו הרבה אנשים וכי הוא מצא את הפצוע על הרצפה. בתשובה לשאלה האם שוחח עימו, השיב-**"דיברתי, שאלתי מה קרה, לא היה שיתוף פעולה"**. כאשר נאמר לו שהמתלונן טען שהוא לא שאל אותו דבר בבית, השיב-**"אני שאלתי, נכנסתי לתוך הבית בקומה הראשונה, שאלתי הרבה אנשים, היו צעקות. לשאלתך, שאלתי גם את המתלונן"** (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 46 ש' 7).

29. העד אישר שהיה בזירה עם שוטר נוסף בשם שי אהרוני וכי הם ניסו לאתר תרמילים ותפסו תרמיל 9 מ"מ כפי שמצוין בדו"ח. העד לא ידע לומר האם היה עם כפפות והשיב שאינו איש מז"פ. העד נשאל מה עשה עם התרמילים והשיב ששם במעטפה משטרתית אותה סימן בראשי תיבות של שמו ושם משפחתו. בהמשך, נשאל לגבי מצלמות אבטחה היות ובדו"ח האבטחה כתב שערך סריקות לאיתור מצלמות אבטחה. הוא נשאל האם ניסה לבדוק במסלול הנסיעה הקרוב לבית הפצוע אם יש מצלמות אבטחה אצל השכנים או בתי עסק סמוכים שמתעדים את האירוע, או שהתכוון שבדק מצלמות אבטחה בתוך הבית והשיב-**"במתחם הבית. מה שמחוץ הבית לא בדקתי"**. העד אישר שכאשר הגיע לבית הפצוע לא שיתף עימו פעולה וכאשר נשאל האם ניסה לדבר עם אחיו או אביו השיב-**"ניסיתי לדבר עם הרבה אנשים שהיו שם, לא שיתפו פעולה, היו צעקות"**. העד אישר בעדותו שהוביל את הצוות לבית החשוד בשעה 23:40 היות והכיר את הבית. הוא נשאל האם דברי הנאשם לפיהם לחץ את ידו נכונים והשיב-**"(חושב). יכול להיות. לא זוכר"**. בהמשך אישר שנהוג לחוץ יד והוסיף-**"לא אמרתי שלחצתי לו יד, יכול להיות, אולי. לא זוכר"** (עמ' 46 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 47 ש' 12).

30. העד עלי יחיא, אביו של המתלונן ודודו של הנאשם, עובד משרד החוץ ומתגורר בכפר קרע. העד סיפר על יום האירוע, כלשונו-**"שישי לא עובדים. אני בבית בד"כ אני לא מרבה לצאת בימים שאני בבית."**

בערב לקראת ערב הגיעו זוג חברים מאוד קרובים, אחמד חלב הוא מנהל בנק הערבי ישראלי ורעייתו. הם בני גילי ובאו לבקר אצלנו. בשעת הערב דמדומים כשהחל להחשיך". בהמשך נשאל היכן היה המתלונן והשיב-"הוא איתנו, אנחנו היינו בבית, כשהגיעו החברים הוא ירד להביא שתיה, יש שתי קומות לנו. הפריג'ידר למטה, הוא ירד. אני המארח יושב עם האורחים, אני יודע שהוא התבקש ע"י אשתי להביא שתיה מלמטה. אז שמענו את מה. שמענו יריות מאוד קרוב, הנפילות, פתאום שני ילדי הגדולים כמו אש ירדו למטה, וואסים ואדיב. אני איטי בתנועה, ירדתי עם החבר, למטה, עם אשתי, ורעייתי ושני הילדים השיגו אותי. אז ראינו את המראה שאני לא מאחל לאף אדם לראות אותו, לא חבר ולא אויב שבני כרים שרוע על הרצפה, מתבסס בדם, וצועק מכאבים, ופתאום בני המשפחה, המולה גדולה מאוד, נכנסה בתוך המערכת, ואני לא יכולת לקלוט איך דבר כזה יכול לקרות. אני 15 שנים נטו לא הייתי בכפר עם המשפחה והבית אף אחד לא נגע בו. פתאום לראות דבר כזה שמישהו הגיע אלי הביתה? באותו רגע זה היה לי מאוד קשה, יותר מקשה. לא רוצה להשמע רגיש, זה חוזר לי עכשיו המראה. קודם כל זה לא עוזב אותי המראה הזה והמקרה. לא עוזב אותי. אז המשטרה הגיעה וחיכינו לאמבולנס, בני המשפחה עטפו אותי והייתי במצב לא הכי טוב בעולם". בהמשך, סיפר העד על מצבו הבריאותי ורגשותיו הקשים במועד האירוע. העד סיפר כי רעייתו צלצלה לאמבולנס ונסעה. בתשובה לשאלה האם הוא דיבר עם המתלונן, השיב-"לא. אני רק שמעתי את כרים צועק זעקות קורעות את הנשמה". לדבריו, הוא הגיע דקה וחצי או שתי דקות אחרי היות וקצב הליכתו איטי משל ילדיו. הוא שלל שהיו מצלמות אבטחה בביתו ולא ידע לומר האם יש לשכניו. בתשובה לשאלה האם ידוע לו על סכסוך בין הנאשם למתלונן אמר-"לא יודע. איזה סכסוך? אני אומר לך כל חייו היה איתנו בחוץ ורק חזר. זו גם אחותי. מה הסכסוך? אין סכסוך". כאשר נאמר לו שבמשטרה השיב שיתכן וזה קשור לאירוע בו מואשם המתלונן, השיב-"אין לי עם אחותי סכסוך". בהמשך הוקראה לו הודעתו והוא אישר את הדברים והוסיף שהתייחס לסכסוך עם אחותו ולא בקשר לנאשם. בתגובה, נשאל האם ידוע לו על סכסוך בין הנאשם למתלונן והשיב-"זה לא סוד היתה הבעיה של המשפט הקודם שכרים הואשם כאילו שותף לדבר הזה בביצוע משהו כזה, הספור ידוע. אני כעסתי עליהם וכעסתי על בני, זה היה הסכסוך. זה לא היה בלקסיקון שלי" (עמ' 47 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 50 ש' 20).

31. בחקירתו הנגדית נשאל האם בטרם האירוע הנאשם פנה אליו, הגיע לביתו או ניסה לפנות למתלונן והשיב-"(חושב). אני מנסה לזכור. ההתרחשויות לא היו נעימות מבחינת הקשר". כאשר נאמר לו כי המתלונן שלל זאת השיב-"אם אמר - הוא יודע". בהמשך, אישר שלא איימו עליו והוסיף-"(חושב). אני לא זוכר. לא יכול לאשר במיוחד. היה דיבור באויר, המצב לא נעים היה. בגלל שהיא אחותי". העד הוסיף שקשה לו להגיד האם חש איום והוסיף-"יכול להיות שכרים. לא הייתי מעלה בדעתי שבן אחותי יהווה לי איום. מדובר בקונספציה שהוא מאיים? זה לא". העד אישר שבחקירתו במשטרה טען שלא ידועה לו סיבת הירי. הוא אישר שנחקר בביתו ע"י החוקר שי אהרוני והשיב שהיו בבית באותו זמן 200 איש. לדבריו, זה היה לפחות חצי שעה אחרי האירוע, כאשר המתלונן היה בדרך לבי"ח. לדבריו, היו בבית בני דודים. העד נשאל האם מסר בעדותו את הדברים במדויק ואמר אמת והשיב-"(מהנהן בראש לאות כן). זה אני חייב לומר. הוא דיבר איתי האיש ואני לא הייתי במצב רוח של דיבור ורציתי לדחות את השוטר, היו כמעט 300 איש וכל אחד רוצה להיות נבחר ולדבר, זה היה למסור ולקחת. אני חושב שאמרתי באותו רגע את האמת. יכול להיות, אם הוא

מתכוון להגיד את השם של מי עשה את זה . למה אתם מתכוונים?". העד נשאל מדוע לא אמר לשוטר ששמע את בנו אומר שמוחמד יונס ירה בו והשיב-"עד הפגישה הראשונה עם הפרקליט. אני יודע מה אמרתי. בפגישה ההיא שלא הספקנו להעיד הוא הראה לי לרענן זכרוני, זה מה שאמרתי, אני ראיתי מה אמרתי". העד נשאל האם זה נכון שלא שמע את המתלונן אומר שהנאשם ירה בו בזמן הירי והשיב-"אתה שואל מישהו מה קרה כשהוא מבוסס בדמו ואתה מבקש ממנו לתת לך פילוסופיה על מה שקרה בו? אני מקנא בו שיכל לדבר, אם הייתי רואה בו או שהיית מסתובב או שאני לא יודע". כאשר נאמר לו שלא שמע אותו אומר שמוחמד יונס ירה בו, השיב-"1.5 מ' ירדנו, מה קרה? מין הדא? אשתי והילדים שמעו וגם החבר שהיה אצלי שמע. ואני כמובן שמעתי" ובהמשך-"שמעתי" (עמ' 50 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 52 ש' 22).

32. הודעות העד במשטרה הוגשו (נ/3). העד אישר שהיה ברענן אצל הפרקליט וטען כי לא נשאל ספציפית האם שמע את המתלונן או לא. כאשר נאמר לעד שלא אמר את הדברים בחקירתו במשטרה אלא רק כיום, כ-9 חודשים לאחר האירוע, השיב-"אתה שופט אותי שאני הייתי המום באותו רגע לדייק מה אמרתי? אני גם שכחתי לקחת את התרופה באותו יום" ובהמשך-"לגבי זה לא מדוייק. כל הסיטואציה לא נעימה. אני ירדתי וראיתי את הבן שלי, ראיתי את אשתי וילדי השניים מטפלים בו שאלתי מה קרה, אשתי אמרה הילד , פלוני וזה, אני המשכתי להיות עם עצמי במצב שהייתי שרוי בו, תוהה, בוהה, מתפלא". כאשר נאמר לו כי הוא לא שמע בעצמו ואשתו אמרה לו השיב-"יכול להיות ששמעתי אותו אבל את אשתי בודאי שמעתי". כאשר נאמר לו שלא מסר דבר לשוטר בביתו השיב-"אל תוסיף מלים, ההגיון שלי לא ההגיון שלי באותו רגע, יכולתי לא לדבר, לא כך מה שקרה. היתה הפתעה הגדולה בעולם, היה האסון שירד עלי ועל משפחתי. השוטר הוא לא הכתובת באותו רגע. הכתובת להציל את בני". כאשר נאמר לו שהוא היה בבית החולים, השיב-"אבל הוא שייך לי בפנים, לא בבי"ח. אני הייתי טרוד. אתה לא יכול להבין את הרגשות שלי. אני לא מאחל לך". לדבריו, כאב שבנו נפצע חש כאב, כלשונו-"זה הרג אותי". עוד נשאל האם הוא רצה שהאדם שעשה מעשה נפשע זה יקבל את עונשו והשיב-"חייב לקבל עונש". הוא נשאל מדוע לא סיפר לשוטר בביתו שהנאשם ירה בבנו והשיב-"א. אני אחד מהברגים הרבים בשטח. אשתי וילדיי שמעו זאת והחבר השכן" (עמ' 52 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 53 ש' 30).

33. לשאלת בית המשפט מי לדעתו שמע את בנו אומר מוחמד יונס ירה בי השיב-"אתה שואל שאלה הפוטתית. אתה חושב שהסתכלתי מי ירד איתי במדרגות?" ובהמשך-"אמרתי שהיו אצלנו החבר הזה, ורעייתו. ילדיי ואשתי ירדו השיגו אותי, ירדתי יחד איתם ואני בוהה ותוהה ומוודא שהרגל במדרגה הנכונה ויורד והוא יורד איתי, ירדנו וראינו את המראה הזוועתי והילדים מטפלים, המשטרה היתה, ג'רייס היה כבר ומסתכלים עליי, הבית היה מלא אנשים, משפחה שכנים, י ש לי זמן להסתכל מי ראה ומי לא ראה? כל הדברים מתערבבים ביחד. המראה זוועתי, לא יכול לומר לך בדיוק מי שמע ומי לא שמע. למען האמת והדיוק". העד לא ידע לומר מדוע לא מצא לנכון לתקן את הודעתו במשטרה והשיב שרעייתו יכולה לייצגו והוא סומך עליה במיליון אחוזים. הוא שלל ששוחח עם קצין המודיעין שלמה ארביב והשיב-"לא. ראיתי אותו". הוא לא ידע לומר האם רעייתו

שוחחה עם שלמה ארביב. בחקירתו החוזרת נשאל ממי שמע שהנאשם הוא זה שירה במתלונן והשיב-
"אני אז אמרתי ואני חוזר על מה שאמרתי שירדתי וראיתי את המראה אשתי והילדים אמרו שזה
כך וכך. הכוונה לנאשם. כמובן. זה מהילדים שהיו הראשונים שהיו שם" (עמ' 55 לפרוטוקול ש'
3- עמ' 56 ש' 6).

34. הודעת העד ברוך בן עזרי, שוטר ביס"מ חוף, הוגשה בהסכמת ב"כ הנאשם (ת/7). העד נשאל מה
הכוונה במונח "מעוכב" והסביר כי הכוונה היא שהחשוד התלווה מרצונו החופשי לניידת, ללא אזיקים.
העד השיב שהנאשם ביקש להתלבש והחליף בגדים ושערו היה מבריק כי שם ג'ל. כאשר נשאל האם
שערו היה רטוב השיב שאינו יודע להבחין בין מים לג'ל. העד נשאל בנוגע לרכב הסוואנה בו אספו את
הנאשם והבהיר שאין למי שעולה לרכב שום נגישות לנשק. הוא הוסיף שהנאשם נאזק רק בתום
הבדיקה של שוטרת המז"פ (עמ' 57 לפרוטוקול ש' 10- עמ' 58 ש' 29).

35. בחקירתו הנגדית אישר העד שהיה מעורב מאז באירועים רבים וכי זכר אז את פרטי האירוע טוב יותר
מאשר במועד עדותו. כאשר נשאל האם הוא זוכר את האירוע הספציפי, השיב-**"כן, הוא יוצא דופן לא
כל אירוע שאני מגיע אליו מעורב בו חשוד בירי"**. העד נשאל מדוע בדו"ח שכתב לא ציין כי שערו
של החשוד היה רטוב. לטענתו, באותו הרגע הדבר לא נראה לו ראוי לציין. לדבריו, מסר זאת לפרקליט
מיוזמתו עוד בדיון הקודם, אליו לא נכנסו. העד לא זכר כמה שוטרים היו עימו בתדרוך או בצוות באותו
היום. לדבריו, ציין רק את סלבה ליטבי שהיה עימו היות והוא שם עליו את האזיקים. הוא שלל שהם היו
רק שניהם וטען שאקדחו היה עליו. לטענתו, הם לא הגיעו לבית אלא למקום בו בוצע הירי. לדבריו, הם
היו בזירה ומנעו מאחרים להיכנס, כאשר הפצוע כבר פונה במועד הגעתו. העד לא ידע לומר מי תפס
את התרמילים. לדבריו, בני משפחתו של הפצוע היו בבית ומחוץ לבית ולא זכור לו שמישהו מהשוטרים
ביקש לשוחח עימם. לטענתו, הם נשארו במקום עד ששוטרת המז"פ סיימה את עבודתה ואז נסעו לבית
החשוד לבצע את המעצר. הוא אישר שכל אנשי הצוות ירדו עם אקדחים עליהם וטען שהנשק הארוך
נותר סגור במדף ברכב מאחור. הוא לא זכר מי היו אנשי הצוות אך טען שהוא בטוח בעניין הנשק הארוך
היות ומדובר ב**"דבר שבשגרה, אנו לא יורדים עם נשק ארוך אלא אם כן זה אירוע חריג, אירוע
פח"ע למשל"**. בהמשך, טען שהוא באופן אישי ירד עם אקדח בלבד וכי למיטב זכרונו כך גם השאר
והוסיף-**"לשאלת בימ"ש אין לי זכרון ספציפי שכך היה אבל כך אני מעריך. אני מעריך כך כי אני
יודע שאם אומרים לקחת נשק ארוך אני תמיד מתנדב. כיון שלא הייתי עם נשק ארוך למיטב
הערכתי לא נלקח, כי גם לא היה צורך, כי כבר האירוע בוצע, זה לא שיש לחימה כרגע"** (עמ'
58 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 62 ש' 28).

36. לטענת העד, החשוד תמיד יושב בחלק האחורי ותמיד יש מישהו לידו על מנת ש**"שלא יזיק לעצמו או
לרכב ולא יגע במה שלא צריך לגעת"**. לדבריו, הוא ישב ליד החשוד אך לא זכר היכן. העד שלל שהם
לעיתים יושבים עם הנשק הארוך כאשר הם אינם בפעולה. הוא אישר שיתכן וכאשר הנשק הוצא
לפעילות הוא נשאר לשבת עימו בסוואנה ושלל מצב בו הנשק יהיה על הספסל לידו או בין רגליו,
כלשונו-**"אין מצב כזה, אם הנשק הארוך עלי אז הוא עלי, על הגוף, עם הרצועה עלי, כך אני
אחראי עלי. גם לא על הספסל של הסוואנה. אין מצב כזה. בעיני זה דבר חמור להשאיר את**

הנשק לבד, גם כאשר אני לידו. לטענת העד, ג'רייס הוביל אותם לבית הנאשם שהחליף בגדים. העד לא זכר לאילו בגדים החליף. לשאלת בית המשפט כיצד זכור לו נושא הג'ל, השיב- **"אני זכרתי כי שוטרת מז"פ לקחה ממנו דגימות מהידיים ומהשער, אז אני זוכר שאמרתי לעצמי ששם את הג'ל אולי כדי לטשטש משהו. בגלל זה זכרתי"**. הוא אישר שהדו"ח נרשם לאחר כל הפעילות. העד נשאל בנוגע לכך שהם עצרו בצד הדרך ושוטרת לקחה דגימות מהנאשם והשיב שזה נכון. הוא שלל את טענת הנאשם לפיה הם ירדו עם נשק ארוך וטען שהדבר אינו זכור לו. בחקירתו החוזרת נשאל בנוגע לפגישתו היום עם הפרקליט וטען שהוא נתן לו את דו"ח הפעולה ולא מעבר לכך (עמ' 62 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 64 ש' 29).

37. העד סלבה ליטבין, מפקד צוות ביס"מ חוף. דו"ח המעצר שערך הוגש בהסכמה (ת/8). בעדותו, טען שהאירוע זכור לו וכי לא היה מפקד צוות באירוע, אלא סגן מפקד הצוות. בחקירתו הנגדית נשאל האם נתן הנחייה לצוות והשיב בשלילה. לטענתו, מפקד הצוות היה עודד אלגל, אך הוא לא זכר האם הוא היה נוכח. בהמשך אישר שהוא היה באירוע. העד תיאר את האירוע כדלקמן: **"באותו יום באירוע נגשנו לבית של הנאשם הודענו לו שהוא מעוכב, נכנס לניידת, חברנו לניידת מז"פ, המעוכב יצא מן הניידת, הועבר לנציג מז"פ שעשה את הבדיקות שלו, בתום הבדיקות הודענו לו על מעצר, הוכנס שוב לניידת והעבר לתחנה להמשך הטיפול בו"**. הוא אישר שהיה בבית הבחור שנורה בכפר קרע. הוא לא זכר מי היו אנשי הצוות למעט בן נזרי שעמד לידו מחוץ לבית. העד לא ידע לומר האם חלק מהצוות שלהם נכנס לתוך הבית אך טען שהוא היה מחוץ לבית ומנע מאנשים להיכנס פנימה. הוא לא ידע לומר היכן היו משפחת המתלונן וטען שאינו מבדיל ביניהם לבין השכנים. לדבריו, היו שם הרבה אנשים. העד טען שכאשר ירד בערערה היה רק עם נשק אישי. הוא לא ידע לומר בוודאות האם כל אנשי הצוות היו בלי נשק ארוך וטען שאינו זוכר. העד תיאר את פרטי עיכוב הנאשם. הוא נשאל האם הבחין במשהו חשוד במראהו החיצוני והשיב בשלילה. הוא לא זכר מה הנאשם לבש וטען שהיה חשוך וכי הנאשם לא נראה לחוץ (עמ' 64 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 66 ש' 31).

38. העד אישר שהנאשם התלווה אליהם מרצונו ללא התנגדות וללא צורך בנקיטת אלימות. כאשר נשאל האם הוא שיתף פעולה באופן מלא, השיב- **"בשלב ראשוני לעיכוב לא סרב, למעצר לא סרב. מבחינת החקירה לא יודע אם הוא שיתף פעולה. איתנו הוא לא התנגד לא לעיכוב ולא למעצר"**. העד נשאל היכן הנאשם ישב והשיב כי בספסל האחורי של הניידת ליד השוטרים. הוא לא ידע לומר כמה שוטרים ישבו לידו היות והוא נהג. העד לא זכר כמה אנשי צוות עבדו באותו היום ולא ידע לומר האם הם נגעו בנאשם. לדבריו, הוא נגע בו רק בתום בדיקת טכנאי מז"פ כאשר שם עליו את האזיקים. העד אישר שאת דוח המעצר ת/8 מלא בתחנת המשטרה ושלל שראה את דו"ח הפעולה של השוטר ברוך. הוא נשאל מדוע ציין בסעיף 3 לת/8 - דוח המעצר - "ראה דוח פעולה" והשיב- **"אני מציין אירוע 135, וברגע שאני רושם פה ראה דוח פעולה, עירון 135 - לכל הגורמים המגיעים לבימ"ש - ומי שרשם את דוח הפעולה מופיע בדוח מי שרשם. את הדוח עצמו אני לא קראתי"**. בהמשך חזר על כך שלא ראה ולא קרא את הדו"ח. בחקירתו החוזרת הוא הבהיר שלא נכנס לבית הנאשם אלא כאשר הם הגיעו, הוא יצא החוצה. הוא לא זכר מי שוחח עם הנאשם, האם הוא שוחח עימו או האם מישהו מבני המשפחה ביקש ממנו משהו (עמ' 67 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 68 ש' 22).

39. העד, אדיב עלי יחיא, אחיו של המתלונן, בן 36, בעלים של חברת כח אדם ומתגורר בבית הוריו בכפר קרע. העד סיפר בנוגע ליום האירוע כי **"היתה מסיבת אירוסין של בן דודה בשם חמאדה, בגלל המצב שהיינו שרוים בו עם אח שלי, לא יכולנו להיות באירוע, אז נציג מהמשפחה נכח באירוע אח שלי וואסים וזהו"**. לדבריו, בשעה 20:00 בערב היו בבית אביו, אמו, אחיו כרים וואסים ואורחים-חברים של המשפחה. בהמשך פירט-**"אותו לילה כאשר הגיעו האורחים עזרתי לאמא להכין כיבוד. הבית בנוי משתי קומות. לכל קומה כניסה נפרדת. חיבור בין שני הבתים זה מדרגות חצוניות. הינו בקומה השניה למעלה. כל המשפחה שמניתי קודם. אני עזרתי להורים, לאמא, להכין כיבוד במטבח אחרי שישנתי שעה קלה. אחי כרים למיטב זכרוני ירד למטה להביא עוד כיבוד, כוסות, או משהו כזה. לעזור לאמא. אז שמענו את הירי. אני שמעתי ירי חזק. כהרגלו של האיזור שלנו שהוא נדח מהכפר כמעט כל שבוע יש תקרית ירי, באיזור הפתוח, אז לא התייחסתי חשבתי שעוד מקרה נוסף של ירי. עד ששמענו צעקות. אז אני ניגש בבהלה וכל מי שנכח"**. לטענתו, וואסים ירד ראשון ואמו, שהיתה קרובה לדלת והוא ירד שלישי וגילה לתדהמתו שאחיו כרים ירו וליצידו אימו ואחיו וואסים. לדבריו-**"הם טפלו בו ואני יצאי בריצה לראות אם יש מישהו בסביבה. אינסטינקט כזה של בהלה, זה לא מקרה שכל יום ירי בבית. אנו לא יודעים את השפה הזו [אירועים כאלו]. התקשרתי למשטרה. למוקד 100. התקשרתי למד"א. תוך כדי שיחה עד שהגיעו אני עזרתי לאחי כרים לשמור על קור הרוח שלו ומתן עזרה ראשונה"** ובהמשך-**"כרים היה בבהלה רצינית. הוא צעק בצעקות בשמו של הנאשם. הוא אמר "מוחמד חוסאם ירה בי"** (עמ' 68 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 69 ש' 30).

40. העד שלל שהוא מכיר מוחמד חוסאם אחר או מוחמד חוסאם יונס אחר. הוא נשאל בנוגע לסכסוך בין הנאשם לאחיו והשיב ש**"על רקע שהנאשם סבך אותו בעבר במקרה שוד"**. העד נשאל מדוע בחקירתו הראשונה בבית החולים הוא לא מסר את שמו של הנאשם והפנה את השוטר לעו"ד תמי אולמן. העד השיב כדלקמן:**"נכון. זה היה מול חדר הניתוח"** ובהמשך כשנשאל מדוע השיב כך:**"אחד. אח שלי היה בחדר ניתוח במצב קשה. כל מה שהיה לי בראש שאח שלי יצא בריא. שניים. אני זה שמנעתי את התלהמות הרוחות בבי"ח של קרובי משפחה ומכרים שבאו בהמוניהם. הכי חשוב לי שכרים יצא בריא"**. בהמשך, נשאל מדוע בחקירתו הראשונה לא מסר את שם הנאשם, השיב-**"נכון, גם לא הגבתי, אמרתי שאפנה אותך לעו"ד שמייצגת את כרים ששמה תמי אולמן"** והוסיף-**"היא מיצגת את המשפחה. הסיבה לא משהו מאין. מספיק לעשות נזק בעבר. זה מהמקרה שוד, לזה אני מתכוון"** (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 70 ש' 26).

41. כאשר נאמר לעד כי בני המשפחה תיאמו גרסאות וסיכמו להפליל את מוחמד יונס, השיב-**"(העד מחייך חיוך גדול). אותו עו"ד של המשיב בשבילו זה עוד תיק ובשבילנו זה ה-תיק. בה' הידיעה. סביר להניח שהוא יכול לטעון, זו אינה האמת. האמת היחידה זו אותה גירסה שאני מסרתי בהודעות שלי"**. כאשר נאמר לו על ידי בית המשפט כי לא כל ההודעות אותו דבר, השיב-**"הן אותו דבר"**. בהמשך נאמר לו שקיים שוני ובהודעה הראשונה הוא מפנה לעו"ד והשנייה הוא מספר, השיב-**"בד"כ במגזר הערבי כאשר קורה כזה מקרה או שמתחמשים ומלחמה ומערבים את כל ערערה"**

או שפונים לחוק. אנחנו פנינו לחוק. לשמור על קור רוח של אותו נפצע, אחי כרים באותה עת, זה מעמסה פסיכולוגית ותקרא לזה איך שתקרא - אדירה. להמנע מתשובה לתת שמות של אנשים באותו רגע נתון- היו אחרים שנתנו את זה. שנחקרו באותו זמן". העד נשאל בנוגע לקשרו עם הנאשם וסיפר שעבד אצלו בכח אדם כשהיה צעיר. לדבריו, היחסים בין המשפחות היו "קרובים בשם רחוקים ב-פיסית. אין קשר ישיר. חוץ מחגים. של עיסוקים שלנו" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 27- עמ' 71 ש' 24).

42. העד נשאל כיצד הגיע לבית החולים וסיפר שנסע עם כרים באמבולנס. הוא נשאל האם שוחח עימו או עם הפרמדיקים והשיב-"אני ישבתי בחלק הקדמי, ליד הנהג, הושטתי יד שמאל, החזקתי ביד של כרים, לטפתי אותו ודברנו בצחוק על פיפיטי סנט ועל כאלו דברים שרואים בטלוויזיה כדי שישמור על קור רוח, כי זה מקרה טרגי. הדם של אח שלי על הרצפה". הוא שלל שדיברו במהלך הנסיעה באמבולנס על זהות היורה. הוא שלל ששוחח עם עו"ד אולמן וטען שאין לו קשר ישיר או עקיף אליה וכי אמו שוחחה עימה. העד שלל שקיבל הנחיות מגורם כלשהו בנוגע לפרשה. העד נשאל האם היה אירוע חריג לאחר הניתוח וסיפר-"לגבי הזמן לאחר הניתוח, תוך כדי שאני אצל כרים בחדר, הופתענו לגלות שאחיו השני של מוחמד יונס (הנאשם) בשם אחמד חוסאם יונס, תאום, עם עוד בחור נוסף, ששמו אנאס וואסים יונס, באו לאותה מחלקה וכאילו לבקר את אחי, כרים. מייד סגרתי את הדלת של החדר של כרים, כי הם נגשו לחדר, והתקשרתי לקב"ט שהייתי בקשר איתו באופן תמידי. ובאו ועשו מה שצריך לעשות. תפסו אותם והפנו אותם לחקירה. אם אני לא טועה". העד נשאל כיצד הוא יכול לומר כי מדובר באחמד והסביר-"המרחק ביני לבינו היה 1 מטר. בשפה שלכם טווח אפס. גם את השני זיהיתי אותו בפנים". בהמשך נשאל כיצד הוא מבדיל בין הנאשם לאחיו התאום והבהיר-"לפי מבנה גוף, תווי פנים. הכוונה בכלליות. אותו בחור שניגש ובא לבי"ח בשם אחמד הוא רזה יותר ממוחמד הנאשם, לא חסון כמוהו, לנאשם יש שיבוש בכמה אותיות בדיבור, באות גימל, מבנה אוזניים כשרואים את שניהם ניתן להבדיל ושיער קצוץ" (עמ' 71 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 72 ש' 27).

43. העד שלמה ארביב, רכז מודיעין המשרת במשטרה מזה 28 שנים, אישר את תוכנו של מזכר ת/9. העד נשאל בעדותו עם מי שוחח מבני המשפחה והשיב-"דיברתי עם כל המשפחה, עם האב, האם, האחים. אני קורא מהמסמך, ודברתי עם כולם, להבין את המניע. לא זוכר מי מהם, יכול להיות האם או האחים. אבל אני לא זוכר". בהמשך, אישר ששוחח עם עשרות אנשים וחלקם הרלוונטי נרשמו בדו"ח. לטענתו, היו מספר שיחות אך הוא לא זכר האם כולן היו באותו היום. לדבריו, בת/9 התייחס לשיחות עד ליום 23 לחודש. העד נשאל היכן התקיימה השיחה והשיב שלמיטב זכרונו בבית החולים. הוא לא זכר האם זה היה ביום האירוע או למחרת. הוא הוסיף שהיה לבד ושאינו זוכר את שם עורכת הדין עימה הם התייעצו. העד נשאל האם העביר את המזכר לידיעת החוקרים והשיב שהוא נמצא בתיק החקירה (עמ' 74 לפרוטוקול ש' 12- עמ' 75 ש' 21).

44. העד אישר שהוא מכיר את הנאשם ספציפית היות ובאחד מהתיקים שלו, הוא הגיש תלונה על חטיפה

על ידי משפחת סייף. העד נשאל האם זה נכון שהביא אותו לניידת שלו והוא ברח לו והסביר-**"כן. אני מבקש להסביר, הוא היה דרוש לחקירה, חיפשתי אותו, הוא ברח למשטרה. חיפשתי אותו, אמרו לי שהוא נמצא במקום X הגעתי למקום, באתי לכבול אותו, אמרתי לו מוחמד תעלה לניידת אמר אני לא מוחמד אני אחמד, אמרתי לו אני מזהה אותך, הוא אמר לי תן לי להרים את המכנסים, ובאותו רגע ברח"**. העד נשאל האם מאז הם ביחסים לא טובים והשיב-**"אין שום קשר, זה לא נכון"**. בחקירתו החוזרת נאמר לו כי המתלונן הגיע לביה"ח בשעה 23:00 בלילה והוא נשאל האם הגיע בלילה או למחרת והשיב שהוא חושב שלמחרת. הוא אישר שרשם מזכר באותו היום שבו שוחח עם בני המשפחה. הוא אישר שציין "בנם" במזכר היות ודובר בבני משפחה מקרבה ראשונה (עמ' 75 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 76 ש' 20). מזכר מיום 3/4/13 הוגש וסומן ת/10 (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 24).

45. אדיב יחיא בחקירתו הנגדית נשאל האם הסתבכותו של כרים בתיק השוד כאבה למשפחה ולו באופן אישי והשיב בחיוב. הוא אישר שליווה אותו לכל הדיונים והוסיף שהיה מוכן לפקח עליו. הוא אישר שהיה נוכח בדיון הוכחות אצל כב' השופטת הורוביץ וכי עו"ד אולמן ייצגה אותו. לדבריו, הוא לא שוחח עימה במהלך הדיונים ולא ביקש את מספר הטלפון שלה או שוחח עימה בטלפון מעולם. הוא שלל ששוחח עימה בנוגע לתיק הירי שבו אחיו נפגע. העד אישר שהינו משפטן ודובר אמת וכי כאשר הוא מסר עדות הוא לא שיקר לשוטרים. כאשר נאמר לו כי בחקירותיו במשטרה שלל סכסוך של המתלונן ולא מסר שהמתלונן אמר לו מי ירה בו, השיב-**"מה שכתוב בהודעות שלי בחקירות זה מה שאמרתי, אני מאשר מה שאמרתי"**. בהמשך הוסיף שמה שאמר בעדותו הראשונה זו האמת. העד אישר כי הנאשם עבד עבורו 3 חודשים בגעש, כאשר העסיק אותו בהשמה בהום סנטר. העד הוסיף שהנאשם גנב ונתפס מספר פעמים במסגרת עבודתו בגעש, שם גנב מהסניף דברים לשימוש האישי. העד אישר שאחמד, אחיו של הנאשם עבד עימו תקופה קצרה בגעש וכי למיטב ידיעתו הוא לא גנב (עמ' 77 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 78 ש' 30).

46. בהמשך נשאל מדוע בעדותו הקודמת בבית המשפט מסר שאינו זוכר האם אחמד עבד אצלו והשיב-**"יכול להיות שעבד אני לא זוכר. במידה ועבד - יכול להיות כמה שבועות כי היתה קבוצה של 30 איש שעבדה באותו סניף. אני לא זוכר"**. העד נשאל האם בעבר מישהו עשה שימוש ברישיון הנהיגה שלו וזיין דברים בשמו והשיב בחיוב. הוא לא זכר האם היו לו עיקולים ושעבודים בשל כך. הוא אישר שהיה לו רכב במוו וכי מכר אותו לבן הדודה של הסנגור. העד שלל שהיה סכסוך בינו לבין הדודה שכן הרכב היה מעוקל ומשועבד ובסכסוך הזה התערבה משפחת חרירי. העד אישר שהיתה תקופה שבה עבד בהסעות גם ושלל שהיה לו סכסוך עם משפחת עלימי בנוגע למכרז (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 25-1).

47. העד נשאל בנוגע ליום האירוע וטען כי אחמד חלף ואשתו- חברי המשפחה היו בביתם. לדבריו, וואסים ברגע הירי היה בקרבת הדלת בבית למעלה, בקומה השנייה. כאשר נשמעו היריות, וואסים ירד ראשון. העד נשאל האם הירידה של וואסים היתה רק למשמע היריות או גם למשמע הצעקות והשיב-**"למשמע הצעקות, כי למשמע היריות יצא לדלת, ואמא הדפה אותו שלא יצא כי לא חשבנו שזה אצלנו"**.

אמא חסמה את הדלת שלא יצא". בהמשך הסביר שלא דחפה את וואסים אלא דחפה את הדלת שתהיה סגורה. לדבריו, וואסים ירד למטה והם נשארו למעלה עוד כשנייה או שניות בודדות, היות ושמעו את הצעקות של כרים. העד נשאל האם האורחים ירדו גם הם והשיב-"לא שמתי לב למען האמת, ירדתי להבין מה קורה" (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 80 ש' 17).

48. העד נשאל מיהם האנשים שהיו עימו מסביב לכרים והשיב-"וואסים, אחי השני, אני ואמא היינו יחד ממש בשניות הראשונות, צעקנו, והזעקנו את המשטרה ומד"א, לא תאמין תוך מספר דקות כל הכפר היה בבית. אתה לא מזהה מי כנגד מי בשלב הזה". הוא נשאל מדוע לא אמר שאביו והאורחים ירדו גם והסביר-"כבודך, בהיסטריה זה לא מקרה קלאסי שאתה רואה כל יום שאתה רואה את אחיך שרוי בשלולית של דם. שנית זה לא מקרה קלאסי שאתה רואה מהומה כזו בבית ולא בבית שגריר, בהסטריה כזו כל שאתה דואג שאחייך יקום בשלום" ובהמשך-"בסופו של דבר ירדו, אני לא יכול להגיד לך מתי. גם אבא ירד, גם חטף התקף לב מהסיפור הזה". העד לא זכר האם אביו ירד ושוחח עם כרים. לדבריו, אביו ראה אותו אך הוא אינו זוכר באיזה שלב. העד נשאל האם שוחח עם יחיא עיסאם ביום האירוע והשיב בשלילה. העד אישר שכאשר הגיעו השוטרים המתלונן עוד היה בשטח וטען שלא היה לידו במועד הגעתם היות והוא הנחה את מד"א כיצד להגיע. הוא לא זכר לומר האם מד"א הגיעו לפני המשטרה. העד נשאל האם במהלך הנסיעה באמבולנס שוחח עם המתלונן על זהות היורה והשיב-"למיטב זכרוני כל המטרה שלי היתה לשמור על קור הרוח שלו שישאר בהכרה בתקווה שהוא בידיים טובות וישתף פעולה עם אנשי מד"א. לא זכור לי שאמר משהו בהקשר לאותו יום ובאותו זמן. אני מתקן, ספציפית בניידת מד"א אני לא זוכר" (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 18- עמ' 82 ש' 11).

49. לטענת העד, לא אפשרו לו להיכנס לטיפול נמרץ והוא המתין עם בני משפחתו מחוץ לחדר הניתוחים. הוא נשאל האם הם דברו על זהות היורה והשיב-"דאגתי היתה באותו זמן למנוע מהומה בין חמולות. זו התשובה שלי" ובהמשך-"התשובה שלי - לא. דברתי כל הזמן עם אנשי הבטחון למנוע התקהלות". העד אישר שהשוטר שי חקר אותו בבית החולים בשעה 01:00 מול חדר הניתוחים ואישר שאמר לו אמת. לדבריו, הפנה את השוטר לעו"ד אולמן היות ומדובר בעורכת הדין של המשפחה. העד נשאל מדוע הפנה לעורכת הדין ונשאל כיצד היא יכולה לתת תשובה כמי שלא היתה נוכחת באירוע והשיב-"הוא (מצביע על הסניגור) הזכיר שהעדות שלי היתה באחת בלילה מול חדר הניתוחים כשאחי בין חיים למוות. עדות ראשונה אם אני לא טועה. והפניה היתה לעו"ד תמי אולמן כי היו המון אנשים לידי ולא רציתי למסור שמות ושלא תהיה מהומה. תמי עו"ד של המשפחה, הפניתי אליה. העיקר הדאגה שלי שאחי יצא בשלום". העד לא ידע לומר האם עו"ד אולמן היתה בשלב זה מודעת לסיפור. העד נשאל מתי ידע לראשונה שעדותו אינה תואמת לעמדת המשפחה והשיב-"עו"ד עאדל מניח הנחות ומצדיק אותן ואין אמת בדברים האלו" (עמ' 82 לפרוטוקול ש' 12- עמ' 84 ש' 2).

50. העד נשאל בעדותו מדוע לא פנה למשטרה ואמר שלא אמר אמת בהודעתו הראשונה והשיב-"אתה

נתת כמה עובדות במשפט שלך, ברגע הראשון התקשרתי למשטרה ונתתי עדות לשוטר ושתפתי פעולה עם השוטר כאשר אחי היה בין חיים ומוות ומנעתי התקוממות של אנשים סביבי, אמרתי את האמת בעדותי הזו. זה שאני אמרתי משהו - לא סלפתי עובדות ולא שקרתי, בהתאם לנסיבות שהיינו שוהים בהן, הלא רגילות באותה עת, זה מה שנאמר, חסכנו בעיות משפחתיות ואפילו להעלים את ערערה מהמפה". העד נשאל מדוע רק לאחר 4 ימים מסר עדות כבושה לשוטר שהגיע אליו לפיה הנאשם הוא היורה והשיב שאחיו אז יצא מכלל סכנה. אמרות העד הוגשו בהסכמה עדות מיום 23.3.13 שעה 01:00 סומנה ת/11, עדות מיום 26.3.13 סומנה ת/12, עדות מיום 27.3.13 סומנה ת/13, עדות מיום 29.3.13 סומנה ת/14, עדות מיום 3.4.13 שעה 12:19 סומנה ת/15 ועדות מיום 3.4.13 שעה 12:40 סומנה ת/16 (עמ' 84 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 85 ש' 14).

51. לטענת העד, הוא הוסיף לגרסתו לאחר שאחיו יצא מכלל סכנה. הוא אישר כי בבית החולים שוחח עם אימו, אביו, אחיו וואסים וקרובי משפחה על האירוע. העד נשאל האם אמר להם שלא מסר את שם היורה במשטרה והשיב בשלילה. הוא אישר שאמר להם שיפנו לעו"ד אולמן בנוגע לסכסוכים קודמים של המתלונן. העד לא זכר מתי אמר לראשונה לבני משפחתו ששמע מהמתלונן שהנאשם ירה בו והשיב שאינו זוכר. בהמשך אישר שדובר במספר ימים לאחר האירוע. העד נשאל האם נפגש עם עיסאם יחיא דודו בבית החולים והשיב-"**כולם התגודדו, כולם הגיעו לבקר את אחי בבי"ח, סביר להניח שגם הוא. ספציפית אני לא זוכר אותו**". הוא לא זכר האם שוחח עימו לגבי האירוע. הוא נשאל האם כאשר טיפלו במתלונן לאחר האירוע, מישהו מדודיו או בני משפחתו שוחח עם המתלונן בנוכחותו והשיב-"**לא כידוע לי, כי אני הייתי בחוץ מטפל באנשי מד"א להגיע אלינו. לא זכור לי. בחוץ הכוונה בכביש הראשי המוביל לבית, מרחק של 30 מ'**". הוא נשאל האם דודו היה בחצר והשיב-"**כל הכפר היה. אני לא זוכר ספציפית**". העד נשאל מיהם האנשים שהיו ליד המתלונן לגביהם הוא בטוח ששמעו אותו אומר שמי שירה בו זה מוחמד יונס, השיב-"**אח שלי וואסים ואמא. לא בטוח אם אבא היה שם**" ולגבי האורחים חלף הוסיף-"**אמרתי לך, לא זוכר באיזה שלב הם ירדו, אבל כולם עמדו לידו שם מחוץ לבית, זה 1 מ' באיזור החצר**". העד לא זכר האם שמע את הדברים מהמתלונן לפני שהגיע מד"א או כשהתרוצץ בחצר (עמ' 85 לפרוטוקול ש' 17- עמ' 87 ש' 8).

52. העד נשאל בנוגע לעדותו מיום 27.3.13 - ת/13, שם מסר שנהג רכב המילוט ביום האירוע היה אנאס יונס. הוא נשאל מי מסר לו זאת והשיב-"**כל מי שהיה במשפחה וביקר שמעו שמועות ואמרו שכך וכך**". כאשר התבקש ליתן שם של עד, השיב-"**אין שם. אין לי מה להסתיר. הלוואי והיה לי שם**". העד נשאל מדוע מסר בעדותו בשורה 24 ת/13, כאשר נשאל מי זיהה בוודאות את הנהג של החשוד, שמדובר במידע מודיעיני של משטרת עירון. הוא שלל שיש לו קשר עם רכז המודיעין של משטרת עירון והשיב שהתכוון למידע מודיעיני משפחתי. לדבריו, דובר בטעות שלו, אותה הוא תיקן בהודעה ת/16. העד נשאל מדוע בשורה 8 בת/13 השתמש במילים "ככל הנראה" ביחס למעורבותם באירוע והשיב-"**ככל הנראה התייחסה למספר 2 שזה הנהג. כי הכל ממידע של שמועות**". לשאלת בית המשפט האם אז היה בטוח שמוחמד יונס מעורב השיב-"**למיטב ידיעתי. אני ביקשתי לחזור כאשר נשאלתי האם לאחר 4 ימים ידעתי שזה מוחמד יונס, אני רציתי לתקן עצמי. נזכרתי מתי נודע לי. לפני השאלה הזו רציתי לקטוע את הדין ואמרתי שאני נזכרתי תוך כדי השאלה הקודמת של עו"ד**"

ביראת מתי נודע לי על זה שמוחמד יונס הוא היורה ונזכרתי שבאותו לילה של הירי, אחרי הירי אחרי שאחי יצא מן הנתוח ידעתי, זה משיב על השאלה כי הכל בגדר של שמועות. תפנה למשטרת ישראל ויש קלטת" (עמ' 87 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 88 ש' 22).

53. העד נשאל האם באותו יום בבית החולים כאשר אחמד ואנאס יונס הגיעו לבקר את כרים הם הגיעו עם מתנה- שקית ממתקים והשיב-"בסוגריים, מתנה". הוא נשאל האם ידע באותו יום שמוחמד יונס עצור והשיב שסביר להניח אך אינו זוכר. כאשר נאמר לו שהביקור של אחיו של הנאשם היה כ-6 ימים לאחר הירי ולא סביר שלא ידע שהוא עצור, השיב-"אני לא זוכר. יכול להיות שכן. אבל אני לא ממש זוכר פרטים כאלה". העד שלל שדודו עיסאם הגיע עימו לדיון וטען שהם לא שוחחו על הדיון. הוא אישר שידוע לו שדודו נתן עדות. העד שלל ששוחח עם אימו או עם וואסים על עדותם בבית המשפט (עמ' 88 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 89 ש' 8).

54. בחקירתו החוזרת אישר העד שידע שהנאשם הוא זה שירה באחיו באותו הערב אחרי שאחיו יצא מהניתוח. הוא נשאל מתי ידע זאת לראשונה והשיב-"אני לא זוכר בדיוק, עכשיו אתה מרענן את זכרוני, אבל הכל מסרתי במשטרה. אחרי או לפני או במדויק - אני לא זוכר. לכן גם תקנתי את מה ששאל אותי כב' עו"ד עאדל ואמרתי שזה לא היה לאחר 4 ימים, אמרתי שאני ידעתי באותו יום, תקנתי, מתי? לפני אחרי. היו המון שמועות ואני לא אוהב להיות ניזון משמועות אני אוהב לעבוד לפי עובדות, כאשר נרגעתי מההיסטריה ידעתי על מי לשים אצבע מאשימה". לדבריו, לראשונה ידע מהמתלונן שהנאשם הוא זה שירה בו ולא משמועות בכפר. הוא הוסיף כשהתבקש להסביר את השוני -"אין שוני. אני כל הזמן הפניתי למה שאמרתי במשטרה. הוא כל הזמן מפנה אותי לפרטים - בטח שאני לא אזכור. אבל האמת - אח שלי אמר לי ואני רציתי למנוע מהומה בגלל ההיסטריה. אין שום סתירה" (עמ' 89 לפרוטוקול ש' 10- עמ' 90 ש' 8).

55. העד עיסאם יוסף יחיא נשאל בעדותו היכן היה בערב שלפני האירוע בו נורה המתלונן והשיב שהיה בחתונה של בת אחיו באולם בכפר. לטענתו, בתום האירוע שב לביתו, הנמצא מעבר לכביש מול ביתו של המתלונן. העד סיפר על מועד האירוע-"נכנסתי לבית, בדיוק נכנסתי למקלחת, ואני שומע שתי ריות, אני יוצא מדליק את האוטו רוצה לנסוע לבית של אחי, מסתכל אחורה ורואה אנשים רצים, וראיתי אותו שעמד שם בכביש". לדבריו, לפני שנכנס לביתו הבחין ברכב עומד ובתוכו בחור אחד. לדבריו, הבחין במראה באנשים רצים לבית אחותו, שם היו ריות ולכן "ניגשתי לבית בריצה וראיתי. ראיתי שכרים על הרצפה שוכב עם שני כדורים ברגל וביד". בתשובה לשאלה מי עוד היה נוכח, השיב-"אמא שלו, אח שלו וקרובי משפחה והשכנים. אח שלו אדיב. המשפחה שם. כולם היו שם. גם ואסים היה". העד נשאל האם דיבר עם מישהו בבית והשיב-"דיברתי עם כרים, כרים הוא בן אחותי, ואמר לי שהוא קיבל כדורים ממוחמד שהוא דיבר איתי ליד הדלת וקיבל את היריות. אני לא ראיתי אף אחד. שאלתי אותו איזה מוחמד ושאלתי אם הוא מזהה מי ירה בו והוא אמר כן, מוחמד. הוא גם צעק כל הזמן, בשם של מי שירה בו, כולם שמעו שם. הוא צעק שמוחמד נכנס אליו וירה בו. הוא אמר מוחמד שהוא התכוון אליו". העד נשאל האם המתלונן אמר לו איזה מוחמד ירה בו והשיב "אמר לי מוחמד בן דודה שלו" ובהמשך-"כן, כן, מוחמד חוסאם

יונס. הוא צעק את זה. העד אישר ששמע את המתלונן אומר מוחמד חוסאם יונס. לטענתו, הוא לא יכול היה לזהות את הרכב או את מי שישב בתוכו. לטענתו, הרכב היה במרחק של 20-25 מטר בערך מביתו של המתלונן (עמ' 90 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 92 ש' 1).

56. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם יש לו שכנים והשיב בחיוב. לדבריו, לא מדובר בשכונה צפופה. העד נשאל האם היו רכבים בכביש והשיב **"היה, לא יודע"**. העד נשאל מה היה מיוחד ברכב שהיה בו אדם והשיב שהוא עמד. הוא חזר על כך שאותו אדם ישב במושב הנהג. כאשר נשאל האם אותו אדם דומה לנאשם, השיב **"בכלל לא התייחסתי. אני מכיר את מוחמד, אם הייתי מזהה שזה הוא, הייתי אומר"**. לטענת העד, חזר הביתה בסביבות 21 אולי 21.30 או 21.15. לדבריו הוא נכנס לשירותים ושמע שתי יריות בטרם הספיק להתקלח. העד נשאל כמה זמן לוקחת נסיעה מאולם החתונות עד הבית שלו והשיב שבערך 5-10 דקות. לטענתו, לא היו בני משפחה נוספים בביתו היות וכולם היו בחתונה בדרך לבית אחיו. העד השיב שהוא מתגורר בקומת קרקע. לדבריו, כאשר יצא מהבית יצא **"לכיוון האוטו שלי, עליתי לאוטו, הדלקתי את האוטו ואני מסתכל במראה ושומע אנשים רצים. לשאלתך לא התנעתי את האוטו ולא התחלתי בנסיעה"**. העד נשאל האם הרכב שהבחין בו היה עדיין במקום והשיב **"אני לא שמתי לב לאוטו הזה. כחזרתי בחזרה הביתה לא היה שום אוטו שם. כשנכנסתי הביתה ראיתי את הרכב. בהתחלה שנכנסתי הביתה ראיתי את הרכב הזה. כשיצאתי לאירוע (אחרי הירי) לא ראיתי את הרכב"**. העד לא ידע לומר איזה סוג רכב זה היה אך טען שהוא חושב שצבעו היה ירוק. העד לא ידע לומר האם לנאשם יש רכב וטען שאם זה היה הוא, הוא היה יודע היות והם מכירים (עמ' 92 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 93 ש' 24).

57. העד נשאל האם עלי, הבעל של אחותו, היה בתוך הבית והשיב **"באותו הזמן שראיתי מה שראיתי, כבר לא ראיתי כבר מעצבים אף אחד, ראיתי את כולם בבית, אני לא יודע אם ספציפית עלי היה, הגיעה גם משטרה"**. לדבריו, הוא הגיע למקום לפני המשטרה. הוא לא ידע לומר האם האמבולנס הגיע לפני או אחרי המשטרה אך טען שהוא היה לפני האמבולנס. העד לא זכר עם מי דיבר כשהגיע. בהמשך פירט **"אני לא זוכר. דיברנו עם הילד שהיה בוכה. כרים היה בין הידיים שלנו ואנחנו שומרים עליו והיא שמרה עליו"** ובהמשך **"דיברתי עם כולם. כן דיברתי עם ואסים"**. הוא אישר ששוחח עם ואסים על המקרה ובהמשך ציין שדיבר עם כולם ולא זכר האם דיבר איתו אישית. כאשר נשאל האם הוא ראה אותו השיב שכולם ראו אותו. העד הוסיף שדיבר בוודאות עם המתלונן וכי היה בלי הכרה. כאשר נשאל כיצד דיבר איתו אם היה ללא הכרה, השיב **"הכוונה שלי היה עם הדם שנוזל מהרגל שלו, והוא היה מדבר - ושמעתי אותו במיליון אחוז, ואמר שהוא קיבל את הכדורים ממוחמד. הוא היה בסדר הוא דיבר איתי בסדר"**. לשאלת בית המשפט הוסיף שהוא לא היה בלי הכרה ודיבר בסדר. העד אישר שהמתלונן אמר שמוחמד ירה בו והוסיף שאמר כי מדובר במוחמד בן דודה שלו בערבית-מוחמד איבן אמתי. לדבריו המתלונן חזר על כך, כלשונו **"זה המשפטים שהיו לו בפה, לא שמעתי משהו אחר. הוא דיבר כל הזמן את המילים האלה וכולנו שמענו את המילים האלה. כל השכנים שהיו שם, כל מי שהגיע לאירוע"**. כאשר נשאל מי האנשים אליהם הוא מתכוון, השיב **"היו הרבה אני לא יודע את השמות, היו הרבה אנשים. אמא שלו, אבא שלו, אח שלו, אני ואסים, אדיב, כולם היו שם"**. לדבריו, המתלונן חזר על המשפט הרבה פעמים וכל מי

שעמד לידו שמע זאת (עמ' 93 לפרוטוקול ש' 28- עמ' 95 ש' 23).

58. העד לא ידע לומר מדוע אדיב טען שלא היה במקום. העד נשאל מדוע הגיע למשטרה כ-8 ימים לאחר האירוע והשיב שהגיע לבקשת המשטרה. הוא נשאל מדוע המתין 8 ימים והשיב כי "**המשטרה ידעה במקום על הסיפור הזה מה שהיה**". כאשר נאמר לעד שהוא מעיד על דברים שהתבקש על ידי המשפחה להגיד, השיב- "**לא נכון, אני שמעתי מהפה שלו, דיבר אלי וזהו נקודה**". הוא לא ידע לומר האם וואסים, אדיב, אימו של המתלונן או האורחים, שמעו זאת גם. העד שלל ששוחח עם המתלונן בטרם המתלונן מסר עדות במשטרה. בהמשך, טען שאינו יודע מתי המתלונן מסר את עדותו, כאשר לו נאמר על ידו שמסר עדות בבית. העד השיב שביקר אצל המתלונן בבית החולים 10 פעמים ודיבר עימו על "**הרבה דברים**" ובהמשך כאשר נשאל האם דברו על הירי, השיב- "**דיברנו כל הזמן על זה, אני לא זוכר מה אמרתי לו, ואני לא זוכר מה הוא אמר לי**". כאשר נאמר לו שהוא שוחח עם המתלונן ומסר לו דברים הקשורים לירי עוד בטרם הוא מסר את עדותו הראשונה במשטרה, השיב- "**לא נכון. בשום אופן לא נכון. מה הדיבור הזה?**". העד הופנה בעדותו לנ/1 ש' 20-15 (עדות הראשונה של המתלונן בבית החולים) שם מסר שלא שוחח עימו בקשר לאירוע ונשאל האם הוא רוצה לשנות את תשובתו. הוא השיב בשלילה. הוא נשאל מדוע בעדותו, 8 ימים אחרי, טען שכרים אמר לו "מוחמד חוסאם ירה בו" לא מוחמד איבן עמתי, ולא מוחמד איבן יונס והשיב- "**נכון שאמרתי כך במשטרה, שני המשפטים מתאימים**". הודעות העד מיום 29.3.2013 ו- 2.4.13 הוגשו כנ/4 ו- 5/5 בהתאמה (עמ' 95 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 98 ש' 15).

59. בחקירתו החוזרת אישר העד שזכר טוב יותר כאשר מסר עדותו במשטרה. העד נשאל מה השם של הבן דודה של כרים- של איבן עמתי והשיב "מוחמד איבן עמתי" ששם משפחתו "חוסאם יונס". העד נשאל האם סיפר לאנשים אחרים על הרכב הירוק והשיב כי סיפר ל"חבר'ה". הוא שלל כי מישהו מבני משפחתו אמר לו מה הוא מסר במשטרה (עמ' 98 לפרוטוקול ש' 17- עמ' 99 ש' 2).

60. העד הישאם בן יוסף יחיא אישר בעדותו כי חאמדה יחיא היה בחוץ וכי הוא בן דודו והארוס של בתו. לדבריו, מסיבת האירוסין היתה באולם היות והם חששו שירד גשם. העד אישר שהוא מכיר את הנאשם ואת אביו שנשוי לאחותה של אשתו. לדבריו, הורי הנאשם הוזמנו למסיבת האירוסין והגיעו בערך בשעה 6 או 6 וחצי לאולם בכפר קרע. בחקירתו הנגדית אישר שהגיעו למסיבה בעיקר קרובי משפחה, בערך 130-140 איש. העד לא ידע לומר באיזו שעה חוסאם יונס ואשתו עזבו את האולם (עמ' 99 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 100 ש' 22).

61. הוגשו בהסכמה עדויותיו של חאמדה בן סולימאן יחיא, עדות מיום 24.3.13, סומנה ת/17 ועדות מיום 1.4.13, סומנה ת/18. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם ידוע לו באיזה שעה הגיעו חוסאם יונס ואשתו והשיב בשלילה. הוא אישר שראה אותם בחתונה ולחץ את ידם. בתשובה לשאלה האם אשתו נראתה חולה, השיב- "**אשתו לא נראתה שמחה. שמתי לב לזה. לא ראיתי שהיא היתה חולה**". העד אישר כי האירוע הסתיים בשעה 8:30, וכל האנשים כבר עזבו (עמ' 101 לפרוטוקול ש' 15-2).

62. העד פקד אלעד יזרעאלי, קצין מעבדת סימנים וחומרים מאז שנת 2005 המתמחה בבדיקות שרידי ירי אישר את חוות דעתו שסומנה ת/19. הוא אישר שמדובר בדגימה שנאספה מהנאשם מוחמד יונס. העד נשאל האם הערכה מכילה בתוכה שני דוגמים, האחד מסומן X לשיער והשני לידיים והשיב-"כן. בכל מקרה שנדגם חשוד נאסף דוגם אחד מידיו של החשוד והשני משיער ראשו ופניו". העד התבקש בעדותו להתייחס למשמעות של חמשת שרידי הירי שנמצאו והסביר-"מצאנו 5 חלקיקים אותם זיהינו כשרידי ירי במדגם מידיו של החשוד. כאשר משמעות הממצאים מופיעה בפרק "ממצאי הבדיקות ופרושן" בחוות דעתי, סעיף 4. כאשר האפשרויות הן: או שהחשוד ירה בנשק תוך שימוש בתחמושת עם הרכב פיקה מהסוג שמצאנו או שהחשוד עמד מאוד בסמוך לאדם אחר שביצע את הירי. או האפשרות השלישית: שהחשוד בא במגע עם אדם או חפץ המזוהמים בשרידי ירי עם הרכב פיקה דומה". הדוגמים הוכנסו למעטפה שסומנה ת/20 והוחזרה לידי ב"כ המאשימה (עמ' 103 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 104 ש' 5).

63. בחקירתו הנגדית אישר העד שבחלק הראשון לחוות דעתו התייחס למוצג ת/20 המתחלק לשניים- הדגימה מהידיים והדגימה מהראש והפנים, בעוד שהחלק השלישי של חוות הדעת מתייחס למוצג שלא הוצג לבימ"ש ועניינו לקיחת דגימות מרכב שנתפס בתיק. העד נשאל האם הדגימה שנלקחה מרכב הרובר שנתפס לא נבדקה על ידו ולא הניבה שום ממצאים והשיב כי "מאחר ולא נבדקה אנו לא יודעים מה הממצאים ממנה והיא עדיין חתומה. במידה ובימ"ש ידרש לבדיקה אנו יכולים לבצע את זה. (לשאלת בימ"ש הסניגור אמר שמדובר ברכב השייך לאחיו של הנאשם)". העד הסביר שלאור עומס בדיקות שרידי ירי הרכב לא נבדק. הוא הוסיף שהוחלט בסיכום עם היחידה שהבדיקה אינה חיונית למקרה הזה. העד נשאל מדוע השלמת חוות הדעת בנוגע לחפץ שנקרא "חם צוואר" שנתפס בית הנאשם, לא הועברה אליו עד היום והשיב שיש להפנות את השאלה ליחידה החוקרת. העד אישר שחוות הדעת נשלחה יחד עם המוצג ליחידה החוקרת וכי הממצאים שבדוח המשלים מעידים כי לא נמצאו שרידי ירי על חם צוואר שנבדק על ידו (נ/6). העד נשאל מדוע בסעיף 3 נקבע שההסבר להעדר ממצא או לממצא שלילי הוא אחד משניים: או שהאזור שנדגם באותו חם צוואר לא כלל שרידי ירי או שבאותו איזור היו שרידי ירי אך לא נמצאו בבדיקה מסיבה כלשהי והסביר-"מאחר והדגימה אותה אנו מבצעים היא דגימה עיוורת, אנו לוקחים מדגם אלומיניום כדוגמת המדגם הזה, קוטר אינץ ומדביקים אותו עשרות פעמים על פני משטח החם צוואר, ולאור ניסיונות שנעשו, אנו יודעים שיעילות הדגימה לא 100% ולכן זה דגימה ולא אסוף כל החלקיקים. לכן יש סיכוי די סביר שגם אם יש חלקיקים אנו לא מרימים את כולם, לכן יש סיכוי שהיו חלקיקים ולא הצלחנו להרים אותם בזמן הדגימה". לשאלת בית המשפט הבהיר כי הסבירות הגדולה יותר היא שלא היו חלקיקים ולכן הפנה לאפשרות הראשונה (עמ' 104 לפרוטוקול ש' 7- עמ' 105 ש' 15).

64. העד נשאל האם הדבר נכון גם לגבי יתר הבדיקות והשיב שאם ישנם שרידי ירי הסבירות היותר גבוהה היא שימצאו אותם. העד הסביר כי הדגימה מבוצעת רק לגבי אזורים שיש בהם שיער. והסביר כי ההנחיה היא לדגום שיער פנים והראש למעט במקרים בהם החשוד קרח ובמקרה הזה אין ברירה ונאלצים לדגום את פדחתו של החשוד. העד נשאל האם ידוע לו מהיכן נלקחה דגימת הראש מהנאשם והשיב-"ההנחיה היא לדגום את כל השיער כ- 200 פעמים כפי שמופיע בהנחיות הדגימה הנמצאות

בצידו השני של טופס הדגימה המצורף לכל אחת מן הערכות". הוא הסביר שמדביקים בסדר גודל של 200 פעם. באשר לנאשם הוא הבהיר-"במקרה הנוכחי מה שאנו יודעים שהחשוד היה קרח בזמן הדגימה. אנו איננו שואלים כל חוקר זירה איך הוא דגם. לכן מופיעות ההנחיות הסטנדרנט הוא לדגום ראשו של החשוד גם כאשר הוא קרח ולכן זה האיזור אותו טכנאי הזירה. לשאלת בימ"ש דוגמים את הראש כי במחקרים נראה כי שרידי הירי נשארים על השיער יותר זמן מאשר על הידיים. לכן נערכת הדגימה של השיער. במקרה זה מאחר והחשוד היה קרח כנראה אפשרות ששרידי הירי ישארו פחות טובה מאשר על הידיים". בהמשך, תיקן טעותו וטען כי הנאשם לא היה קירח. העד אישר שכיום הוא לא יודע לומר מהיכן נלקחה הדגימה מראש הנאשם. העד נשאל האם הוא יכול לשלול אפשרות שהדגימה נלקחה מגבותיו, זקנו או משיער עורפו של הנאשם והשיב שהנאשם לא היה בעל זקן בזמן הדגימה, אבל יכול להיות שנדגמו גם גבותיו. העד אישר שבדגימה המתייחסת לראש לא נמצאו שרידי ירי (עמ' 105 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 106 ש' 21).

65. העד התבקש בעדותו לאשר שהבדיקה שמתייחסת לנאשם וכוללת שני החלקים גם של הראש וגם של הידיים מוכנסת לקופסת פלסטיק המגיעה אליו בשקית המוצגים והסביר-"כמו שבימ"ש רואה: שני הדוגמים לאחר שהם נסגרים מוכנסים לאותה קופסה. הערה לגבי ממצא שלילי - זה מתייחס להערכתך הקודמת. אנו כותבים במפורש בממצאי הבדיקות ופרושם בסעיף 6 כי כאשר אינו מוצא שרידי ירי אין באפשרות לקבוע האם היו מצויים על שער החשוד או במקרה שלנו על חם צוואר שרידי ירי או לא והסיבות הן שתיים: א. מאחר ויכול להיות שהיו שרידי ירי אבל הם הוסרו בזמן שבין אירוע הירי לבין הדגימה ומאחר ויכול להיות שכמו שצינתי קודם גם אם נשארו מעט שרידי ירי, הדגימה שלנו לא הצליחה להסיר אותן, אנחנו חושדים שהממצא הינו ממצא ניטראלי". העש נשאל האם ישנה חשיבות למספר הבדיקות והשיב שהחשיבות היא בעיקר לכמות שרידי הירי שהם מוצאים, כאשר כל בדיקה עומדת בפני עצמה. לשאלת בית המשפט האם יתכן ואצל אדם אחד תהא תוצאה לפיה הידיים חיובי והראש שלילי, השיב-"זה תלוי בנסיבות האירוע שאני לא יודע אותן. למשל, אם היורה חשב כובע גרב אמצע שרידי ירי על ידיו ולא על שערותיו. לכן המסקנה היא שכל בדיקה אינה קשורה דווקא לשנייה". בתשובה לשאלה האם יתכן שיהיו שרידי ירי כאשר אדם עוטה כפפות, השיב-"הסיכוי היה נמוך יותר מאחר וכשאתה מוריד את הכפפות אתה יכול לגעת בבגדיו ולגעת בשרידי ירי". העד נשאל בנוגע לאפשרות זיהום הבדיקה על ידי הדוגם או החוקר שבה במגע עם נשק או חפצים מזהמים והשיב-"אי אפשר לשלול לחלוטין אפשרות כזו, אבל העובדה שהערכה כוללת כפפות וישנן הנחיות, ממזערת עד כמה שניתן אפשרות כזו" ובהמשך כאשר נשאל האם יתכן שבזמן פתיחת הערכה הכפפות זוהמו, השיב-"אני לא יכול לשלול, אבל מחקרים שנעשו לגבי שוטרים וגם לגבי שוטרים חמושים, מראים שהאפשרות, הסיכוי למצוא על ידיהם של השוטרים גם אם הם חמושים, שרידי ירי, היא לא גבוהה. וכאשר מוצאים שרידי ירי, האחוז הוא מאוד קטן". העד אישר שאותו מחקר בארה"ב התייחס לשוטרים חמושים, שלא שלפו נשק וירו, אלא מעצם החימוש שלהם, היו מזהמים. הוא אף אישר שלא ידוע לו על מחקר שנעשה בנוגע לשוטרים שכן שלפו נשק וזיהמו שוטרים אחרים (עמ' 106 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 108 ש' 5).

66. העד אישר שבחלק הממוספר מס' 2 בחלק של ממצאי בדיקה, התייחס להרכבי היסוד הכימיים של החלקיקים מידי של הנאשם כמתאימים להרכב של תחמושת מערבית, אך לא התייחס לבדיקה השוואתית של אותם דגמי שרידי ירי אל מול התרמילים שנתפסו בזירה. הוא הודה שהתרמילים לא נבדקו. העד שלל שמבחינה כימית אותו ממצא של זיהום או קיום גרגרי ירי יכול לנבוע מאלמנטים אחרים מחיי היום יום או מהטבע. לדבריו, לא מוכרים להם חלקיקים בעלי הרכבי יסודות כאלה אשר אינם ממקור פיצוץ פיקה. העד נשאל האם אותן תרכובות כימיות ספציפיות שנמצאות בחלקיקי שרידי ירי נמצאים גם בבלמים של מכוניות והסביר-"לא. נמצאים אגרגאטים המכילים בריום, עופרת, אנטימון וכמויות גדולות של ברזל. כאשר דרך ההיווצרות שלהם והמורפולוגיה שלהם שונה לגמרי מדרך היווצרות שרידי ירי ואנו יודעים להבדיל בין השניים". העד אישר שהמונח "שרידי ירי מתחמושת מערבית מודרנית" בסעיף 2, כוונתו היסודות שהתייחס אליהם והרחיב-"כן. הם בעיקר אמורפים באופיים מאחר והם נוצרים מהתגבשות מהירה של גז ונוזל. בזמן הירי ישנה טמפ' גבוהה ולחץ מאוד גבוה, דבר שיוצר אידי של חלק מהמרכיבים ונוצר ענן של חלקיקים סביב כלי הירייה. הענן הזה מתקרר במהירות והחלקיקים מתמצקים. חלק מהם מכילים את המתכות שצינתי קודם, שנמצאות בבדיקה". העד נשאל האם יש זהות בין אותן תרכובות בשרידי ירי לבין מי שמתעסק בבלמים והשיב-"אני חוזר ואומר שדבר ההיווצרות היא שונה. בלמים המכילים בריום, עופרת ואנטימון הינם בלמים ישנים מאוד. החלקיקים הינם תוצר של שחיקה מכנית ולא של גיבוש. ולכן אני אומר לך שזה אותו יסוד אבל הצורה הפיזית שלהם שונה. לכן הם לא נמצאים באותו חלקיק אלא באגרדט. תמצא את העופרת בנפרד ואת הבריום בנפרד. במיקרוסקופ אלקטרוני ניתן להיווכח בהבדלים בין חלקיקים שנוצרו כתוצאה ממגע עם בלמים לבין מגע עם ירי, וכך מבוצעת הבדיקה שלנו" (עמ' 108 לפרוטוקול ש' 6- עמ' 109 ש' 2).

67. העד נשאל האם יתכן שהשרידים שנדגמו בידי הנאשם הם תוצאה של מגעו עם אותן מתכות או אותה פסולת שעבד בה שעתים-שלוש קודם לבדיקה והשיב-"הפסולת הזו איננה מכילה שרידי ירי בצורה שפירטתי קודם, ולכן אין סיבה. כאשר בית המשפט שואל אותי אם אין אפשרות, אני משיב שכן, אין אפשרות שיהיה על ידיו שרידי ירי שמקורם בחומרים שהזכרת". בהמשך, הוא אישר שאינו יכול לשלול אפשרות ששרידי הירי שנדגמו בידי של הנאשם הם כתוצאה ממגע שלו על חפץ מזהם והוסיף שלכן מסקנה זו מופיעה בחוות הדעת. העד הסביר בעדותו בנוגע לניקיון סביבת העבודה והסביר שהוא ביצע את הבדיקה ודגם מידי, שערך ומהאזור של הצפאי ומסביבו. לדבריו, מחקר שבוצע בידי קבוצת העבודה האמריקאית, הראה שכאשר עובדים על פי נהלי העבודה, גם אם קיים זיהום חיצוני על גבי קופסאות הדוגם, הוא איננו עובר לדוגמים עצמם. העד אישר שלא דגם את בגדיו. העד הסביר כיצד מבוצע הצפאי והשיב שהוא מבצע בין 2-3 פעמים בשבוע בדיקות כאלה. לדבריו, סדר הפעולות בבדיקה הוא קבוע, הוא איננו משתנה מציפוי דגימה אחת לשנייה (עמ' 109 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 110 ש' 10).

68. העד הסביר בנוגע לבדיקה כדלקמן:"לא ניתן לבדוק זיהום בעין. מדובר בדברים בגודל מיקרון. לכן הבדיקה מבוצעת בתוך מיקרוסקופ. לא נעשתה בדיקת זיהום חיצוני לדוגמים עצמם. הבדיקה מבוצעת לדוגם ולצפאי. לפני שאנו מתחילים לטפל במדגמים, אני דוגם את

עצמי ואת הסביבה שבה אני אעבוד. לאחר מכן אני מניח את הדוגם בתוך הצפאי. אני פותח את הערכה, לוקח את הדוגמים ומניח גם אותם בתוך הצפאי. מבצע את פעולת הציפוי. לאחר מכן אני מוציא את הדוגמים. לאחר מכן אני ניגש עם הקופסאות הסגורות אל המיקרוסקופ ומניח את המדגמים בתוך המכשיר ובודק אם הן את המדגמים מהחשוד והן את המדגמים מהביקורת" ובהמשך-"הבדיקות כולן נעשו בסדרה אחת ברצף, כולל הביקורת". העד נשאל האם יתכן שהיות והוא לא דגם את בגדיו האם יתכן שהוא זיהם חלק מהדגימות והשיב-"לא ניתן לשלול אפשרות כזו, אבל מאחר ומדגם הביקורת עובר בדיוק אותו תהליך כמו המדגמים האחרים, ונחשף אלי ולמעבדה לפחות באותה מידה, אנחנו מצפים שבמקרה של זיהום, נמצא אותו גם במדגם הביקורת. לא ניתן לשלול את האפשרות שהיה שריד ירי בודד ונחת על מדגם אחד ולא על השני, אבל הסבירות מאוד נמוכה" (עמ' 110 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 111 ש' 2).

69. העד נשאל בעדותו האם הסבירות מאוד גבוה להזדהם שנמצאו 5 שרידי ירי, אם המדגם נגע טרם הבדיקה באדם שירה באמצעות נשק ואישר שתשובתו יחסית לזמן הירי. כאשר נאמר לו כי האדם שירה והיה מזוהם החזיק בנשק באותו רגע שנגע בנדגם, השיב-"מקרה זה רשום בפרק של "ממצאי בדיקות" סעיף 4 פסקה ג". העד אישר שיתכן מצב בו הנדגם ישב על כסא ניידת שעל אותו כסא ניידת שכב או בא במגע נשק מזוהם, שירה תקופה קצרה לפני אותו מגע ולכן יתכן והנדגם הזדהם מהכסא. בהמשך התבקש לאשר שאם הנדגם נגע בידו של מי שהחזיק בחפץ מזוהם, כמו למשל נשק שירה, או תרמיל שהיה בזירת האירוע, יש סיכוי שאותו נדגם יזדהם עם המזוהם והשיב-"קיים סיכוי שיזדהם". בחקירתו החוזרת טופס דגימת שרידי ירי סומן ת/21. הוא נשאל לגבי האפשרות שהוא זיהם והתבקש להסביר מה המשמעות של הדוגם, כלשונו-"כאשר אנו בודקים ערכות שרידי ירי יש דוגם אחד לכל בדיקה במיקרוסקופ. כל סט נכנס עם מדגם ביקורת משלו" (עמ' 111 לפרוטוקול ש' 3-24).

70. הודעת הנאשם שנגבתה על ידי שי אהרוני הוגשה וסומנה ת/22. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם גבה את העדות בתחנת המשטרה והשיב בחיוב. הוא אישר שלא תיעד את החקירה למערכת ענבל היות הוא אינו משמש כיום כחוקר. לדבריו, הם המתינו לעורך דין ולחוקר והיות ולא הגיעו הוא חקר. הוא אישר שמסיבה זאת העדות נגבתה בכתב יד ולא הוקלדה. העד אישר שעל פי ההנחיות ישנה חובה לתעד בענבל כל עבירה שעניינה פשע אך השיב שלא היה באפשרותו לעשות זאת. העד אישר שהחקירה החלה בשעה 00:40 וכי הנאשם, לאחר שאוזהר, ביקש להתייעץ עם עורך דין. העד נשאל מדוע נעשתה הפסקה בשעה 01:00 היות ואזהרה לא לוקחת כעשרים דקות. הוא השיב שהיה צריך לנסח ולהחליט על מה האשמה. העד נשאל מה אירע בהפסקה משעה 01:00 ועד השעה 02:35 והשיב שאינו זוכר. להערכתו, יתכן והגיע טכנאי זיהוי ואולי בדק את הנאשם, אך אישר שאינו זוכר. כאשר נאמר לו כי באותה שעה וחצי החשוד ביקש להתייעץ עם עורך דין ובמהלך ההמתנה שלו בחדר החקירות, ניגשו אליו שוטרים אחרים וחוקרים אחרים ותשאלו אותו ונגעו בו השיב-"אני לא מאמין שזה היה, אבל אני לא יכול להגיד לך שלא וגם לא יכול לאשר. אני לא זוכר את הפרטים של שהייה בתחנה". העד אישר שהחשוד לא התייעץ עם עו"ד היות ולאחר שהמתינו והוא לא הגיע, הוא המשיך בחקירה. העד הסביר מדוע לא יצרו קשר עם עורך דינו של הנאשם וטען שהוא ביקש להתקשר

לאביו וכך נעשה כפי שצוין בשורות 21-22. לדבריו, הם שוחחו עם אביו של הנאשם שאמור היה לזמן את העו"ד לתחנה. הוא הוסיף שהם המתינו אך עו"ד לא התייצב (עמ' 111 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 113 ש' 20).

71. העד אישר שהוא עובד בתחנת עירון משנת 93 ומכיר את עו"ד בוראת באופן אישי. הוא אישר שיש לו את מספרו אך טען שלא היה מצלצל אליו בשעה 21 בלילה ולכן ההודעה נמסרה דרך אביו של הנאשם. העד אישר שלפני גביית העדות הוא היה בכפר קרע והגיע לאירוע כראש משמרת. הוא אישר שהיה במקום הירי ולא זכר מה נודע לו על האירוע בטרם מועד הגעתו. לטענתו, השוטר ג'ריס סכראן הגיע לפניו למקום האירוע, בניידת נפרדת. הוא טען שכשאר הגיע, לא ראה פצוע והרחיב-**"אני זוכר שהיה עוד צוות נדמה לי של יס"מ שהגיע לשם, או צוות מג"ב, לא זוכר, היה שם כוח תנבור, היה שם ג'ריס, והיו שם צעקות ואנשים, היתה אנדרלמוסיה באיזור"**. העד נשאל האם אנשי היס"מ או המג"ב החזיקו בנשקים בידיים בשל רמת המסוכנות והשיב-**"אני לא יודע להגיד לך. לא חושב שנשקפה להם סכנה שהחזיקו"**. העד חזר על כך שלא ראה את הפצוע וגבה הודעה מהשגריר (נ/3) (עמ' 113 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 114 ש' 22).

72. העד וואסים יחיא, אחיו הגדול של המתלונן ובן דודו של הנאשם סיפר בעדותו מה עשה בשעות אחר הצהריים ביום האירוע. לדבריו, היה באירוע החל משעה 18 ועד השעה 19:45 בערך. הוא אישר שהורי הנאשם ויתכן גם אחותו קטנה נכחו באירוע. העד נשאל האם הבחין באיזו שעה משפחת הנאשם הגיעה ויצאה והשיב-**"במקריות, בסביבות השעה 19:45 עמדתי בחוץ ועשיתי בסיגריה ואז ראיתי את האבא ואת האמא יוצאים, האבא יצא מדלת האחורית והאמא יצא מהדלת הקדמית לכיוון הרכב"**. הוא אישר שהאולם נמצא בכפר קרע. לדבריו, כחמש דקות לאחר שראה אותם יוצאים עזב, כלשונו-**"5 דקות אח"כ. היה משחק של מכבי תל אביב ואולימפיאקוס בכדורסל ואני וכרים היינו אמורים לצפות בזה ביחד. והוא מתחיל בשעה 20:45. או 20:50"**. לדבריו, הגיע הביתה ברכבו אז **"פגשתי את כרים על המדרגות, יש לנו 2 קומות, כניסה למטה ולמעלה, האורחים ישבו למעלה, פגשתי את כרים באמצע שתי הקומות. לשאלתך המדרגות הן חצוניות. אמרתי לו שאנו אמורים לראות את המשחק ביחד, עליתי למעלה, שמתי את הדברים על השולחן פחות מ- 2-3 דקות עברו ואז אני שומע ירי, 6-7 יריות ועל המקום הייתי קרוב מאוד לדלת הכניסה למעלה, ואז קפצתי ושמעתי את הירי יותר מדי קרוב, כאילו ההדף של הירי היה קרוב מאוד, אז שמתי לב שמשאו לא נורמלי, תארתי לעצמי משהו לא נורמלי קורה, כי אנו לא שומעים יותר מדי בקרבה הזו, ירדתי למטה ראיתי את הדלת של הקומה למטה פתוחה, כרים למטה מדמם וצועק "מוחמד ירה בי" בערבית "מוחמד אבן שרמוטה ירה בי" (עמ' 115 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 116 ש' 12).**

73. העד נשאל מה דיבר עם המתלונן והשיב-**"אמרתי לו "מה קרה בדיוק". אמר לי "מישהו דפק על הדלת", שאל "מי" אמר לו "זה וואסים" ואז פתח לו את הדלת, ממש כל הדלת ואז אמר לו "קח" וירה בו כל הכדורים"**. בהמשך נשאל מה היו מילותיו במדויק והשיב-**"אני זוכר שכרים אמר כמה פעמים מי ירה בו "מוחמד חוסם, מוחמד אבן עמתי". אז הייתי בטלפון עם המשטרה. תוך**

כדי דקות ספורות הבית היה מלא באנשים". העד הסביר שהוא טיפל בו היות וירד ראשון ולמד בארה"ב עזרה ראשונה. העד נשאל האם ידוע לו על סכסוך שהיה למתלונן והשיב-"היה בימ"ש בין האח שלי שהיה עצור על רקע של שוד, ועל זה עניתי שהיה בימ"ש, בגלל שגם הנאשם היה קשור לזה". העד נשאל מדוע בעדותו הראשונה הפנה לעו"ד תמי אולמן והשיב-"במקרה של חרום מתקשרים למשטרה ולעו"ד. זה הדברים הבסיסיים שלמדנו מהחיים. חוץ מזה נודע לנו שבאותו זמן שהייתי בב"ח שמוחמד כבר נתפס. מקרובי משפחה. זה מה שעניתי". העד נשאל מדוע בעדותו הראשונה מסר את שם עורכת הדין, טען שאינו יודע מדוע ירו באחיו ולא מסר את שם הנאשם והסביר-"מה שהיה חשוב באותו זמן זה בריאותו של אחי, אני יודע בודאות שטפלנו באחי אני ואמא התקשרנו למשטרה ואמא אמרה למשטרה שמו של מוחמד, ונודע לי והייתי בטוח שמבחינתי היה מיותר להגיד יותר מזה, חוץ מזה היו הרבה אנשים מהכפר". לשאלת בית המשפט השיב שלא נשאל מי ירה באחיו אלא למה ירו באחיו. העד אישר ששמע את השיחה שבה אימו דיברה עם המשטרה ואמרה את שם הנאשם (עמ' 116 לפרוטוקול ש' 13- עמ' 117 ש' 18).

74. בחקירתו הנגדית השיב שהוא בן 34. העד אישר שגם לישיבות הקודמות הגיע לבית המשפט בליווי בני משפחתו יחד עם אימו. העד שלל ששוחח עם בני משפחתו בנוגע לתיק בבית וטען שאינו יודע דבר על העדויות שניתנו עד למועד עדותו. העד נשאל מהיכן הגיעו הביטויים "מוחמד חוסאם" מוחמד אבן ענתי" מוחמד קח שלא נאמרו למשטרה והשיב-"אני אמרתי מה שמעתי במקום, אתה יכול לראות מה שכתב החוקר, מה כרים אמר לי, מה שכרים אמר לאנשים מסביבי, אני כאשר טפלתי במשטרה, אני מולטיטסקינג ואני שם לב" ובהמשך-"מהאירוע עצמו. מוחמד זה בן דודה שלי והשם שלו מוחמד חוסאם". העד נשאל מדוע לא אמר זאת בעדויותיו במשטרה והשיב-"אני חזור ואומר, שמוחמד חוסאם הוא גם מוחמד אבן ענתי וגם מוחמד עודא". בהמשך כאשר נשאל האם הוא רוצה לתת הסבר לתוספת הביטויים, השיב-"לא מבקש להוסיף הסבר. אני אומר כי שמעתי כל שלושת הביטויים". העד נשאל האם הסתבכותו של אחיו בתיק האחר הפריע לו והשיב בחיוב. הוא אישר שהם משפחה נורמטיבית ושומרת חוק וכי אירוע ירי במשפחתם הוא אירוע חריג. העד השיב שכיום הוא מנהל אגף תקציבים במשרד התחבורה. לדבריו, הוא נכח בחלק מהדיונים של המתלונן והשיב שעורכת הדין אולמן ייצגה אותו. בתשובה לשאלה מדוע לא מסר בעדותו הראשונה מידע והפנה לערכת הדין אולמן, השיב-"מה שמשרת בריאות אחיך שבאותו רגע יטופל בשיטה הנכונה עם הרופא הנכון, זה מה שעניין אותנו באותו רגע. לגבי העדות עצמה - היה לי מיותר להגיד מה ומו כי נודע לי שמוחמד כבר היה עצור, כי אמא התקשרה למשטרה ואני הייתי עד לאמא שהתקשרה למשטרה ואמרה שמו של מוחמד". הוא הוסיף שידע שמוחמד עצור מקרובי משפחה שבאו לבית החולים. הוא לא זכר לומר מי אמר לו וטען שהדבר לא עניין אותו. הוא לא זכר באיזו שעה זה היה אך טען שזה היה לפני שהשוטר גבה ממנו עדות. בהמשך הוסיף בהקשר זה-"מה שעניין אותי באותו רגע זה שלומו של אחי. במשפחה היו אצלנו בבית הרבה אנשים שלקחו כל מיני אופציות כדי לשקול מה לעשות את "נקסט סטפ". אני חייב להיות מעודכן במצב הזה ולדעת הכל. זה מצב שהמשפחה שלי נפגעה". לשאלת בית המשפט האם נמנע במכוון מלהגיד עד שיכול לשקול את המשמעות, השיב-"לדעתי היה מיותר להגיד" ובהמשך-"אבא הוא המחליט בדברים האלה, והוחלט ללכת על פי החוק. זה מה שעשינו" (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 120 ש' 7).

.75

העד נשאל בעדותו האם הסיק מהידיעות שהגיעו אליו שהנאשם נעצר כחשוד כי הוא ירה במתלונן והשיב-**"אני כן אומר לך שכן שמעתי את אחי, אני הראשון שהייתי הראשון אצל אחי, אני ואחי בקשר מאוד הדוק, הדבר הראשון שאמר לי מי ירה בו, והיה לי חשוב מאוד לדעת מי ירה בו"**. כאשר נאמר לו כי מטרתם "לתפור" תיק לנאשם, השיב-**"חס וחלילה, אני אומר את האמת, זה מה שידעתי וזה מה שקרה, אמא הודיעה למשטרה מי ירה באחי, מעבר לזה לא עניין אותי מה ומו ועורכי דין"**. כאשר נשאל מדוע הודעתו הראשונה שונה מהודעתו השנייה, השיב-**"בעדות הראשונה הייתי בטראומה של החיים שלי, הייתי הראשון לראות מראה מזעזע הזה, לא עניין אותי מה להגיד ולמי להגיד, מה קרה ומה יש. בעדות השניה, אחרי שעכלתי מה קורה לנו, אחרי שעכלתי שבאמת האח שלי נורה והוא במצב נורא שאני חייב להגיד מה שמעתי ומה ראיתי, כי זו הדרך שבחרנו בה לפי החוק"**. לשאלת בית המשפט האם היתה התייעצות במשפחה בין ההודעה הראשונה לשנייה, השיב-**"הייתי בהתייעצות ביני לבין עצמי. כמובן שאבא רצה שנלך לפי החוק, אני אישית היתה התייעצות ביני לבין עצמי מה אני רוצה לעשות בזה"**. כאשר נשאל האם זה לא קשור למשפחה ומדובר רק בו, השיב-**"לא. זה גם וגם"**. בהמשך, טען שהמשפחה שקלה מה לעשות וכך גם הוא. לדבריו, שקל **"מכל הכיוונים"** והתלבט מדוע לא עצר זאת. הוא לא ידע לומר מה היו ההתלבטויות בעד ונגד. העד שלל ששיקוליו האישיים היו שונים מהמשפחתיים, כלשונו-**"זה לא נכון, אמרתי מה לפעול ולא להגיד או לא להגיד. ללכת בדרך החוק או בדרכים חלופיות. כל מיני"**. הוא חזר על דבריו ששמע את אימו מוסרת את שם הנאשם למשטרה בשיחת הטלפון וכי לדעתו היה מיותר לצייין זאת בפני השוטר היות והדברים כבר נאמרו (עמ' 120 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 121 ש' 29).

.76

כאשר נאמר לו שאחיו אדיב ואביו טענו כי הם לא שמעו את המתלונן אומר את שם הנאשם כמי שירה בו השיב-**"אני לא מאמין זה נכון, זה נראה לי הזוי, אני לא יודע מה אתה אומר"**. בהמשך נשאל האם הם משקרים ואמר-**"אבא שלי לא משקר, וגם אחי. אני אומר מה שראיתי ומה שמעתי"**. העד אישר שראה את הורי הנאשם בחתונה. כאשר נאמר לו שהם עזבו בסביבות השעה 19:30, השיב-**"אני לא זוכר בדיוק את השעה, אני יודע שכאשר הגעתי הביתה המשחק כבר החל, הוא החל בשעה 20:50, לקח מעסיקא עד שעצרתי בסופר בסביבות 10 דקות, יצאתי בסביבות 19:45 או מקסימום 19:50"** ובהמשך-**"אמרתי לך כבר שהם עזבו 5 דקות לפני שעזבתי. סיימתי את הסיגריה ויצאתי הביתה"**. כאשר נאמר לעד שבניגוד לעמדתו בעדותו הראשית לפיה בדרך שנסע מהאירוע הביתה אימו צלצלה וביקשה שיקפוץ לסופר, הוא הגיע הביתה ואז יצא לסופר, שלל זאת. בהמשך, כאשר נאמר לו שאימו ואדיב אמרו זאת השיב שיתכן וטעה וכן הגיע הביתה ויצא שוב לסופר. כאשר נאמר לו שהוא מיישר קו עם גרסאות יתר העדים השיב-**"מה זה משנה לך? האירוע לא היה נורמלי, לא ידעתי של מי האוטו"**. לשאלת בית המשפט מדוע שינה את גרסתו, השיב-**"לא התכוונתי לשנות את הגרסה, אני זוכר כשאתה שואל אותי את השאלות, כשאח שלך נורה כל אקסטרות האלו לא ממש מענינות אותי"** (עמ' 121 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 123 ש' 9).

.77

העד נשאל בעדותו האם ידוע לו שהיו עוד מעורבים אחרים בתיק חוץ מהנאשם ואחיו והשיב בחיוב. הוא אישר גם שכנגד אחיו היו עדויות נוספות, ניטראליות, מלבד אמרות הנאשם דוגמת שני הבחורים

מירושלים. העד אישר שלמיטב ידיעתו הנאשם לא איים על המתלונן בקשר לאירוע השוד. העד אישר שהוא מכיר את עו"ד תמי אולמן וטען שאין לו מה לשוחח עימה באופן אישי. הוא הוסיף שמלבד שלום לא שוחח עימה מעולם. הוא הסביר שהפנה את השוטר לעורכת הדין היות והיא מטפלת במתלונן, כלשונו-"**ספציפית השוטר שאל אותי . אני לא זוכר בדיוק. (חושב). שאל אותי משהו לגבי, מה אתה חושב הסיבה לירי. אמרתי לו שיש בימ"ש. (הכוונה להליכים אחרים). כל מה שאתה צריך לדעת תשאל את עו"ד תמי אולמן שהיא מטפלת".** כאשר נאמר לו שלא אמר את המילים "יש בית משפט" השיב שאמר זאת בוודאות. לטענת העד, לעלות לחלק העליון בבית זה עניין של מספר שניות. העד שלל שדפק בדלת לאחר שהגיע מהסופר. כאשר נאמר לו שנאמר שהוא דפק בדלת, השיב-"**בדרך כלל אנו כן דופקים אבל במקרה זה היה לי מפתח אז פתחתי לעצמי".** הוא אישר שהוא הראשון שיצא לאחר שנשמעו היריות וכי כאשר ירד למטה עוד לא ידע שאחיו פצוע. העד נשאל כמה זמן חלף מהרגע שעזב את המתלונן ועלה למעלה ועד שירד לאחר ששמע את היריות וירד והשיב-"**מקסימום 3 - 5 דקות. שמתי את הדברים על השולחן, אמרתי שלום למי שהיה, ואז שמעתי את היריות וירדתי ישר למטה".** כאשר נאמר לו שזה לא אמור לקחת יותר מדקה לפי התיאור שלו, השיב-"**אולי. למה לא יכול להיות?"** (עמ' 123 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 125 ש' 8).

78. העד אישר שהוא מכיר את האורחים שהיו להוריו למעלה וטען ששוחח עימם שיחת חולין. כאשר נאמר לו כי לקח לו מקסימום דקה להעלות ולרדת, השיב-"**אני לא זוכר בדיוק, אני אומר לך שלקח לי כמה דקות להעלות ולרדת. כמו שענית".** הוא נשאל כמה זמן לקח לו לרדת למטה מהרגע ששמע את הירי והשיב-"**אה (חושב) 6 - 7 יריות, פתחתי את הדלת, אולי היתה השהייה של 30 שניות, בגלל הירי התעכבתי".** כאשר נאמר לו שאם מישהו יגיד שהוא מיד פתח את הדלת לאחר הירי ולא השתהה השיב "**זה אותו דבר לדעתי".** כאשר נאמר לו שבעדותו במשטרה טען שירד ישירות ולא השתהה 30 שניות, הוא השיב-"**זו השאלה של 30 שניות? ירדתי למטה. אתה לא חושב פעמיים. לא שמתי טיימר".** בהמשך כשנאמר לו שהוא משנה גרסו השיב שלא שם טיימר. הודעות העד הוגשו, הודעה מיום 22.3.13, סומנה נ/7, הודעה מיום 24.3.13 סומנה נ/8 והודעה מיום 29.3.13 סומנה נ/9. העד אישר שאמר אמת בהודעותיו במשטרה (עמ' 125 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 126 ש' 5).

79. העד נשאל האם כאשר ירד למטה כל מי שהיה שם גם שמע את אחיו כרים אומר שמי שירה בו זה מוחמד יונס והשיב "**אני חושב שכן".** הוא אישר שכל מי שהיה למעלה ירד למטה. כאשר נאמר לו שאביו ואדון חלף טענו בהודעותיהם במשטרה ובבימ"ש שהם לא שמעו את אחיו אומר זאת, השיב-"**אני יודע מה שאני שמעתי, באותו רגע המראה היה קשה, עדיין עד היום אבא לא מעכל שזה קרה לו בבית שלו, לבן שלו, מבן אחותו, אני מתאר לעצמי שזו היתה הטראומה של החיים שלו, אני יודע מה שאני שמעתי ועל זה אני כבר אמרתי".** העד אישר שכאשר ישב לצד המתלונן בבי"ח שמע אותו מתוך שינה אומר כל מיני דברים. הוא נשאל מה דיבר מתוך הזיות או שינה והשיב-"**מוחמד אבן שרמוטה ירה בי והיה מתעורר בבהלה".** לדבריו, מסר זאת בהודעתו במשטרה. הוא הופנה לשורה 21 בנ/8 שם אמר- "**בלילה אחרי הפציעה, כרים היה מדבר לעצמו מתוך שינה,הוא כל הזמן אמר מוחמד בן זונה ירה בי"** ואישר שזה מה שאמר. לדבריו, בלילה הראשון רק הוא נשאר בבית

החולים. הוא נשאל מדוע יתר העדים לא טענו זאת והשיב-"(פורש ידיים). אני לא הייתי בבקרים, הייתי בלילות, לילד כבר יש סרט, זה מה ששמעתי וזה מה שאמרתי". העד לא שלל שזומן למתן עדות במשטרה ולא הלך ביוזמתו. העד נשאל האם כאשר הגיע מהסופר הבחין באנשים או רכבים באזור ביתם והשיב שלא הבחין במשהו מיוחד. הוא אישר שלו היה מבחין במשהו מיוחד היה אומר זאת. העד נשאל בנוגע ודודו ויסאם יחיא והשיב שהוא מתגורר מול ביתם וכי מביתו אפשר להבחין בביתם. הוא אישר שהוא היה בהתקהלות שהיתה ליד אחיו וגם אשתו ובניו. הוא לא זכר ספציפית מה הוא עשה והאם עזר. לטענת העד, מסר במשטרה שכאשר ירד למטה הדלת היתה פתוחה. העד נשאל מדוע בעדותו הראשית לא אמר שאחיו אמר שמי שירה בו נקט במונח "חוד"- קח בערבית והשיב-"אחי הסביר לי באותו רגע". הוא שלל שמדובר ביישור קו עם בני משפחתו. בחקירתו החוזרת אישר שהגיע 3 פעמים לבית המשפט היות וקיבל זימון (עמ' 126 לפרוטוקול ש' 7 - עמ' 128 ש' 27).

80. הודעת העד מחמיד פאדי, הוגשה חלף עדותו הראשית (ת/23), כן הוגש דו"ח פראמדיק (ת/24). העד נשאל מדוע בעדותו רשם שניתנה תרופת טשטוש ובדו"ח רופא כתוב שמדובר בקטאמין והסביר-"כן, נכון, זה מוריד את הכאבים מהפצוע, מרדים אותו והוא לא מרגיש את הכאבים. הוא רדום ולא מסוגל לדבר. זה עובד על מערכת העצבים, זה מטשטש". בחקירתו הנגדית אישר העד שכאשר הם הגיעו למקום האירוע כבר היה במקום צוות קודם. הוא אישר שלקח להם זמן להגיע למקום ולכן הצוות הראשון כבר חבשו את הפצוע, כמצוין בדו"ח. הוא אישר שציין הכל בדו"ח וכי לו הצוות הראשון היה נותן טיפול אחר הדבר היה מוזכר בדו"ח. העד לא זכר כמה זמן לקח להם לטפל או להגיע לזירה. לדבריו הדבר מצוין בדו"ח, כלשונו-"זה רשום בדו"ח. זמן הגעה מאז שיצאנו מהתחנה עד לאירוע לקח 14 דקות, זמן טיפול עד הפינוי לקח 17 דקות". הוא אישר שהוא זה שנתן את תרופות ההרגעה למתלונן. לדבריו, זה היה בטווח הזמן של ה- 17 דקות, כאשר להערכתו נתן בסוף. הוא אישר שיתכן ונתן לאחר ה-17 דקות, כאשר פינו את המתלונן לניידת. בהמשך, אישר שהם התחילו בנסיעה לכיוון בית החולים ורק לאחר שהבין שאי אפשר להשתלט על צעקותיו של המתלונן, נתן לו את התרופה. העד אישר שבזמן הטיפול והנסיעה לא שמע מהמטופל שום דבר שקשור לזהות מי שירה בו. הוא נשאל האם הוא לא דיבר על זה כלל איתו, עם השותף לניידת וגם לא עם מי שהתלווה אליו והשיב-"אני לא שמעתי". בחקירתו החוזרת נשאל מה זמן השפעת התרופה על המטופל והשיב שזה תלוי במינון, מעל חצי שעה עד שעה (עמ' 130 לפרוטוקול ש' 10 - עמ' 132 ש' 4).

81. העד האני שיבלי, משרת בחקירות עירון, אישר בעדותו שערך את לוח הצילומים של המתלונן בבית"ח (ת/25 5-1). העד אישר שערך את המזכר מיום 28/3/13 (ת/26), את דו"ח לוואי למוצגים (ת/27), את לוח צילומים (ת/28, 3-1), מזכר של ביקור בזירה מיום 2/4/13 (ת/29) ומזכר נוסף של ביקור בבית קפה מאותו יום (ת/30). בחקירתו הנגדית הוצג לעד ת/28- צילומי רכב והוא אישר שערך דו"ח מצב רכב (נ/10). העד לא זכר האם הרכב הגיע לתחנה באמצעות גרר. העד נשאל האם כשעשה לרכב בדיקה לא ניתן היה להניעו והשיב שלא בדק ולו היה בודק היה מצוין זאת. העד נשאל כיצד יכול היה לרשום בדו"ח שאין דלק במיכל והשיב-"מה שלא ניתן לבדוק אני רושם שאין, לא הייתה לי אפשרות לבדוק זאת. יש דברים שפיזית אני יכול לעשות זאת ואני רושם, מה שלא ניתן לבדוק אני גם רושם אין כי אני לא יכול לבדוק". הוא נשאל האם למונח "אין" יש שתי משמעויות והשיב-

"כן. מה שנבדק ולא קיים וגם מה שלא יכולתי לבדוק אני מסמן ב"אין". אני לא יודע מה הייתה כמות הדלק". העד הסביר שכאשר רשם שאין ריפוד התכוון לריפוד חיצוני המולבש על הכיסאות. הוא הסביר מדוע נרשם שיש מפתחות וגם שאין וטען שמדובר במפתחות לרכב ומפתחות נוספים. הוא אישר שלא פתח את מכסה המנוע לרכב ושכל מה שלא ראה בעיניו או יכול היה לבדוק ציין שאין. הוא אישר שפתח וראה שאין גלגל רזרבי ולכן ציין "אין". העד אישר שביקר בזירת האירוע וטען שלא היה ביום האירוע עצמו. העד נשאל מדוע בת/27, טופס הלוואי צוין שבבית באותה עת היו בני משפחה רבים שלא שיתפו פעולה וגם הקורבן לא שיתף פעולה והפנה לעו"ד אולמן ונשאל כיצד הוא ידע זאת. הוא הסביר - "זה לא משהו שתלוי בי. פרטי אירוע ראשונים נשאבים לתוך הטופס ולא אני רשמתי את זה". הוא אישר שביקר את המתלונן בבית החולים. העד נשאל האם שוחח עם המתלונן והשיב שאם לא נרשם לא עשה זאת אלא ניגש אליו וצילם, לאחר שהזדהה כשוטר. העד אישר שלו המתלונן היה אומר לו משהו לגבי זהות הפוגע היה רושם זאת (עמ' 132 לפרוטוקול ש' 20 - עמ' 135 ש' 9).

82. העד אישר שהוא מכיר את כפר קרע ואת הכביש הראשי שעובר ליד בית הקפה. הוא נשאל מדוע לא בדק בכל העסקים מצלמות ותיעוד ובחר ללכת רק לבית הקפה והשיב כי "העסק שהייתי בו לא נמצא בכניסה לכפר קרע ולא בכביש הראשי, זה בכביש פנימי ולא רחוק מביתו של המתלונן". בהמשך טען שעשה מה שהנחו אותו לעשות. לדבריו, בית הקפה נמצא במרחק של בערך 300 מ' מבית המתלונן ולכן הונחה ללכת אליו. העד נחקר בנוגע למזכר מיום 28/3/13 (נ/11) שעניינו ניסיון איתור ובדיקת זהות המפנים מטעם מד"א של הפצוע והשיב שיש המשך למזכר ונראה לו שהם הגיעו ונחקרו (עמ' 135 לפרוטוקול ש' 10 - עמ' 136 ש' 14).

83. העד טארק גריפאת אישר בעדותו טופס משלוח מוצגים (ת/31), טופס לוואי למוצגים (ת/32), טופס לוואי למוצגים שסומן יב' בתיק החקירה (ת/33), צילומים של אחיו התאום של הנאשם שהופקו ממערכת אדם (ת/34), צילומים של הנאשם שהופקו במערכת אדם (ת/35), מזכר מיום 3.4.13 בנוגע לבדיקת מצלמות אבטחה בבי"ס התיכון (ת/36), מזכר מיום 3.4.13 בנוגע לניסיון לשוחח עם הוריו של הנאשם (ת/37), מזכר מיום 3.4.13 שעניינו שיחה עם חיריה יונס (ת/38), מזכר מיום 4.4.13 - קבלת דיסק תמונות של מצלמות חתונה (ת/39), דיסק מהאירוע (ת/40), מזכר מיום 7.4.13 - דוח צפייה (ת/41), חקירת נאשם מיום 24.3.13 (ת/42), תמלילים של חקירת נאשם וכן את הדיסקים (תמלילים התקבלו וסומנו ת/42 א-ב, דיסקים התקבלו וסומנו ת/42 ג-ד), חקירה מיום 2.4.13 של הנאשם עם דיסק (ת/43, הדיסק סומן ת/43א) וחקירה מיום 3.4.13, לרבות תמליל החקירה מיום 3.4.13 (ת/44) והתמליל סומן ת/44א). העד אישר את תוכן המסמכים ועריכתם או הפקתם על ידו. העד נשאל כיצד נבדקה טענת האליבי שהעלה הנאשם והשיב - "דברו עם בני המשפחה ובנוסף נבדקו צילומים של מסיבת אירוסין שמשפחתו היו שם" (עמ' 136 לפרוטוקול ש' 18 - עמ' 137 ש' 25).

84. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם כל דבר שהוא עושה במהלך חקירה הוא רושם ומתעד בתיק והשיב שכך אמור להיות וכך הוא נוהג. הוא נשאל האם משהו לא מתועד בתיק פירושו שלא נעשה והשיב - "לא בהכרח, טעויות קורות ונשכחים דברים". העד נשאל בנוגע לתמונות ת/34 ו- ת/35 של הנאשם ואחיו ואישר שהוא לא ביצע את הצילומים שנמצאים במערכת והוא רק מפיק אותם. לטענתו, במערכת נמצא

תאריך הצילום ובאיזו יחידה בארץ הופקו. הוא נשאל מדוע ששלף את התמונות לא מצא לנכון לרשום את תאריכי הצילומים והשיב- "לא ייחסתי לזה חשיבות, במערכת אדם ניתן להדפיס את כל פרטי הצלום, מי צלם מספר ומקום הצילום". הוא אישר שכיום הוא לא יכול לומר מתי ומי ביצע את הצילום. באשר למסמכים ת/32 ו-ת/33 הוא טען שלא הוא ביצע את רישום התיאור אלא מדובר במידע שמופיע אוטומטית במערכת. העד אישר שביקר בזירת האירוע בסמוך לאחר קרות האירוע אך לא זכר האם דובר ביום האירוע. טופס לוואי מוצגים כללי מיום 27.3.13, סומן נ/12, טופס לוואי מוצגים כללי מיום 2.4.13 סומן נ/13. העד אישר שלא רשם את פרטי האירוע המצוינים בת/32, ת/33 ובנ/12 ו- נ/13. העד נשאל האם הוא תפס את הקליעים במקום (ת/31) והשיב שאינו זוכר ואם לא רשום שתפס אז לא תפס. העד אישר שלא ידוע לו היכן היו ומה היה עם הקליעים נשוא ת/31 לפני ששלח אותם למעבדת הנשק (עמ' 137 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 138 ש' 30).

85. העד אישר שהוא מכיר את כפר קרע באופן כללי. הוא אישר שכאשר נכנסים מהכביש הראשי לכפר קרע יש בו הרבה עסקים בצד הכביש. הוא לא ידע לומר האם להרבה עסקים באזור יש מצלמות אבטחה הפונות הן לעסקים והן לכביש. העד נשאל בנוגע למצלמות האבטחה בכביש והשיב שלמיטב זכרונו נעשו סריקות מצלמות וכי אם לא הוגשו אז אין ממצאים. לדבריו, יתכן ורק הזירה הקרובה נבדקה. העד נשאל מדוע מצאו לנכון לבדוק את המצלמות של ביי"ס הטכנולוגי ולא עסק אחר והשיב שהוא "זוכר שנעשו שיחות על מצלמות הנדרשות לאירוע הזה, בין היתר בבי"ס שמסיבה מסויימת נבדקה, אם כל העסקים בכביש הראשי נבדקו- אני לא יכול להגיד". כאשר נאמר לעד שבתיק החקירה אין סריקות מצלמות מעבר למה שנעשה בבי"ס הטכנולוגי ומה שנעשה בבית הקפה בסמוך לאירוע, אך יש עוד עשרות מצלמות באזור שניתן היה לבדוק אותן השיב- "זכור לי גם מצלמת האירוסין שנתפסה. אנו נהלנו את התיק הזה דינמי. יש מספר רב של עסקים ומצלמות כולל מצלמות דמי". העד שאישר שידוע לו היכן הנאשם גר וכי טען בחקירתו שהיה בביתו במעצר בית. בהמשך, נאמר לו שהנאשם היה צריך להיכנס לכפר ולעבור דרך מספר עסקים ונשאל כיצד הופרכה טענת האליבי שלו והשיב- "לכפר קרע יש מספר כניסות ומנסיוני העשיר לרוב נכנסים דרך כניסות צדדיות וכבישי עפר שמן הסתם אין שם מצלמות. אני לא מסכים עם ההצגה שהכניסה לכפר קרע מתבצעת אך ורק דרך הכניסה הראשית המרושתת במצלמות. יש מספר רב של כניסות ויציאות ששם אין מצלמות". כאשר נאמר לו שצריך היה לבדוק את כל הכניסות והיציאות השיב שמדובר בכמות עבודה בלתי הגיונית (עמ' 138 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 140 ש' 6).

86. העד נשאל לגבי ת/38, שם תיעד שיחה שהיתה לו עם גב' חיריה, שלטענתו, התקשרה לנייד שלו וביקשה להוסיף משהו לגבי טענתה בנוגע לכך שהיא התקשרה לעו"ד תמי אולמן מייד לאחר הירי. הוא אישר שהסיטואציה זכורה לו והסביר "אני חושב שזה הובהר בעדותה והיא חוזרת למה התקשרה אליה. יש שם נושא חיסיון עו"ד לקוח, אני חושב שהבהרתי זאת בעדות". הוא נשאל האם לא שאל אותה במהלך השיחה הזו המתועדת בת/38 מדוע ראתה לנכון לפנות אליו לאחר שחקר אותה והשיב שלטענתה היא שכחה ולכן הוא מילא את המסמך. לדבריו, השיחה היתה ביוזמתה. הוא אישר שלא שאל אותה בנוגע לשיחה שלה עם עורכת הדין אולמן היות ומבחינתו מדובר בחיסיון עו"ד- לקוח.

העד אישר שהוא הכיר את הנאשם בטרם החקירה ויצא לו לראות את אביו במסגרת השחרור בערבות ואת אימו פעם אחת בתיק הזה. העד נשאל האם כאשר ציין בת/39 כי **"נראה שהצלם צילם רק את המשפחה המצומצמת"**, מדובר במסקנתו והשיב **"כן, לפי התמונות"**. העד נשאל כיצד ציין בת/41 שזיהה את אביו של הנאשם ואשתו היות והם לא מוכרים לו והשיב שזיהה את חוסאם יונאס בוודאות והוא יכול לזהותו גם כעת וגם בשעת לילה. העד אישר שקיבל את סרט הוידאו מצלם החתונה ולא ביצע את הצילומים בעצמו. העד אישר שהנאשם השיב לכל שאלותיו וציין שבת/42 הוא לא שיתף פעולה באופן מלא (עמ' 140 לפרוטוקול ש' 7 - עמ' 141 ש' 18).

87. העד נשאל לגבי טענת הנאשם בת/34 לפיה לרכב הרובר יש תקלה ברדיאטור והוא אינו יכול לנסוע. הוא נשאל מה עשה בהקשר זה והשיב- **"לא ראיתי בשום מקום שרובר ירוק הועלה חשד שהוא השתמש בו. היו שם כמה כיוונים הכיוון הכי בטוח שהוא ביצע את היריה, לגבי הרכב הירוק נעשו פעולות לבדיקה, אני לא זוכר אם בדקו אותו, אתה יכול לשלוח אותו לבדיקה"**. הוא נשאל כיצד תשובתו לפיה לא חשד שהעבירה בוצעה באמצעות רכב הרובר אזי מדוע היה צורך בבדיקת שרידי ירי בתוך הרכב רובר והשיב- **"כי מי כמוך יודע את המשמעות של מציאת שרידי ירי על בגדים וידיים של חשוד, זה מתבקש לבדוק את הרכב, חפציו ובגדיו, אם לא הייתי בודק היית זוקף זאת למחדלי חקירה"**. העד לא זכר על שם מי הרכב ולא ידע לומר האם הוא על שם הנאשם. כאשר נאמר לו שהם היו צריכים לבדוק את רכבו של הנאשם, השיב- **"אנחנו לא חשדנו בחשוד, הוא הופלל ישירות ע"י קרבן העבירה, לגבי הרכבים - נכנס חומר חשד כל הזמן, אני זוכר שעלה סיפור של רכב ירוק שעבר במקום ובבדיקה נמצא רכב כזה בצבע כזה במשפחה ולכן הצלבנו ובדקנו"**. העד נשאל בנוגע לחקירת הנאשם בנוגע לבדיקת הפרופרינט וטען שתשובת הנאשם לפיה עבד עם ברזילים על פיגום מלמדת שרק מי שמנסה יודע לענות ומן הסתם תשובה כזו גוררת אחריה שאלה. לדבריו לא היה צורך לשאול אותו האם הוא יודע מה זה בדיקת פרופרינט היות וזה היה ברור מאליו, שחור על גבי לבן. הוא אישר שלא שאל את הנאשם ספציפית האם ידועה לו מהות הבדיקה והרחיב- **"אם תשובתו מתחילה - בטח כי עבדתי עם ברזילים זה מראה שהוא יודע. מה גם שהוא נבדק מספר פעמים על ידינו בעבר בתיקים אחרים"** (עמ' 141 לפרוטוקול ש' 19 - עמ' 142 ש' 29).

88. העדה אירינה סידורנקו אישרה בעדותו שצילמה את ת/1 בעצמה. הוגש דוח מז"פ שנערך ביום 24.3.13 סומן יח' בתיק החקירה (ת/45), דוח בדיקת מז"פ על בדיקת שרידי ירי ופרופרינט (ת/46), דוח תפיסת שרידי ירי (ת/47), דוח תצלומים שנערך בשטח בזמן הבדיקה - 12 דפים ו- 22 תצלומים (ת/48), דוח תפיסת מוצגים ביחס לרכב רובר (ת/49) ודוח בדיקת מזפ לשרידי ירי וט"א ברכב רובר (ת/50). העדה אישרה את תוכן המסמכים ועריכתם. בעדה נשאלה בנוגע לבדיקת הפרופרינט ומשמעותה והסבירה כדלקמן- **"על פי הדוחות שערכתי, הבדיקה נערכה בכביש 65 בצומת ברטעא. הבדיקה היא בדיקה לנוכחות מתכת ברזילית, הבדיקה נערכה בכפות ידיו של הנאשם. על פי הדוח שערכתי התקבלה תגובה חיובית וצורה לא מזוהה. הכוונה שהיה צבע על הידיים אבל בצורה לא מזוהה, לא ראיתי סימנים של חלקים שיכולים להעיד על אחיזת דבר מה שצורתו ידועה לי כגון קת נשק"**. לשאלת בית המשפט האם הבדיקה לא היתה קונקלוסיבית לכאן או לכאן, השיבה- **"זה אומר שהוא החזיק מתכת ברזילית כלשהי אבל מעבר לזה אני יכולה לומר"**.

העדה לא ידעה לומר מה טווח הזמן שמישהו נגע בברזל והפנתה למעבדה. היא לא ידעה לומר מה קורה במקרה בו שטף ידיים (עמ' 143 לפרוטוקול ש' 1-29).

89. בחקירתה הנגדית אישרה שהבדיקה נערכה בשעה 23:47. לטענתה, היא לא תחקרה את הנאשם בשום נושא. היא אישרה שלפני שפגשה בנאשם בצומת ברטעה, היתה בזירה ונטלה דגימות מהזירה ורק לאחר מכן נסעה לצומת ברטעה לפגוש אותו. העדה אישרה שמהלך עבודתה היה רציף והיא לא החליפה בגדים, שינתה משהו בחזותה או שטפה שיער או ידיים. העדה לא ידעה לומר האם כאשר אדם עוטה על ידיו כפפות ומחזיק בנשק ויורה הסיכוי מאוד נמוך שישארו על ידיו שרידי ירי. היא לא זכרה האם זירת האירוע היתה מאובטחת ע"י כוח גדול של אנשי יס"מ ומג"ב. העדה לא זכרה האם סוכם על פגישה עם מי שהוביל את הנאשם למעצר בצומת ברטעה או שהודיעו לה שיפגשו שם. היא לא זכרה מה היו הנסיבות בגינן היה דחוף להיפגש בצומת ולא נסעו לתחנת המשטרה, כלשונה - **"איני זוכרת מה הנסיבות. אולי ההגיון היה לבצע את הבדיקה כמה שיותר מוקדם"**. העדה לא זכרה האם הנאשם היה אזוק בעת הבדיקה אך אישרה שהיה מלווה על ידי שוטרים. העדה שללה שאספה תרמילים במקום וציינה שעל פי הדוחות שלה התרמילים נאספו טרם הגעתה. העדה נשאלה כיצד היא משתמשת בערכת דגימת שרידי ירי והשיבה שבהתאם להנחיות. בהמשך טענה שפעלה בהתאם להנחיות. העדה נשאלה האם לקחה 200 דגימות מאותו שטח והשיבה - **"לא, רשום פה. יש לדגום 25 פעם כל יד, מפנה לסעיף 6 - 9 מפרט את הפעמים והמקומות וכך עשיתי"**. בתשובה לשאלה אלו בדיקות בוצעו, השיבה - **"בדיקת שרידי ירי כבדיקה ראשונה ובדיקת פרופרינט כבדיקה שניה"**. העדה נשאלה האם בהתאם להנחיות היא צריכה לדגום בבדיקת שרידי ירי מאותו שטח לפחות 200 הטבעות והשיבה - **"איני מפנה אותך להנחיות. מסעיף 6 - עד סעיף 9, רשום 200 פעם בשער ראשו וכך עשיתי"** (עמ' 144 לפרוטוקול ש' 1-1 עמ' 145 ש' 20).

90. העדה נשאלה האם כאשר פתחה את הערכה ידיה לא היו עטויות בכפפות והשיבה - **"על פי ההנחיות יש בערכה כפפות חד פעמיות המגיעות עם הערכה המגיעה סגורה, אנו לובשים את הכפפות החד פעמיות מהערכה ומתחילים את הבדיקה. איני זוכרת אם כאשר פתחתי את הערכה יד"י היו עטויות בכפפות. נכון שאיני מסתובבת באופן רגיל עם כפפות ולכן יש סיכוי זעיר לזיהום"**. העדה נשאלה האם כחלק מההכנה לבדיקת פרופרינט יש צורך בחימום ידי הנבדק והסבירה - **"הבדיקה מבוצעת כצלום של ידיים, לאחר מכן אנו מרססים באמצעות ספריי ולאחר מכן חמום ידיים, זה יכול להפריש זיעה ויכול להיות שיש ראקציה בין חומרים אבל זה לא משהו שהוא חלק מהליך הבדיקה"**. בתשובה לשאלה האם היא לא חלק מהליך הבדיקה ליצור זיעה כיוון שזה יכול לפגום בבדיקה, השיבה - **"יכול להיות שכן או שיכול להיות שהבדיקה תהיה יותר טובה בשל ראקציה"**. היא נשאלה האם היא נוהגת לבצע חימום של ידיו של הנבדק והשיבה בשלילה. היא לא זכרה שביקשה מהנאשם לגשת לפנסים הקדמיים ולחמם את הידיים מול הפנסים. לטענתה, הזיעה יכולה להשפיע לראקציה ולכן זה יכול להיות אבל במקרה הזה היא לא זכרה האם הדבר נעשה. העדה אישרה שאם הנבדק עבד במהלך כל היום במתכות והחזיק בפיגומים ופסולת בניין שהטביעו על ידיו שאריות, כאשר בדקה אותו בסוף היום סביר להניח שתמצא על ידיו סימנים שלא מצביעים על כלי מסויים. העדה נשאלה בנוגע לבדיקת שרידי הירי שנעשתה בשעת לילה מאוחרת ועמדה על כך שפעלה בהתאם

להנחיות ונטלה 200 פעם הטבעות מראשו של הנאשם ועוד 50 מידו הימנית והשמאלית כל אחת. כאשר נאמר לעדה שלא סביר שביצעה זאת בפרק זמן של כ-30-20 דקות השיבה-"**איני מבינה למה זה לא הגיוני. עשיתי את זה**" (עמ' 145 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 146 ש' 24).

91. הנאשם, מוחמד יונס, בעדותו סיפר שסיים לימודי תיכון עד גיל 18 וקיבל תעודת בגרות מלאה. בהמשך, עבר למכללת עתיד והחל ללמוד יעוץ מס, עד למקרה השוד. הוא תיאר את משפחתו כנורמטיבית, מכובדת ומשכילה. הנאשם תיאר את קרבתו המשפחתית ויחסיו עם המתלונן-"**אבא שלו הוא אח של אמא שלי. כרים הוא אדם מדהים. אני וכרים חברים וכל המשפחה שלו חברים, בחיים שלנו לא היתה לנו בעיה איתם. תמיד הוא היה בא אלינו הביתה, כל החיים שלנו אם אני זוכר שהלכתי אצלם הביתה, הוא תמיד בא אלינו, הוא כל הזמן בא אלינו. בגיל קטן הלכתי אליו פעם אחת כי הם היו בחו"ל. הם היו נוסעים וחוזרים. לא היה לנו בעיה איתו**" ובהמשך-"**אני אומר אשכרה, אנחנו תמיד היינו חברים ותמיד נשאר חברים. בלי שום קשר לסיפור הזה**". הנאשם תיאר את אירוע השוד, במסגרתו המתלונן ביקש שיקח על עצמו את האחריות למעשים ולדבריו הבטיח לו "**משהו רע**", אם לא יעשה זאת. לטענת הנאשם, המתלונן העליל עליו. הנאשם תיאר בעדותו מה עשה ביום האירוע. לטענתו, הוא לא הפר את מעצר הבית (עמ' 131 לפרוטוקול הדיון מיום 12/5/14 ש' 14- עמ' 133 ש' 19).

92. הנאשם תיאר בעדותו את מעשיו ביום האירוע עד למועד בו נעצר. לדבריו, כאשר שמו אותו בניידת היו כ-12 אנשי משטרה. הנאשם נשאל היכן ישב בניידת והאם השוטרים היו עם נשק ופירט-"**כשבאים המשטרה, כשירדתי למטה יש להם נשקים וכוונות, אמר לנו הכל בסדר, מפחדים יש להם נשק, המשטרה אומרת שלא רוצים בעיות רוצים את אח שלך, אמרתי מה אתה צריך את מוחמד יונס, אמרתי שזה אני, אמר לי אתה הולך לתחנה. חשבתי שראה אותי שעשיתי את הפיגום מאחורי הבית בקשר להפרת התנאים. זה בבית. לקחו אותי לניידת. ישבתי מאחורה. ישב אחד מצד שמאל, אחד מצד ימין, חצי הרגל שלו היתה על שלי, אחרי ששם לי אזיקים בידיים. נכנסו כולם לסוואנה ונסענו. לצומת של הכביש הראשי פתאום מחכה עוד ניידת. עמד בצד, אומר לי: תרד, פחדתי ואמרתי לא רוצה לרדת. פחדתי: זה יער פה, זה לא מתאים למשטרה אלא לעבריינים. אומר לי: לא בסדר אנחנו עושים לך זיהוי פה ולא בתחנה. אמרתי בסדר: היתה בחורה והביאה מדבקות, עשתה את הבדיקה עם המדבקות. אחרי זה שמה לי חומר אומרת לי לשים את הידיים על הרכב, אז הלכנו לתחנה. אחר מכן ירד לי קצין מודיעין בשם שלמה ארביב ואומר לי: אני מבטיח לך להכניס לך 150. אמרתי לו למה? אמר לי תדע אחרי החקירה. הייתי בחקירה ועד עכשיו"** (עמ' 133 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 134 ש' 22).

93. הנאשם נשאל בעדותו האם עזב את ביתו ומדוע שהמתלונן יעליל עליו והשיב-"**אני בחיים שלי לא יודע מה זה נשק. אני רק בטלויזיה ראיתי נשק. אני אוהב לראות סרטים עם נשק. אין לי לב להחזיק דברים כאלה. בחיים שלי לא החזקתי דברים כאלו. זהו**". כאשר נשאל מה יש לו לומר על טענות המתלונן, השיב-"**בדוק שזה לא נכון**". לשאלת בית משפט האם המתלונן טועה או שאומר במכוון דברים לא נכונים, השיב-"**אני בטוחה שעושה את זה בכוונה. אני רוצה להגיד לו למה יש לך**

לב כזה? תגיד לי ככה מהתחלה בגלל התיק הראשון", בהמשך נשאל האם הוא מעליל עליו בהקשר לשיחה בקישון, השיב-"כי הוא קיבל עבודת שירות ולא רצה". הנאשם נשאל אלו סוגי ברזלים החזיק ביום האירוע והשיב שדובר בברזל של פיגום וכי לא החזיק בברזל אחר. הוא נשאל כיצד נמצאו שרידי ירי על ידיו והשיב-"אולי זה מהשוטרים, אולי זה מהאנשים, אני לא יודע. אני בחיים לא החזקתי נשק ובחיים לא יריתי בנשק" (עמ' 134 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 135 ש' 10).

94. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם האם יש בינו למתלונן הכרות ארוכה מילדות והשיב-"אנחנו ביחס טוב, אבל הוא כולה שנתיים בארץ. התכוונתי שהיחס טוב. הוא היה אצלנו בחגים". הוא אישר כי לאורך השנים כאשר היה בארץ הם נפגשו עם משפחותיהם. הוא אישר שהמתלונן מכיר את בני משפחתו במראה ובשמותיהם והוא מכיר את בני משפחתו של המתלונן. לטענת הנאשם, אביו אינו מבחין בינו לבין אחיו התאום. כאשר נשאל האם למתלונן יש סכסוך עם אחיו, השיב-"כרים לא יודע מי אני ומי אח שלי". הוא אישר שהיה עצור עם המתלונן ונעשה ביניהם עימות. כאשר נאמר לנאשם שהמתלונן הפליל אותו, השיב-"אני לא קבלתי את זה ככה. אדם מפחד, הוא אמר "פתח" לא שהוא רוצה לפתוח". הנאשם נשאל האם אין בינו למתלונן דבר היות והוא טען בחקירתו שהם כמו אחים והשיב-"אין לי שום דבר רק בשביל התיק של השוד אמר שרוצה שאקח עלי את התיק ואני לא רציתי כי רציתי להמשיך בלימודים שלי. כרים אומר לי אני לא רוצה עבודות שירות. לא רוצה "חבסה" (מאסר) לא רוצה שיהיה לו תיק בכלל" (עמ' 135 לפרוטוקול ש' 13- עמ' 136 ש' 4).

95. כאשר נאמר לנאשם שכרים נורה ונפצע בצורה חמורה השיב "מאוד מאכזב". הוא אישר ששמע את עדותו ועדות בני משפחתו לפיהם הוא זה שירה בו. הנאשם אישר בעדותו שלהערכתו מדובר בהמשך השיחה ביניהם בחצר בקישון. הוא אישר שהמתלונן היה מוכן לעשות הכל כדי לא לשבת בכלא, והרחיב-"כן. הוא אומר לי: אם אתה לא תיקח את התיק יכול להיות ירה בי או יעשה לי משהו אחר, באתי לעו"ד ואמרתי אבל לא התלוננתי". כאשר נאמר לו שהמתלונן הפליל 3 אחרים בתיק אז מדוע שיעליל עליו, שהוא גם קרוב משפחתו והשיב-"אני עוד פעם אומר לך את התשובה. אדם אומר לי אני אעשה הכל שאני אעביר אותך, אתה איימת עלי, אני ישר בא עליך, כרים לא יודע בעצמו מי עשה, אז אמר את האדם הזה". הנאשם אישר שהמתלונן רצה שיטול את האחריות למעשה עליו. לשאלת בית המשפט אישר שהמתלונן רצה שיאמר שהוא היה שם אך לא נטל חלק במעשים והוסיף "בגלל שמישהו התלונן עליו". כאשר נאמר לו שהמתלונן ומשפחתו מעלילים עליו השיב-"זה 100%". בהמשך, טען שהם רוצים "להלביש לי את התיק". לדבריו, מספר ימים לאחר האירוע המתלונן ובני משפחתו החליטו למסור את שמו. הנאשם טען בעדותו שהמתלונן לא אמר בזמן אמת את השם שלו לאף אחד. כאשר הושמעה לנאשם הקלטה מתוך ת/6- קובץ השיחות למשטרה, הוא שלל ששמע את אמו של המתלונן אומרת את שמו (עמ' 136 לפרוטוקול ש' 6- עמ' 138 ש' 7).

96. כאשר נאמר לנאשם שאמו של המתלונן העידה על כך בבית המשפט וטענה ששמעה את השם מבנה, השיב שהיא אמרה זאת לאחר שתכננו עם עו"ד אולמן וכי אדם יריו לא אומר לשוטר שהוא רוצה להתייעץ ולשמור על זכות השתיקה. הנאשם נשאל מדוע שבני משפחתו של המתלונן יהיו נגדו והשיב-

"מי הבן שלהם? אני או הוא? בטוח שכרים" ובהמשך-"בגלל שזה הבן שלהם. עד הירי התיק הוא לא הסתיים". הנאשם שלל שכל העדים אמרו ששמעו את שמו מהמתלונן. הוא נשאל מדוע לא טענו שגם ראו אותו לו רצו להפלילו והשיב-"הם אמרו בעדות בבימ"ש שלא ראו מי שירה בי. אחרי זה אמרו מי יכול לעשות את זה? אחרי זה בבית החולים אמרו לתמי אולמן, תסדרו, שאני באתי עליו והתחילו לתאר את זה, אחרי 3 ימים אמא שלו ואח שלו נותנים גרסאות, אם בהתחלה התלוננו פעם אחת זה אני? הם לא אוכלים את החקירות שלהם שעשו טעות. זה אני? אתה יכול להאמין לכל אדם מה שאומר לך? אדם עשה לי משהו". ובהמשך-"בוא אני אספר לך. הוא אומר שלא ראה אותי כי זה באמת נכון, זה לא אני. הם היו בקצר הם חזרו בסולחה, ויסאם ויחיא עשו סולחה בבית משפט רק שיגידו מוחמד יונס. אמרו מוחמד יונס והיו חברים. הכוונה שלהם רוצים להביא אותי". עוד אמר בהקשר זה-"כי האמת לא ראו אותי. ההוכחה היחידה שיש להם שהבן שלהם אמר שכרים אמר שמוחמד יונס ירה בי. הוא נתן גירסה והם אומרים שהבן שלהם לא משקר. מההתחלה של התיק אם אני חס וחלילה עשיתי משהו אני אומר שעשיתי משהו. אני לא מפחד". בשלב זה בעדותו, הנאשם קם מכיסאו ואמר-"אני לא רוצה את החקירה, אני חף מפשע, אני רוצה לשבת שם (מצביע על תא הנאשמים). זהו נמאס לי" (עמ' 138 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 141 ש' 12).

97. הנאשם נשאל בעדותו מדוע העדים לא נחקרו בנוגע לטענותיו לפיהן תפרו לו תיק ומדוע המתלונן לא נחקר בנוגע לאותה שיחה בכלא. כאשר נאמר לו שהוא לא מסר בחקירתו במשטרה את הדברים הללו, השיב-"אני לא יכול לשחק עם קצין מודיעין. להביא את השם שלו הוא יכול לסחוט אותי. אבל אבא שלי יודע וכולם יודעים". לשאלת בית המשפט מדוע הוא רק כיום מספר על המפגש בחצר בית המעצר והשיב-"אני יושב פה מולך ואני מכבד אותך זה בית המשפט שלך. אני פה אני יכול לדבר חופשי. במשטרה אני לא יכול לדבר, אתה מנהל את המשפט, לא המשטרה מנהלת משפטים. אני באתי לפה ואמרתי את כל האמת. והם יודעים שאני חף מפשע". לשאלה מדוע לא מסר זאת במשטרה, השיב-"לא עלה לי בראש. העורך דין אמר לי בחקירה הנגדית שלך ספר לבית המשפט". בהמשך טען שיתכן והדבר נבע כתוצאה מהלם שהיה שרוי בו. הוא טען שאמר זאת לעורך דינו הקודם. לשאלת בית המשפט מדוע הנושא לא הועלה וגם לא בחקירות העדים אם עורך דינו ידע, השיב-"לא רציתי לקשור את זה בגלל שלא רציתי שיחזרו שוב האיומים, אם הבן אדם לא השתכנע והוא יושב מולי איך אני אניד את זה, זה הנקודה שלי להגן על עצמי" (עמ' 141 לפרוטוקול ש' 14- עמ' 142 ש' 10).

98. הנאשם טען שהיה בבית אך לא זכר כמה שעות עבד עם אביו בחוץ. הוא אישר שהם עבדו גם אחר הצהריים ולא ידע לומר האם היה כבר חושך בחוץ. הוא אישר שלאחר מכן אביו הלך והוא ישן עד שהגיעה המשטרה. הנאשם אישר בעדותו ששני הוריו היו המפקחים שלו והשיב שהם לא היו איתו במהלך כל היום. הנאשם אישר שאמו העירה אותו והוא עלה לישון למעלה בחדר. הוא לא ידע לומר באיזו שעה זה היה אך טען שבסביבות הערב. לדבריו, אחיו בא לפרק זמן קצר ועזב. הוא אישר

שבחקירתו במשטרה זכר יותר טוב. הנאשם נשאל מי היה בבית כאשר נעצר והשיב שהוריו, אחיו וחברים. הוא הסביר שדובר בחברים של אחיו התאום. הוא לא ידע לומר מאיזו שעה החברים היו בבית והיות ולטענתו ישן. הנאשם נשאל מדוע לא סיפר על החברים שהיו בביתו במועד מעצרו והשיב שלא נשאל על כך. כאשר נאמר לעד כי ישנה טענה לפיה עבד מהבוקר עד אחר הצהריים על הפיגומים ולא בין 2 דקות לחצי שעה כפי שטען בחקירותיו, השיב- **"זה לא נכון. אני לא זוכר שבחיים שלי עבדתי כל היום בחוץ"**. הנאשם אישר שלאחר שסיימו לעבוד אביו הלך, כאשר נאמר לו שאביו היה בבית עד שעות אחר הצהריים השיב שאינו יודע היות וישן בחדר. בהמשך, חזר על כך שאביו יצא. הנאשם נשאל האם לטענתו המתלונן הזמין את הירי על מנת להעליל עליו כדי להתחמק ממאסר והשיב- **"מי יכול להעלות דבר כזה?"**. בהמשך נשאל מדוע שהמתלונן לא ימסור שם אחר והשיב- **"זה משנה. אני מתרסק ולא הוא. אני סובל. הוא התנקם בי"**. בחקירתו החוזרת נשאל האם הוא יודע מה קרה למתלונן לאחר שירו בו והשיב שהוא נלקח באמבולנס. הוא אישר שידוע לו שהמתלונן עבר ניתוח (עמ' 142 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 146 ש' 8).

99. אביו של הנאשם, חוסאם יונס סיפר בעדותו כי הוא בן 55, גר בכפר ערערה, נשוי פלוס 7 ילדים, 3 בנים ו- 4 בנות. לדבריו, הוא עוסק בהוראת נהיגה מעל 10 שנים ולפני כן עבד כנהג אוטובוס. העד הסביר בעדותו על הקשר למשפחת המתלונן, כלשונו- **"אני נשוי עם אחותו של אבא של כרים המתלונן ואח שלו נשוי עם אחותי שזה אבא של ענאן. הבן שלי הוא דוד של אבא של ענאן. זה קרובי משפחה מכל הכיוונים"**. באשר לטיב היחסים בטרם האירוע טען- **"היחסים טובים מאוד. אנחנו כמו משפחה שהם מבקרים אותנו ואנחנו אותם, הילדים שלהם גם הרבה זמן נמצאים אצלנו בבית. עם הילדים. קשר הדוק עם המשפחות"**. העד סיפר מה עשה ביום האירוע. לדבריו הגיע הביתה באזור 15 ועבד עם הנאשם כמעט עד השעה 17:00 בניקיונות והורדת פיגומים. בתשובה לשאלה מה קרה לאחר שסיימו את עבודתם, השיב- **"אני נשארתי קצת בחוץ, היה עוד משהו לסדר, ומוחמד נכנס הביתה. אח"כ כשאני סיימתי עוד משהו לא זוכר, שעשיתי, נכנסתי הביתה וראיתי אותו שוכב בספה למטה, כאילו עם הבגדים שלו שהוא עבד. אח"כ אמא אמרה לו לך תנוח לחדר שלך. אז הוא הלך לחדר שלו. אח"כ אני התקלחתי. אני ואמא שלו התקלחנו. היה אירוע של גיסי אירוסין. לשאלת בימ"ש, זה נכון שאחד מאיתנו היה אמור להשאר איתו, הבחורה שמתארסת היא בת אחותה של אשתי. הוא גיסי שגם עובד כמורה נהיגה ואנו גם חברים בעבודה. אשתי אמרה שנלך לזמן קצר איזה חצי שעה, אני לא רגיל להפר הוראה של בימ"ש, לעבור על החוק"** (עמ' 147 לפרוטוקול ש' 10- עמ' 148 ש' 25).

100. לטענת העד, לפני שיצאו לאירוע, הוא היה בבית עם אשתו וילדי-י אחמד ומוחמד. לדבריו, הם החליטו לנסוע לאירוסין בסביבות השעה 18:00. הוא ציין שהנאשם לא ידע שהם הולכים לחתונה אך אחמד ידע. העד הסביר שבביתם לא ניתן לצאת מהקומה העליונה בלי לעבור דרך הקומה התחתונה, כך שמי שנמצא בסלון רואה את מי שיורד. לדבריו, הם לא התעכבו הרבה בחתונה והיו שם כחצי שעה- שעה גג. לדבריו, מדובר במרחק של 5 דקות נסיעה והם חזרו ישירות הביתה. העד נשאל מה היה בבית כשחזרו והשיב- **"היה אחמד בבית, ומוחמד בחדר שלו למעלה. זה אני ראיתי בעיניים שלי. אנחנו בפיקוח על הילד אז אני בדקתי"**. לטענתו, הם היו בבית ולאחר מכן ב- 11:30 או 12:00 בלילה באו הרבה

שוטרים לביתם. העד נשאל האם עזב את הבית מהשלב בו חזרו מהאירוסין ועד שהגיעה המשטרה והשיב בשלילה. הוא הוסיף שגם הנאשם לא עזב את הבית וגם מוחמד לא יצא, אחרת היו מבחינים בו. לדבריו, רק מספר ימים לאחר האירוע, הבין מדוע הנאשם נעצר. הוא לא זכר מי אמר לו זאת (עמ' 148 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 149 ש' 29).

101. העד נשאל מדוע מסר לא במשטרה שלא היה בבית והסביר- "כי אני פעם ראשונה נכנס למשטרה לחקירה. גם לבימ"ש פעם ראשונה שאני נכנס. כל הגוף שלי, לא יודע, משהו יבש לי בגרון, זה לא הטבע שלי. אני בגלל שאני חתמתי על הפיקוח שיעשו לי בעיות יגידו לי למה עזבת חצי שעה את הבית וגם אני וגם אשתי, אם הייתי לבד - אז לא, אבל אותה סיטואציה שאני נקלעתי אליה שזה גם גיסי וגם חברי לעבודה, וגם אמא שלה זה אחות של אשתי, אז לא היה לנו נעים לא ללכת ביחד, והחצי שעה הזו זה משהו שתסכל אותי, ללכת או לא ללכת. כל הפחדים שלי". בהמשך הוסיף- "אני גם חתמתי על הרבה כסף בבימ"ש וגם חששתי שהמשטרה אולי תעשה מזה משהו". הוא נשאל האם כיום אינו חושש והשיב שגם כיום הוא חושש, אך החליט לומר את האמת לבית המשפט. כאשר נאמר לעד שנטען שהנאשם הגיע בשעה 21:00 לבית המתלונן וירה בו, השיב- "לא יכול להיות, אם היה יוצא הייתי רואה אותו מדלת הכניסה, איפה שישבתי זה דלת הכניסה, מי שיצא מהבית, אני ראיתי" (עמ' 149 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 150 ש' 17).

102. בחקירתו הנגדית חזר על הסיבה בגינה שיקר במשטרה. לדבריו, שיקר רק בנקודה הזו. כאשר נאמר לו כי אדם מסוים העיד שהם עבדו בין 2 דקות לחצי שעה השיב שעבדו מ- 15:30 - 17:00. כאשר נשאל האם מי שאומר זאת משקר, השיב- "זה לא אמת". לטענת העד, אחמד, אחיו התאום עבד עם הטרקטור ולא בידיים והיה איתם כל הזמן. כאשר נאמר לו שבחקירתו במשטרה לא מסר שאחמד היה עימם, השיב- "לא, אני אמרתי לו בבית, עם המחפרון הוא עבד, הוא לא עבד איתנו בחוץ בידיים. זה מה ששאל החוקר ואני עניתי לו". כאשר העד אומת עם סתירות ביקירותיו בנוגע להיכן הנאשם ישן השיב ששאלות החוקר בלבדו אותו ודובר בפעם הראשונה שלו במשטרה, כלשונו- "כאשר לוקחים אותך לחקירה ואתה מבוהל וחושש על העתיד, ועל הפקדונות וכל הזמן אתה רועד, ואתה לא ענית מדוייק". לשאלת בית המשפט מדוע לא לענות מדוייק השיב שלא זכר בדיוק האם הוא היה למטה או בחדרו. בתגובה, נשאל כיצד כיום הוא זוכר והשיב שאחר כך מתחילים להיזכר. הוא שלל שאינו זוכר נכון. העד שלל שדיבר עם הנאשם ביום הראשון של החקירה וטען שכלל לא ראה אותו. העד הסביר בעדותו שחשש לשנות את חקירתו השנייה לאחר שמסר גרסה בחקירה הראשונה היות וחשש שיסתבך בשל ההפרה. לדבריו, הוא סיפר הכל במשטרה למעט העובדה שהוא ואשתו הלכו לאירוע והפרו את הוראות בית המשפט. העד אישר את חקירותיו אך טען שהן לא הוקראו לו. העד לא זכר ססירב לחתום על חקירותיו. חקירה מיום 23.3.13 שעה 13:22 - סומנה ת/51, חקירה מיום 1.4.13 שעה 15:12 - סומנה ת/52, תמליל החקירה השנייה - סומן ת/52א ודיסק החקירה השנייה - סומן ת/52ב (עמ' 150 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 153 ש' 14).

103. בעדותו, הופנה העד לת/17 ולת/18 ונשאל בנוגע לעדים שמסרו שהוא נכח באולם האירועים עד השעה 20:00 - 20:30. כאשר נאמר לעד כי החתן טען שהוא היה באירוע שלו בין השעה 19:30 -

20:30, השיב-"הוא היה עסוק באירוע שלו. לא עמד עם סטופר". לדבריו, הוא נכנס, נתן מתנה לאב הכלה וכלל לא ראה אותו. העד שלל שהיה באירוע מעבר ל-45 דקות. העד אישר שהיחסים בין המשפחות היו טובים. הוא נשאל מדוע שהמתלונן יטען דברים כה חמורים והסביר-"התשובה מורכבת. היו שמועות באויר שלא כרים אלא אח שלו אדיב, יש לו אח יותר גדול בשם אדיב שהיה מתעסק בהסעות של פועלים ולוקח לכל מיני מקומות, והוא הסתבך, השמועות היו באויר, שהוא הסתבך עם עולם תחתון, שהוא לקח הלוואה או מכר להם רכבים, שהיה לו איום ממשפחות הפשע הגדולות, היו שמועות באויר, אולי המשפחה פחדה להגיד עליהם שלא ידעו מה יעשו להם. זה הפחדים שלהם. היה גם העניין של התיק השני. אולי מישהו אמר להם תגידו מוחמד במקום שיסבך אותנו עם משפחות אחרות. זה ששמענו שהוא בבי"ח הבן שלי לקח לו זר פרחים לבי"ח וישב עם הדוד שלו בבי"ח. עד היום אנו ביחס טוב איתם. אין לנו בעיות איתם" (עמ' 153 לפרוטוקול ש' 21-עמ' 154 ש' 19).

104. בחקירתו החוזרת השיב שהיה באירוע בוודאות "בין 18 עד 19:15, לא יותר מזה. לא יכול להגיד במדוייק, אבל לא ישבנו לאכול, נתנו את המתנה והלכנו הביתה". העד נשאל האם חשב שהסיבה בגינה העלילו על הנאשם היא בגלל התיק השני והשיב-"זה לא הגיוני, כל הספור שלכם עם המשפחה ההיא יש להם הרבה תסבוכות מבחוץ". לטענתו, למרות הסיפור עם התיק השני, הם לא חשדו שהמתלונן יפליל את הנאשם ויעליל עליו. לדבריו, עובדה שבנו נסע לבי"ח לבקר עם פרחים (עמ' 154 לפרוטוקול ש' 21-32).

105. כיראם יונס, אמו של הנאשם אישרה בעדותה שבנה היה בבית ביום האירוע ועבד עם אביו בפיגומים וניקיון בבית עד השעה 17:00. לדבריה, לאחר מכן הנאשם היה עייף וישן על הספה והיא אמרה לו שילך לחדרו לישון וכך עשה. לטענתה, אמרה לאחמד שהם הולכים לחצי שעה אך הנאשם לא ידע היות וישן באותה העת. לדבריה, היא ובעלה נסעו לאירוסין לחצי שעה וחזרו. נטען כי לקח להם חצי שעה או שלושת רבעי שעה מהרגע שיצאו ועד הרגע שחזרו. לטענת העדה, לאחר האירוע הם חזרו ישירות לביתם, שם אחמד היה וגם מוחמד שישן. נטען שאביו של הנאשם הלך לבדוק היכן הוא ולאחר מכן המשטרה הגיעה. העדה נשאלה מדוע במשטרה לא מסרו זאת והשיבה-"במשטרה פחדתי להגיד. במשטרה פחדתי וכמעט לא אמרתי כלום כי אני פחדתי כי הפקדנו הרבה כסף". העדה השיבה שחקירתה השנייה במשטרה נערכה בביתה כי היתה חולה. העדה נשאלה באיזו שעה הם חזרו הביתה והשיבה 19 או 19:30. לדבריה, מרגע שחזרו לא עזבה את הבית ולא ראתה שמוחמד עזב את הבית. העדה אישרה שידוע לה מה מיוחס לנאשם. לטענתה, הוא לא עזב את הבית בשעה 21:00 באותו ערב. העדה נשאלה בנוגע לטיב היחסים עם משפחת המתלונן בטרם האירוע והשיבה-"הם כל הזמן באו והלכו אלינו". לדבריה, לאחר האירוע "אני התקשרתי עם אח שלי, אמר לי שאני לא מאמין. מוחמד לא עושה ככה. הוא אוהב את מוחמד" (עמ' 155 לפרוטוקול ש' 2-עמ' 156 ש' 25).

106. בחקירתה הנגדית נשאלה מדוע שהמתלונן יגיד על הנאשם שירה בו נוכח היחסים הקרובים והשיבה-"כי הם רוצים להפיל עליו את הבעיה" והסבירה-"עם האנשים מירושלים, רצו להפיל עליו את התיק. כי אדיב אמר לי שאולי מוחמד יקח ה כל עליו ויכנס לכלא במקום כולם שהם אנשי

אוניברסיטה". היא אישרה שמדובר בתיק של השוד. העדה שללה ששוחחה עם מישהו לפני הדיון מלבד עורך דינה. העדה נשאלה האם זה רגיל שהנאשם הולך לישון בשעה 17 לכל הלילה והבהירה שהוא קם בבוקר מוקדם לעזור לאביו והתעייף. בתשובה לשאלה האם הם עבדו כל הבוקר מחוץ לבית, השיבה-"**חוסאם חזר אחרי הצהריים, וביקש את העזרה שלו, אני עשיתי אוכל בתוך הבית ומוחמד עשה כל מיני דברים בתוך הבית, הוא כל הזמן נכנס ויצא**". העדה נשאלה כמה זמן הם עבדו יחד בחוץ והשיבה-"**אולי מ- 15 עד 17. לא זוכרת**". כאשר נאמר לה כי נטען שעבדו בין 2 דקות לחצי שעה, השיבה-"**אני כל הזמן אמורה להסתכל על השעון כמה זמן עבדו בחוץ? יש לי 7 ילדים בבית. מ- 15 עד 17 היה חוסאם בעבודה, חזר הביתה בשעה 15 או 14:30, אבל אמר למוחמד תעזור לי**". לטענת העדה, היא לא הצטלמה עם הכלה באירוע. כאשר נאמר לה כי עדים מסוימים טענו שהם היו באירוע יותר מחצי שעה- 45 דקות השיבה כי זה לא יתכן. העדה נשאלה מדוע בחקירתה השנייה, כאשר הבינה אלו דברים חמורים מיוחסים לבנה, לא ספרה את האמת והשיבה-"**אני לא העזתי להגיד בפעם השניה דברים שלא אמרתי בפעם הראשונה כי פחדתי שיקחו את הכסף, אני לא מאמינה שהוא יעשה דבר כזה וירה בבן של אחותי**"(עמ' 156 לפרוטוקול ש' 28- עמ' 158 ש' 2).

107. אחמד חוסאם יונס, אחיו התאום של הנאשם, סיפר כי הוא עובד במחפרון בתור מפעיל בחברת נטע עופר ולומד אחרי העבודה מנהל עבודות עפר ותשתית. העד אישר בעדותו שידוע לו מה מייחסים לאחיו והרחיב-"**זה שקר. אח שלי היה בבית. מהבוקר עבדנו בבית. עד שעה 17. הוא הלך לישון. ההורים שלי יצאו בשעה 18, אמא שלי דברה איתי שים עין על אחי שלי בבית, הם יצאו חצי שעה וזו חזרו הביתה. אני הייתי כל הזמן בבית. בזמן שאבא שלי ואמא שלי לא היו בבית, הייתי בחוץ בחצר של הבית יושב. אחי היה ישן**". הוא אישר שראה אותו ישן. לדבריו, ביום האירוע עבד על המחפרון, בעוד שהנאשם ואביו עבדו וניקו פיגומים ועצים מהחצר. לדבריו, מהרגע שסיימו לעבוד הוא התקלח וישב בחוץ, בעוד הנאשם ישן. לדבריו, היו חברים. העד חזר על כך שהנאשם ישן כל הזמן עד למועד הגעת המשטרה, כלשונו-"**המשיך לישון. היה כל הזמן יושן עד שהגיעה המשטרה בלילה מאוחד בשעה 11 או 12, פתאום אני ראיתי אותו מולי, שאלתי מה אתה עושה, אמר לי ששמע מלה מוחמד וירד**". לדבריו, הוריו הלכו לחצי שעה או שעה. לטענתו, הם יצאו קרוב לשעה 18 וכשחזרו אביו עלה לבדוק היכן הנאשם. הוא הוסיף שכאשר הוריו הלכו הוא לא עזב את הבית וכך גם הנאשם. העד אישר שלאחר שהנאשם נעצר הם הבינו בגין מה נעצר. לדבריו, לאחר שבוע הלך לבקר את המתלונן בבית החולים. העד נשאל מדוע והסביר-"**כן, כי הוא לא עשה, כי הוא היה כל הזמן בבית, הוא קרוב משפחה כל הזמן אצלנו בבית, חברים טובים, כמו אחים, הלכתי ולקחתי כמה דברים, קולה והלכתי לבקר אותו. היה שם אחיו אדיב ואמא שלו ואבא שלו היו בחוץ. הם פחדו, מה אתה באת לעשות. אמרתי אני באתי לבקר את בן דוד שלי, דברנו, אמרו התלוננו ואמרו שהם חושדים שאח שלך וזהו, אז אדיב הזמין משטרה לבית החולים**". הוא אישר שדודו ישב עימו אך אדיב ואימו כעסו שהגיע. העד נשאל מה טיב היחסים שהיו להם עם משפחת המתלונן לפני האירוע והשיב-"**כמו אחים היינו, כל הזמן היה נמצא בבית שלנו, אוכל שותה, נשאר עד סוף הלילה, כל הזמן חברים טובים**". העד נשאל מדוע שהמתלונן יעליל על הנאשם והשיב-"**רוצה להאשים אותו, על האירוע שהיה. אולי היה מטושטש אז אמר שמוחמד**". בהמשך טען שאינו יודע (עמ' 158 לפרוטוקול ש' 7- עמ' 160 ש' 12).

108. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם קרא את חקירותיו במשטרה לפני הדין והשיב בשלילה. לטענתו, הוא זוכר. הוא אישר שמסר אמת במשטרה. העד נשאל האם הוא רוצה לשנות משהו והשיב שרק את עניין עזיבת הוריו את הבית. הוא הוסיף שהם היו חצי שעה באירוע וכי כל היתר נכון. העד נשאל כיצד ידע שזה מה שהם הולכים להגיד במשטרה והשיב-"**המשטרה אמרה את זה. וההורים שלי אמרו לי 1 2 3 אמרו**". העד טען ששהה בבית כל היום והגיעו אליו חברים. הוא לא זכר באיזו שעה הם הגיעו והאם דובר בבוקר או בערב. הוא אישר שכאשר הנאשם נעצר בלילה היו חברים. העד נשאל מדוע במשטרה טען שאביו והנאשם עבדו מהבוקר מסביב לבית והשיב-"**לא אבא שלי, אנחנו האחים עבדנו, היינו כל הזמן בבית, עד שאבא שלי חזר מהעבודה ב- 14:30 - 15:00 עד 17 ואז עבדנו עם אבא ואז ב- 18 הם יצאו**". לדבריו, אביו היה בעבודה וחזר בשעה 14 או 14:30 ואז הם עבדו (עמ' 160 לפרוטוקול ש' 15-161 ש' 12).

109. העד אישר בעדותו שלא יצא מהבית. הוא נשאל מדוע בחקירתו הראשונה טען שירד לשטח ואינו זוכר היכן אחיו ישן היות ונכנס ויצא מהבית. הוא הסביר-"**נכון, לבית שלי. הבית שלי כמעט 100 מ'. אני בונה בית ליד בשטח שלנו. המרחק הוא 100 מ'. הכל בשטח שלנו**". העד נשאל היכן אחיו ישן והשיב-"**לא זוכר. ראיתי אותו יושן. לא זוכר**". העד נשאל האם אתמול היה בבית עם הוריו והשיב שאינו זוכר מה עשה לפני שעה. לדבריו, הוא זוכר את יום האירוע כי הם היו ביחד והיה את האירוע. העד שלל שישן אותו יום. העד הופנה לחקירתו שם טען שישן או נח והשיב-"**זה מה ש אני אומר לך עכשיו. עבדתי, נכנסתי, אולי דברתי בטלפון, לא ספרתי שאני הייתי יושן בשינה. מה שספרתי עכשיו זה מה שיש בחקירה**". העד התבקש לעמוד ליד הנאשם וצוין בפרוטוקול כי מדובר באחים תאומים זהים, כאשר הנאשם חיזור יותר ורזה יותר אך נראה שיתכן כי ההבדלים כתוצאה משהייתו בכלא. הוגשו חקירותיו מיום 23.3.13 שעה 14:00 סומן ת/53, חקירה מיום 28.3.13 שעה 01:20 סומן ת/54, חקירה מיום 1.4.13 שעה 14:29 - סומן ת/55, תמליל החקירה סומן ת/55 א ודיסק החקירה סומן ת/55 (עמ' 161 לפרוטוקול ש' 13-162 ש' 27).

110. בהחלטה מיום 19/6/14 אפשרתי הבאת עדויות הזמה בנושא אחד- בקשר לדברים שנאמרו או לא נאמרו בעת המפגש הנטען בחצר בית המעצר.

111. המתלונן בעדותו הופנה לטענות הנאשם לפיהן הם נפגשו בחצר של בית המעצר קישון. המתלונן בתגובה אישר שראה אותו בבית המעצר אך טען שלא שוחחו ביניהם והוא לא איים עליו. לטענתו, הנאשם עמד רחוק ממנו, בעוד שהוא היה בפניה שלו ולא רצה לדבר עימו, גם לא בנימוס. לטענת המתלונן, ענאן היה נוכח וגם הבחור הרביעי. המתלונן נשאל האם זה היה המפגש היחידי והשיב -"**גם בתאים של בית המשפט למטה כאשר הגענו לדין. אם זה היה היום בו השתחררתי, כשאני וענאן השתחררנו הוא שאל אותנו מהחדר השני מה קרה ולא ענינו לו**". לדבריו אלו שתי הפעמים היחידות בהם נפגשו (עמ' 166 לפרוטוקול ש' 9-31).

112. בחקירה הנגדית הוא נשאל כמה פעמים היה עצור בבימ"ש בתאים למטה והשיב כי מספר פעמים, יותר

מפעם אחת. הוא הסביר כיצד ניתן לראות מהתאים, כאשר הבחור מנחשון פתח את הדלת לשחררם. המתלונן אישר שהיה עצור בקישון וענאן היה עצור עימו. הוא אישר שהיו באותו תא ושוחחו על התיק. הוא אישר שהיו לפחות פעמיים בהם חיכו בחצר והנאשם הובא גם. לטענתו, בכל הפעמים לא שוחח עם הנאשם. הוא אישר ששוחח עם ענאן. הוא אישר שהם עמדו בצד אחד והנאשם בצד השני. הוא לא זכר האם ענאן שוחח עם הנאשם וטען שלמיטב זכרונו לא. המתלונן אישר שכאשר עלו למשאית הנאשם עלה עימם וטען שלא שוחחו גם שם. לדבריו, ענאן ישב לבדו והם לא שוחחו עם הנאשם. הוא שלל ששוחח עם הנאשם, כלשונו-"**זה שקר ולא קרה**". המתלונן השיב לשאלת בית המשפט שהיה צמוד לענאן. לדבריו, ענאן לא ניגש לנאשם, יתכן ואמר שלום מרחוק. לדבריו, הוא לא אמר שלום לנאשם. המתלונן אישר שכאשר היה במעצר דאג לבני משפחתו, כלשונו-"**משפחה שלי, איך הם מרגישים, אם אמא יושנת או לא. דאגתי - כן**" (עמ' 167 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 168 ש' 25).

113. העד אחמד אדיב, דודם של הנאשם והמתלונן אישר בעדותו כי בנו היה עצור יחד עם המתלונן, הנאשם וענאן. בעדותו התבקש לספר מה אירע כאשר הגיעו לתחנת המשטרה כאשר ילדיהם נעצרו והשיב-"**אנחנו לא רגילים לדברים כאלה. כשהגעתי לתחנה היו הבחורים של ירושלים שם, אדיב אמר להם: בוא נגמור את התיק ונגמור את הכל. אדיב זה בן אח שלי. האח הגדול של כרים. התעלמנו מזה. אח"כ חוסאם אבא של מוחמד מראה לי בפלאפון שלו שאדיב אמר למוחמד: אם לא תבואו לתחנה אני אעשה לך משהו לא בסדר. אמר לו : אם לא תבוא אני אזיין אותך, מזה מה שהראה לי אבא של מוחמד על האייפון".** העד נשאל כיצד ידוע לו שמה שכתוב היה במכשיר הנייד נשלח על ידי אדיב והשיב שכך הוא נאמר לו על ידי אביו של הנאשם. העד נשאל כיצד ידע שהכוונה היתה כלפי הנאשם והשיב-"**במקרה הזה הוא היה מואשם במקרה והיה מדובר עליו. בשביל זה באתי**". העד נשאל מה כוונתו בדבריו לפיהם היה דיבור מטעמו של אדיב לסיים את הדברים עם האנשים מירושלים והשיב-"**לסיים הכוונה לעשות שולם עם הצד השני**" (עמ' 168 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 169 ש' 31).

114. בחקירתו הנגדית נשאל העד האם אדיב פנה אליו והשיב בשלילה. הוא גם שלל שמישהו ממשפחת המתלונן פנה אליו. העד טען שאינו זוכר סיטואציה בה מישהו פנה לנאשם או לאביו וביקש ממנו שהנאשם יקח עליו את התיק (עמ' 170 לפרוטוקול ש' 8-1).

115. העד ענאן אחמד, בן דודם של הנאשם, אישר בעדותו שהיה עצור עם הנאשם והמתלונן בתיק השוד. העד אישר שהוא זוכר סיטואציה בה הם היו בחצר בקישון. העד נשאל מה נאמר שם והשיב-"**לא שמעתי מה נאמר שם**". הוא נשאל האם מישהו אמר למישהו שלום והשיב-"**כן, שלום, מוחמד אמר לכרים. היינו קרובים אחד לשני**". העד נשאל היכן הנאשם והמתלונן היו באותה סיטואציה והשיב-"**אני הייתי על הספסל, ישנתי, מוחמד היה ליד וכרים היה בהליכה. לא ישב לידי. לא היה כל הזמן צמוד אלי**". העד נשאל האם היה "דיבור" בינו לבין הנאשם והשיב-"**כן, הוא אמר לשלום. מעבר לזה - לא היו עוד דברים**". כאשר נשאל האם היו דברים בין הנאשם למתלונן, השיב-"**לא שמעתי**" ובהמשך-"**הם עמדו אחד מול השני ונראו מדברים. הם היו במרחק של כ- 10 מ' ממני**". העד טען שלא זכור לו כמה זמן דברו, כלשונו-"**לא זוכר בדיוק. זה לפני שנה ומשהו אני לא זוכר**".

פרטים". לדבריו, הם עמדו יחד 3-4 דקות. בהמשך ציין שעמדו וגם המשיכו ללכת. העד אישר שהיה עצור בקישון וחלק תא עם המתלונן. לדבריו, הם לא שוחחו על תיק השוד. העד שלל שהמתלונן היה צמוד אליו כל הזמן וטען שהוא הלך לחצר (עמ' 172 לפרוטוקול ש' 15- עמ' 173 ש' 27).

116. העד נשאל האם הנאשם שוחח איתו על עוד דברים והשיב שעל סיגרויות. בנוסף, הוא אישר שהנאשם שאל אותו האם הוא צריך עזרה במשהו. לטענתו, המתלונן רצה לדבר איתו על תיק השוד אך הוא סירב. העד נשאל האם המתלונן אמר לו שישפיע על הנאשם שיקח את התיק על עצמו, והשיב- **"זה לא מצלצל לי בכלל כלום"**. לדבריו, הם נפגשו כולם בחצר פעם או פעמיים, כאשר הנאשם והמתלונן שוחחו **"רק פעם אחת, פעם שניה דיבר אבל לא... רק שלום. מה שלומכם"**. העד שלל שראה בשיחתם של המתלונן והנאשם תנועות גוף (עמ' 173 לפרוטוקול ש' 28- עמ' 174 ש' 14).

117. בחקירתו הנגדית העד שלל שהיה בסיטואציה בה המתלונן איים על הנאשם שהוא יעשה לו משהו לא טוב אם הנאשם לא יקח על עצמו את התיק של השוד. הוא שלל שהיה בסיטואציה בה המתלונן אמר לנאשם שאימו נעצרה בתיק ולכן עליו לקחת עליו את התיק. הוא לא ידע לומר האם אמו של המתלונן נעצרה במסגרת התיק. העד נשאל בעדותו האם הסיטואציה כפי שנטענה על ידי הנאשם אירעה והשיב- **"הוא אמר שהם היו בחצר והם דברו, אני הייתי שם אבל לא ראיתי ולא שמעתי"**. העד נשאל האם הוא היה צמוד ושמע את הדברים והשיב- **"נכון, אני לא הייתי"**. בחקירתו החוזרת השיב שלא שמע את תוכן השיחה וכי אינו יודע על מה הנאשם והמתלונן דברו (עמ' 174 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 175 ש' 5).

עמדות הצדדים בסיכומיהם

118. לטענת המאשימה, אין מחלוקת שהמתלונן נורה ונפגע בצורה קשה וכי הנאשם שהה באותה עת במעצר בית. נטען כי גדר המחלוקת הוא מצומצם ונוגע לשאלה האם הראיות מצביעות על כך שהנאשם הוא זה שירה במתלונן וגרם לו לפציעות הקשות, דהיינו, זהות היורה (ראה פרוטוקול הדיון מיום 20.11.13). נטען כי מסכת הראיות מובילה למסקנה שהנאשם ביצע את אשר מיוחס לו.

119. באשר לעדות המתלונן נטען כי המתלונן סיפר ביושר רב באשר לאירוע המקדים כי הוא והנאשם היו מעורבים באירוע שוד קודם וכי הוא עתיד היה להעיד כנגד הנאשם במסגרת התיק הפלילי. המתלונן מסר שהוא הודה בכתב האישום וטען כי ברור שלאור הירי קיים סכסוך בינו לבין המתלונן שקשור לשני המקרים. באשר לזיהוי הנאשם אל מול אחיו התאום טען המתלונן שהוא יודע להבדיל ביניהם, כדבריו- "אם תשימו לי 1000 תמונות שדומים לו אני אוציא אותו. יש הבדל ביניהם". לדבריו, הוא מבדיל ביניהם בגוף, בפנים ובקול. המתלונן חזר על כך בחקירתו הנגדית. נטען כי המתלונן הבהיר בחקירתו הנגדית שכאשר עמד מול הנאשם בעת שירה בו, זיהה את קולו וכאשר עמד רחוק (מהדלת), סבר שהקול דומה לקולו של אחיו וואסים. נטען שאין מחלוקת שהמתלונן מסוגל לזהות בין השניים. המאשימה פירטה בסיכומיה את גרסת המתלונן באשר להתרחשות האירועים. נטען כי גרסת המתלונן בנוגע להיכן עמד הנאשם, כשאור הבית מאיר על פניו תואם במדויק את הזירה כפי שצולמה

בת/1. המתלונן הבהיר על גבי ת/1 היכן עמד כל אחד מהנוכחים וכיצד יכול היה להבחין בנאשם. נטען כי המתלונן אישר שלא סיפר תחילה לשוטרים מי ירה בו והסביר כי הדבר נבע בין היתר ממצבו הרפואי הקשה בו היה שרוי, שכלל חשש לפגיעה באיבר מינו. נטען שהשוטרים שהיו בבית החולים (ת/3 ות/5) מסרו שהמתלונן סירב לשתף פעולה. נטען שהמתלונן אינו מתכחש לכך והשוני בתיאור הסיטואציה שקיים בין המתלונן ושוטרים, מובן נוכח מצבו ואין בכך לשנות מעיקרי הדברים ונכונותם. נטען כי המתלונן מסר ששוחח עם באת כוחו, עו"ד אולמן, כיומיים שלושה לאחר אירוע הירי. הוא שלל שהיתה "התארגנות מכוונת" של משפחתו להפליל את הנאשם. נטען כי הטענה לפיה המתלונן ומשפחתו החליטו להפליל את הנאשם, וכי עו"ד אולמן היא חלק מאותו ה"קשר", אינה מעוגנת בחומר הראיות אלא בגדר הפרחת ספקולציות שמטרתן הכפשת שמו של המתלונן, בני משפחתו ובאת כוחו. נטען שאימו של המתלונן היא היחידה ששוחחה עם עו"ד אולמן וטענה כי עיקר השיחה נסבה סביב הדאגה לשלומה של המתלונן. נטען כי המתלונן הסביר שהוא סבור כי בני משפחתו היו עסוקים בטיפול בו ולפיכך לא מסרו מיידית את שמו של הנאשם כמי שירה בו. עם זאת, נטען ששמו של הנאשם כמי שביצע את הירי, נמסר שניות לאחר הירי על ידי אימו של המתלונן. באשר לכבישת הגירסה נטען כי אין מחלוקת שהמתלונן לא מסר תחילה את שמו של הנאשם לאנשי המשטרה. נטען כי הסברו של המתלונן, בהתווסף למהימנותו, מסביר את הפער בין אי אמירת שמו של הנאשם לאנשי המשטרה לבין עדותו.

120. המאשימה הפנתה לפסיקה דומה (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל) שם שמו של מבצע הירי נמסר כשלושה ימים לאחר אירוע הירי. נטען כי הדברים שנאמרו בפסק הדין נכונים גם למקרה דנן. נטען כי מצבו הרפואי של המתלונן היה בכי רע והוא הובהל לחדר הים לצורך ניתוח בהול ומציל חיים, לאחר שקיבל תרופה בעלת השפעה חזקה כפי שעלה מעדותו של איש מד"א פאדי מחמיד. עוד נטען כי המתלונן ובני משפחתו שחששו לחייו, התמקדו בדבר היחיד שהיה חשוב להם אותה עת והוא שמירה על בטחונו וחיייו של המתלונן. נטען שהסבריו של המתלונן מניחים את הדעת והגיוניים. למעלה מן הצורך, צוין כי גרסת המתלונן שנמסרה באיחור מעוגנת היטב, כמו בפסק הדין, בראיות אחרות ובפרט בקלטת המשל"ט, ממנה עולה מסקנה אחת ויחידה לפיה המתלונן מסר "בזמן אמת" לקרובי משפחתו מי ירה בו, בהתאמה מוחלטת לעדותו בבית המשפט. נטען כי יש לקבוע כי עדות המתלונן מהימנה וכי ניתן לקבוע על בסיס עדותו ממצאים עובדתיים.

121. באשר לעדותה של אימו של המתלונן נמסר כי היא פירטה את השתלשלות האירועים ביום האירוע כמפורט בסיכומי המאשימה. לטענתה, היא וואסים ירדו למטה ואז ראתה את בנה צועק "מוחמד חוסאם יונס, מוחמד חוסאם יונס". לדבריה, היא ושאר בני המשפחה סייעו למתלונן, כאשר תוך זמן קצר נכנסו הרבה אנשים לבית והיא חייגה למשטרה. בעדותה, היא הבהירה שמילותיו המדוייקות של המתלונן, כפי שהיא שמעה אותם היו "מוחמד חוסאם יונס הוא זה שירה בי". לטענתה, המתלונן צעק את השם וכל הנוכחים שמעו זאת, כולל השכנים. נטען שבעדותה נשאלה למי היא סיפרה זאת והשיבה "הראשונים למשטרה ויש קלטת". היא הסבירה שלא מסרה את שמו של הנאשם למשטרה באותו הערב, מעבר לנאמר בקלטת, מאחר והשוטרים לא שאלו אותה. נטען שהיא לא נחקרה מאחר והיתה במצב קשה. נטען כי העדה דייקה בדבריה היות והפעם הראשונה שנגבתה עדותה היתה יומיים לאחר האירוע ובמסגרת עדותה היא מסרה את שם הנאשם כמי שירה בבנה. עוד נטען שהעדה התעקשה שמסרה את שם הנאשם בשיחה למוקד המשטרה. נטען שהשיחה שומטת את הקרקע תחת גרסת ההגנה לפיה מדובר בעלילה. באשר לקלטת המשל"ט (ת/6) נטען כי הקלטת מתעדת את כל השיחות הנוגעות לאירוע. נטען כי הקובץ הרלוונטי המסתיים בסיומת E14E שם נשמעת אימו של המתלונן

מוסרת לנציגת המשל"ט לשלוח אמבולנס לבית השגריר בכפר קרע. נטען כי מתחילת השנייה ה-18 לקובץ, היא נשמעת אומרת בבירור "ירה בו מוחמד יונס" וכשנשאלה לאחר שמסרה את שמו של הנאשם באופן ספונטני, מה קרה לו, ענתה "בתוך הבית בתוך הבית". לאחר מכן כשנשאלה מי ירה בו, החל מתחילת השנייה ה-30 לקובץ, השיבה "מוחמד יונס הוא ירה בו". המאשימה הפנתה לע"פ 8704/09 באשה נגד מדינת ישראל ולת.פ. (י-ם) 114/10 מדינת ישראל נ' גודה נאדל. נטען שמעדותה עלה שהמתלונן ייחס את התקיפה ותוצאותיה לנאשם מייד לאחר קרות האירוע, בהזמנות הראשונה שנקרתה לו, שניות מעטות לאחר האירוע. נטען שהמחוקק ייחס אמינות מיוחדת לדברים שנאמרו על ידי קורבן עבירת אלימות בסמוך לאחר מעשה, עד כי החריג אמירות אלו מהכלל הראייתי הפוסל עדות מפי השמועה והגדיר אותן כקבילות אף אם שמע אותן בית המשפט מכלי שני (סעיף 9 לפקודת הראיות). נטען שבעניינו הדברים נשמעו מכלי ראשון- המתלונן עצמו ומכלי שני- בני משפחתו. נטען כי ניתן להקיש מהרציונל העומד מאחורי כלל ראייתי זה (רס ג'סטה) לעניין המשקל הראייתי שיש לייחס לדברי המתלונן וליתן לדבריו נופך אמינות גבוה (תפ"ח 4063/07 **מדינת ישראל נ' חמודי חיג'אזי**). נטען שעוד עלה מעדות האם, כי היא היחידה במשפחה המשוחחת עם עו"ד אולמן (הדבר עלה גם מעדות אביו של המתלונן) וכי הדבר היחיד שנאמר לה על ידה הוא "תהיו חזקים אני אבקר". היא הכחישה שעו"ד אמרה להם להמתין עם מסירת העדויות. נטען שגרסתה היתה קוהרנטית, קולחת, בעלת הגיון פנימי ונתמכת בקלטת המשל"ט. עוד נטען שהיא נמנעה שלא למסור פרטים שלא היו בידיעתה, כאשר לו היתה מנסה ל"סייע" לגרסת בנה ולשקר, אזי היתה טוענת שראתה את היורה. נטען שהימנעותה ממסירת פרטים אחרים, מעבר לידוע לה מחזקים את מהימנות גרסתה.

122. באשר לעדות אביו של המתלונן נטען כי מעדותו עלה שבשל מצבו הרפואי שאינו שפיר התעכב בהגעתו לקומה התחתונה. נטען כי בית המשפט התרשם מהעומס הרגשי שבמתן עדותו. הוא הסביר בעדותו, שבאותו יום, במיוחד לאחר שלא לקח את התרופות, הוא היה במצב מאוד קשה, לאחר הירי בבנו. נטען כי הוא התייחס בעדותו לקיומו של סכסוך הנובע מתיק השוד אך ציין שאינו מסוכסך עם אחותו. הוא הסביר, שבעדותו, שנגבתה ממנו זמן קצר לאחר הירי, כאשר היה במצב רע, הוא לא מסר ששמע את המתלונן אומר מי ירה בו ובעדותו הסביר ששמע את שם הנאשם מפי המתלונן אך בשל ההלם בו היה שרוי, לא מסר זאת. נטען שהסברו טבעי והגיוני. בנוסף, הוא אישר ששמע את רעייתו אומרת את השם ואת ילדיו האחרים. נטען שהוא נמנע מלמסור פרטים שאינם בידיעתו האישית ועמד על כך ששמע בוודאות את שם הנאשם מאשתו ובניו, כאשר הם יכלו לשמוע זאת רק מפיו של המתלונן.

123. באשר לעדותו של אדיב, אחיו של המתלונן נטען כי מעדותו עלה כי זמן קצר לאחר הירי "כל הכפר היה בבית". לדבריו, המתלונן מסר בבהלה "מוחמד חוסאם ירה בי". עוד עלה מעדותו כי היה קיים סכסוך בין המתלונן לנאשם על רקע אירוע השוד. הוא הסביר שהדבר היחיד שעניין אותו היה שלומו של אחיו ונוכח המעמסה הנפשית האדירה, הוא לא מסר את שם היורה למשטרה והפנה אותם לעו"ד אולמן. הוא הבהיר בעדותו שלא שוחח עם עו"ד אולמן ואין לו את מספר הטלפון שלה. עוד הבהיר שכל מה שמסר בבית המשפט הוא מידיעתו האישית וכי לא נאמר לו על ידי אף גורם למסור את הדברים. הוא אישר שנסע עם המתלונן באמבולנס ושכל מטרתו היתה לשמור עליו והם לא שוחחו על זהות היורה. לטענת המאשימה, הדברים הגיוניים היות ושם היורה נמסר על ידי הנאשם קודם לכן, בבית. העד הסביר שהוא לא מסר את שם היורה נוכח הבלבול בו היה שרוי והיות ולא רצה שתיווצר מהומה. לדבריו, המתין עד שאחיו יצא מכלל סכנה. הוא הבהיר שידע "בזמן אמת" את

שמו של היורה ולאחר מכן משמועות בכפר. נטען שיש ליתן אמון מלא בדבריו ולקבוע על בסיסם ממצאים עובדתיים.

124. באשר לעדות אחיו של המתלונן וואסים נטען כי הסביר בעדותו שקודם הגיע הביתה ולאחר מכן יצא בשנית לסופרמרקט וחזר. לדבריו, פגש במתלונן, עלה לקומה העליונה ולאחר 2-3 דקות שמע 6-7 יריות. וואסים הוא הראשון שהגיע למתלונן, שאל אותו מה קרה ונענה על ידי המתלונן כי הנאשם הוא זה שירה בו-"מוחמד איבן שרמוטה ירה בי", "מוחמד חוסאם מוחמד אבן עמתי". הוא הסביר בעדותו שהסכסוך היחיד בין המתלונן לנאשם הוא על רקע התיק הפלילי הקודם בו שניהם היו מעורבים. נטען כי הוא הסביר בעדותו מדוע לא מסר את שמו של היורה, כאשר לדבריו, בריאות אחיו היתה יותר חשובה לו וכן מאחר ושמע את אימו מוסרת את השם למשטרה, הוא סבר שהדבר מיותר. הוא הסביר שכל הביטויים שנאמרו על ידי המתלונן- מוחמד אבן עמתי, מוחמד חוסאם, מוחמד חוסאם יונס וכו'- משמעותם ששם היורה הוא שמו של הנאשם. הוא אישר שזמן לעדותו השנייה ולא הלך מיוזמתו. נטען כי הדבר מחליש את "תיאוריית העלילה", שהרי לו רצה להעליל היה הולך מיוזמתו (וכך גם יתר בני המשפחה שזומנו) ומוסר גרסה מפלילה. עוד נטען שמגרסתו עלה כי היו אנשים רבים בבית במהלך ההמולה ובין היתר עיסאם יחיא. נטען שיש ליתן אמון מלא בדבריו ולקבוע על בסיסם ממצאים עובדתיים.

125. באשר לעדות עיסאם יחיא, שכנו של המתלונן נטען כי מעדותו עלה שהיה באירוע וכאשר חזר לביתו הבחין ברכב ובו היה אדם במושב הנהג שלא יכול היה לזהות. כאשר היה במקלחת שמע ירי ולא ייחס לכך חשיבות תחילה. כאשר נכנס לרכב ותכנן לנסוע לבית אחיו, הבחין באנשים רצים לכיוון הבית של אחותו (אם המתלונן). בשלב זה הוא רץ ושמע את המתלונן אומר שמוחמד יונס ירה בו. הוא הבהיר שאף אחד מבני המשפחה לא הכתיב לו מה הוא מסר במשטרה. נטען שבעדותו, הוא הסביר שהרכב היה "חריג בנוף" מאחר והיה במצב עמידה כשהנהג בתוכו, במרחק של 20-25 מביית המתלונן. באשר לשעת ההגעה הוא טען שזכר יותר טוב בעת שמסר את עדויותיו (4/נ/5), היינו בשעה 20:45, כאשר העיד שזמן הנסיעה הוא בין 5-10 דקות עד להגעה לביתו. לטענת המאשימה, עדותו חשובה במספר מובנים. העד מסר בהזדמנות הראשונה כשנשאל על ידי המשטרה, אליה זומן ולא הלך מיוזמתו, שהמתלונן אמר לו את שם היורה, כאשר נוכחותו עולה בקנה אחד עם עדויות כלל משפחתו של המתלונן שמסרו שתוך זמן קצר הגיעו למקום רבים מבני הכפר. בנוסף, הוא הבחין בהתרחשות שנראית שונה, אך שלא נראתה חשודה באותו זמן בנוגע לרכב. נטען שמסגרת הזמן לפיה הבחין ברכב, נכנס לביתו לשירותים ואז שמע את הירי, מתאימה לסיטואציה לפיה היורה המתין במקום סמוך לבית, הבחין בוואסים מגיע לבית, נכנס ויוצא ממנו ואז ניגש אל הבית, הזדהה כוואסים וכשנפתחת הדלת- ירה במתלונן ונמלט בסיועו של אדם אחר שהמתין לו ברכב, שאינו נראה לאחר מכן על ידי עיסאם. המדינה ביקשה לאמץ את עדותו ולקבוע על בסיסה ממצאים עובדתיים.

126. באשר לשרידי הירי נטען כי אין מחלוקת שהשוטר סרחאן ג'ריס תפס את התרמילים בזירה (2/ת). השוטר הוביל את צוות היס"מ לביתו של הנאשם ולא זכר האם לחץ את ידו. צוות היס"מ, כולל העד ברוך בן עזרי (7/ת) הגיעו לבית הנאשם, כאשר העד מסר שהבחין כי הנאשם, שביקש להחליף בגדים, חזר עם שיער רטוב והוא ציין שאינו יודע האם מג'ל או מים. מעדותו של ברוך עלה שהנאשם ישב במקום בו אין נגישות לכלי הנשק של הצוות, כאשר אנשי הצוות ירדו עם נשקיהם האישיים, ללא נשקים ארוכים. גם העד סלבה ליטבין (8/ת) אישר שירדו רק

עם נשקם האישי. נטען כי על פי חוות הדעת שערך פקד אלעד יזרעאלי והממצאים הנוגעים לה (ת/19-21), עליהם אין חולק, נמצאו חמישה שרידי ירי במדגם מידי של הנאשם, כאשר המשמעות המפורטת בחוות הדעת היא שהנאשם הוא זה שירה מהנשק, עמד בסמיכות למי שירה בנשק או בא במגע עם מי שירה (דבר שאינו הגיוני לנוכח גרסתו). נטען שאין מחלוקת ביחס לביצוע הבדיקה על פי הנהלים, על ידי הבודקת אירינה סידורנקו. באשר לאי המצאות שרידי ירי על ראשו של הנאשם נטען כי מעדותו של אלעד עלה שאין אפשרות לקבוע שלא היו שרידי ירי משתי סיבות חלופיות- האחת היא שהשרידים הוסרו (באמצעות מים למשל) והשנייה היא שאם נשארו מעט שרידי ירי, אזי גם הם לא ימצאו בבדיקה. הוא הסביר, לשאלת בית המשפט, שכל בדיקה עומדת בפני עצמה ואין בהכרחת קשר בין השניים, כאשר דווקא בהורדת בגדים, כתוצאה מזיהום משני, ימצאו שרידי ירי על גבי הידיים. העד הסביר, באשר לאפשרות הזיהום המשני, שלאור מחקרים הסיכוי למצוא כתוצאה מזיהום משני על ידי שוטרים שרידי ירי, הוא נמוך ביותר וכי גם מספר השרידים הוא נמוך ולרב מדובר בשריד ירי בודד. באשר לטענה לפיה ימצא שריד ירי כתוצאה מעיסוק שאיננו ירי, הבהיר העד שהחלקיקים אותם הם בודקים, נמצאים רק כתוצאה מפיצוץ פיקות נשק והיסודות הכימיים ואופן היווצרותם של חלקיקים שנוצרים לדוגמא מבלמי רכבים והם שונים לחלוטין בשל השוני שקיים הן ביסודות והן בדרך היווצרות החלקיקים (גם כשמדובר באותם יסודות כימיים בטבע). נטען כי העד הסביר את אופן העבודה במעבדה ושלל זיהום משני, כאשר ככל שהיה קיים זיהום, הוא היה מופיע בכל אחת מארבעת המבחנות ששימשו ביחס לכל אח מהממצאים וגם אם היה שריד ירי בודד, הוא היה אמור להופיע באחד ממדגמי הביקורת. כאמור בעדותו, מעבר לכך שמדובר בסיכוי קלוש, גם הכמות היא נמוכה ביותר. נטען שלא נדגם רכב רובר השייך לאחד מבני משפחתו של הנאשם. לטענת המאשימה, אין כל ראיה שאותו רכב היה קשור לאירוע ולכן אין משמעות ראייתית לבחינת הימצאות שרידי ירי. נטען שגם ההגנה לא ביקשה לערוך בדיקה, כפי שהבהיר הבודק. עוד נטען כי "חם צוואר" שנתפס, נבדק ולא נמצאו על גביו שרידי ירי. נטען שאין לכך משמעות שכן תיאורו של המתלונן ביחס לאופן בו הסתיר הנאשם את פניו הוא שונה ולכן צפוי שעל פריט לבוש שנתפס באקראי לא ימצא שריד ירי. נטען שהמסקנה היא אחת והיא שהנאשם הוא זה שעשה שימוש בנשק. נטען שתזות ההגנה הן השערות ללא ביסוס.

127. עוד טענה המאשימה, ביחס לבדיקת הפרופרינט כי אירינה סידורנקו ערכה את הבדיקה בסמוך לשעה 23:45, למעלה משעתיים וחצי לאחר ביצוע הירי, כאשר לא נמצא ממצא חיובי. נטען שבדיקה זו נועדה לזהות האם הנבדק בא במגע עם חפץ מתכתי בסמוך לפני הבדיקה. נטען שתוצאות שליליות אינן מובילות בהכרח למסקנה שהנאשם לא אחז בכלי נשק, אם כי יש ליתן להן משקל, ככל ראיה אחרת ולברר האם יש בהן להטיל ספק בראיות התביעה. המאשימה הפנתה לפסיקה בהקשר זה. נטען שחשיבותה של הבדיקה בדומה לד.נ.א, שרידי ירי או ט"א, היא שכאשר נמצאים ממצאים ואין לה משמעות ראייתית כאשר לא נמצאים ממצאים, בפרט כאשר לא ניתן לדעת מה עשה הנאשם (שטף ידיו וכו'), באיזה נשק אחז, כיצד אחז, מה מידת הזעתו וכו'. לטענת המאשימה, אין לייחס לתגובה השלילית כל משמעות ראייתית.

128. המאשימה הפנתה בסיכומיה לתיעוד הרפואי. נטען שמהודעת הפאראמדיק פאדי מחאמיד ומהמסמכים שהוגשו באמצעותו (ת/23 ות/24) עלה שהמתלונן היה שרוי בכאבים עזים, עד שניתנה לו תרופת טשטוש מסוג קטאמין. נטען שהתיעוד הרפואי (ת/56) מעלה כי מדובר בפגיעות חמורות שנגרמו למתלונן כתוצאה מהירי, שאינו במחלוקת. המתלונן סבל בין היתר ממספר פגיעות בגפיים, שבר מרוסק ונדרש למספר ניתוחים. נטען כי בית המשפט יכול היה להתרשם שגם כיום המתלונן סובל מקשיי הליכה משמעותיים וככל הנראה יסבול לשארית

ימי חייו מהפגיעות כתוצאה מהירי. מעדות אנשי האמבולנס מאחמיד ומוחמד אגבריה (ת/4) עלה כי המתלונן לא סיפר מי ירה בו אלא היה עסוק עם אחיו בהרגעתו ובטיפול בכאב. עוד נטען שניתן ללמוד על מצבו של המתלונן מעיון בת/25 שנערך בבית החולים.

129. המאשימה הפנתה בסיכומיה לעדים וממצאים נוספים. נטען כי מעדותו של שלמה ארביב (ת/9) עלה כי יום לאחר הירי הוא שמע מבני המשפחה מקרבה ראשונה כי הנאשם הוא זה שירה במתלונן. נטען שאמרתו במזכרו לפיה ציין "מי שירה בבן שלהם" מלמדת ששוחח עם אימו או אביו של המתלונן. ממזכרו עוד עולה שהם שוחחו עם עורכת הדין וכי בני המשפחה מסרו שלאור מצבו הרפואי של המתלונן, ימסרו במשטרה תוך זמן קצר את כל הידוע להם. עוד נטען שכעולה מעדויותיהם של הישאים יחיא וחמאדה יחיא (ת/17 ות/18) עולה כי אביו ואימו של הנאשם הגיעו לאירוע בין השעה 18:00 ל-18:30 והיו שם לפחות עד השעה 19:30. עוד הפנתה המאשימה לעדותו של שי אהרוני שחקר את הנאשם (ת/22) ורס"מ טארק גריפאת (ת/41-ת/44). צוין שהורי הנאשם צולמו ונכחו באירוע האירוסין, דבר שכיום אינו במחלוקת. עוד נטען כי מעדותו של האני שיבלי עלה שלא היו מצלמות בנתיב ההגעה והעזיבה של זירת הירי (ת/30) וכי על פי התאורה במקום ניתן להבחין ולזהות היטב את מי שעומד בדלת, היכן שעמד היורה. עוד נטען כי עלה שהנאשם ואחיו התאום דומים, אך ניתן להבחין בהבדלים ביניהם (ת/34 ות/35). נטען בהקשר זה, כי לאור גרסת הנאשם, אין מחלוקת של ממש על כך, שכן טענת הנאשם היא שהמתלונן לא טעה בזיהויו, אלא בחר במכוון להעליל עליו. לסיכום גרסת התביעה, הפנתה המאשימה לע"פ 993/00 אורי שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205, 233, 224 (2002) וטענה כי פעמים רבות מתגלים הבדלים מסוימים בין אמרותיהם של עדים במהלך חקירתם במשטרה לבין עדותם בבית המשפט, וככל שהם אינם משנים את גרסתם באופן מהותי, יש להתייחס לכך כאל דבר טבעי ומתבקש.

130. באשר לגרסת הנאשם נטען כי גרסאותיו אינן עומדות במבחן השכל הישר וכל ניסיונו הוא להתחמק מאחריות פלילית. נטען כי הנאשם נחקר ארבע פעמים במסגרת חקירותיו במשטרה ואף העיד בפני בית המשפט. הנאשם שלל את מעורבותו באירוע ונטען כי גרסאותיו אינן מתיישבות זו עם זו ועם גרסאות עדי ההגנה שהעידו מטעמו. נטען שבחקירתו הראשונה אישר הנאשם שהוא קרוב משפחתו של המתלונן וטען שהם "חברים כמו אחים" (ת/22). באשר למעשיו ביום האירוע, טען שהוא עזר לאביו החל מהשעה 16:30 "עזרתי רק שתי דקות וחזרתי לתוך הבית" ולאחר מכן הלך לישון בסלון עד שנעצר, החל מהשעה 17:00 ועד השעה 23:40. לאחר מכן מסר שהוא ישן בסלון למשך 1-15 דקות ואז עלה לחדרו עד רגע מעצרו ולמעשה אף אחד מבני משפחתו לא היה עימו עד הרגע בו נעצר. בחקירתו השנייה (ת/43) מסר שאחיו התאום היה עימו בבית כל הזמן והשיב שהוא לא עזר להם בעבודות ביום האירוע. הוא טען שעבד באותו יום כחצי שעה עם אביו, בשונה מחקירתו הראשונה. בחקירתו השלישית (ת/44, ת/44א) טען הנאשם שלא ירה במתלונן ולא יכול היה להסביר כיצד הוריו מצולמים במסיבת אירוסין במועד בו טען שהיו עימו בבית. בחקירתו הרביעית (ת/42, ת/42א) מסר שאין לו מה להוסיף על חקירותיו הקודמות. לאורך כל חקירותיו הוא מסר שלא התקלח אותו יום ונרדם כפי שטען. בעדותו בבית המשפט מסר כי המתלונן "מדמים" וכי כל בני המשפחה חברים ונמצאים האחד אצל השני.

131. לטענת המאשימה, מייד עם תחילת חקירת הנאשם בבית המשפט "צצה" לה גרסה חדשה לפיה התרחש מפגש בין המתלונן לנאשם כשהיו עצורים והמתלונן לכאורה איים עליו. לטענת הנאשם, המתלונן העליל עליו בשל סירובו לקחת עליו את תיק השוד. לטענת המאשימה, כאשר הנאשם נשאל

על ידי בית המשפט האם יתכן שהמתלונן טעה בזיהוי או שאמר במכוון דברים לא נכונים והשיב שהוא בטוח שהמתלונן עשה זאת בכוונה בגלל התיק של השוד. נטען שבחקירתו השנייה הגדיל הנאשם לעשות וטען שהמתלונן תכנן זאת מראש והעליל עליו. בהתאמה, נטען שכל בני המשפחה של המתלונן תיאמו עימו את הגרסה ושיתפו פעולה, על מנת להפלילו בביצוע הירי. נטען שטענה זו חסרת הגיון היות ולא יתכן שהמתלונן ידע שמישהו ירה בו וחיכה להזדמנות להפליל את הנאשם. נטען שלו היה רוצה להפלילו, היה עושה זאת מזמן. עוד נטען שכאשר בוחנים את "מבחן ההזדמנויות" אל מול טענות הנאשם הרי שמרגע שהמתלונן נורה ועד הרגע שאימו צלצלה למוקד עברו מספר שניות. עוד נטען שטענת העלילה אינה עומדת במבחן הגיון נוסף היות וכל בני המשפחה טענו שלא ראו את היריה. לו היו רוצים להפלילו היו טוענים שראו אותו. גם המתלונן לא הגזים בתיאורו וטען שלא ראה את הנאשם בפנים גלויות לחלוטין, מעיד על אמיתות דבריו. נטען כי הנאשם עצמו אינו מסוגל ליתן הסבר מדוע לא טענו בני המשפחה שראו אותו וכיצד ציון שמו כמבצע הירי מטיב עם המתלונן. באשר לטענת האיום בחצר בית הכלא והשיהוי במסירתה, כשנתיים לאחר שאירעה, נטען כי מדובר בטענה מגוחכת. הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא מסר זאת בחקירותיו במשטרה או בזמן חקירת העדים. המדינה הפנתה בהקשר זה לתפ"ח 20524-05-12 **מדינת ישראל נ' יצחק חזן** ולפסיקה נוספת התומכת בעמדתה.

132. אשר למעשיו ביום האירוע טען הנאשם כי עבד בחצר הבית, חזר, התקלח לפני שהלך לישון וזאת בניגוד למה שמסר בחקירותיו. הוא הוסיף שבטרם נרדם צפה עם הוריו בטלוויזיה, בניגוד לטענותיו קודם לכן לפיהן נרדם מיד. בחקירתו הנגדית טען שאינו זוכר כמה זמן עבד עם אביו ובניגוד לחקירותיו במשטרה טען שאחיו כן עבד עימם. הוא הוסיף שהיו חברים בבית וטען שלא מסר זאת במשטרה היות ולא נשאל. נטען שמדובר בטענה שקרית היות והנאשם נשאל מפורשות מי היה עימו בבית אותו יום. עוד נטען שמצופה באדם החשוד בעבירות כה חמורות שימסור את פרטיהם של אנשים אובייקטיבים שלכאורה יכלו להוביל לזיכויו. עוד ציין הנאשם שהוא לא עבד בחוץ במשך כל היום וכי אביו יצא מהבית. בחקירותיו הוא ציין שישן ולא יכול היה לדעת מה אירע עם הוריו. הנאשם לא סיפק הסבר ממשי לפער בין הדברים. נטען שאף אחד מאותם אנשים שהיו לכאורה בביתו של הנאשם לא הובא לעדות וכי הימנעות זו פועלת לרעתו של הנאשם (ע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז (2), 85). עוד נטען שיש לדחות את טענת הנאשם לפיה לא החזיק מעולם נשק ולא ניתן הסבר של ממש לשרידי הירי שמצאו על ידו.

133. באשר לעדי ההגנה נטען כי בני משפחתו של הנאשם עשו ככל שידם משגת על מנת למלט את הנאשם מאימת הדין. נטען כי עדותם מסבכת את הנאשם, עד כדי הפללתו במעשים המיוחסים לו. באשר לעדות אביו של הנאשם נטען כי הוא מסר בעדותו שעבד עם הנאשם ואחיו התאום למעלה משעתיים, בניגוד לגרסת הנאשם לפיה עבד שתי דקות או מחצית השעה עם אביו, ללא אחיו התאום. העד ציין שאחיו התאום עבד עימם והיה יחד איתם כל הזמן, בניגוד לטענת הנאשם. מעדותו עלה שכאשר בנו ישן הלך עם רעייתו לאירוע וזאת בניגוד לטענת הנאשם לפיה ראה את אביו יוצא מהבית. לטענת המאשימה, כיצד הנאשם יכול היה לראות את אביו יוצא אם ישן כפי שטען. בחקירתו במשטרה טען שלא זכר היכן הנאשם ישן. עוד עלה מעדותו שיצא מביתו וחזר תוך שעה וראה את הנאשם ישן. הוא מסר שבבית היו הנאשם ואחיו התאום ולא ציין שהיו חברים, וזאת בניגוד לעדויות שמסרו שעזב את האירוע בשעה 19:30. העד הסביר ששיקר במשטרה היות וחשש לכספו. בנוסף, נטען שגם לו היה בבית בחלק משעות הערב, הרי שהוא לא הבחין במעשי הנאשם בכל רגע נתון ולא השגיח על מיקומו כל

הזמן והדבר עלה מעדותו. הוזכר שמדובר במרחק נסיעה של כ-10-5 דקות בין בית הנאשם לבית המתלונן.

134. באשר לעדות אימו של הנאשם נטען שגרסתה לא עלתה בקנה אחד עם גרסת הנאשם וכי בעדותה "צצה" לה גרסה חדשה לפיה אדיב, אחיו של המתלונן, רצה שהנאשם ייקח על עצמו את תיק השוד ולפיכך הפלילו אותו. באשר לעדותו של אחמד- אחיו של הנאשם נטען כי העד מסר שהם עבדו בבית משעות הבוקר, עד שהנאשם הלך לישון והוריו עזבו את הבית ואז הוא, שישב במרפסת, ראה שאחיו ישן. לדבריו, הוריו חזרו תוך פחות משעה. העד אישר את מה שמסרו הוריו במשטרה וטען שבעת מעצר הנאשם היו חברים בבית. בחקירתו הנגדית טען שאביו לא היה עימם בבוקר בבית, בניגוד למה שמסר בחקירתו במשטרה, שם מסר שגם הנאשם וגם אביו היו בבית ושהוא ושאר האחים עבדו מהבוקר מחוץ לבית. העד שהעיד על עצמו שאינו זוכר מה אירע לפני כחצי שעה, זכר פרטים מדויקים מהאירוע וכאשר דובר בפרטים שתשובותיו פחות נוחות לנאשם, תירץ זאת בבעיית זיכרון. העד מסר שהיה ער כל הזמן וידע בכל רגע נתון היכן אחיו, לעומת עדות הנאשם לפיה אחיו ישן חלק מהזמן ולא ידע היכן אחיו נמצא וכן בסתירה לעדותו במשטרה לפיה ישן או נח והיה יכול לראות את אחיו או אביו עובדים מחוץ לבית. נטען כי יש לדחות את גרסאות עדי ההגנה.

135. המאשימה בסיכומיה התייחסה לעדותו של ענאן יחיא, שותפם של הנאשם והמתלונן לאירוע השוד. נטען כי ענאן זכר שהנאשם אמר "שלום" למתלונן והוא לא שמע דו שיח אחר שהיה, אם היה ביניהם. ענאן מסר שהמתלונן דיבר איתו ביחס לאירוע השוד, דבר הוא טבעי בהתחשב בכך שהם חלקו את אותו התא, למשך זמן לא מבוטל. ענאן שלל את גרסת הנאשם, לפיה הוא היה נוכח בסיטואציה המאיימת. המאשימה הפנתה להלכת חזן וטענה שיש לקבוע כי שקרי הנאשם מהווים סיוע לראיות המפלילות הרבות כנגד הנאשם. באשר לעדותו אחמד יחיא נטען כי מדובר בעדות שאינה רלוונטית בתיק ולא ברור מדוע הובא העד, לאחר שטען כי אחיו של המתלונן שלח הודעה לאביו של הנאשם (שלא אמר על כך מילה) ביחס לתיק השוד הקודם. נטען שמדובר בעדות שמועה שאינה קשורה לתיק ויש להתעלם ממנה. נטען שכאשר הראיות משתלבות עד מקשה אחת ומציירות תמונה מפלילה כנגד הנאשם- עובר הנטל אליו, שיציע תרחיש חלופי או הסבר תמים שישיט את הבסיס מתחת למסקנה המפלילה המתחייבת או לכל הפחות תעורר ספק סביר באשמתו. נטען כי במקרה דנן תשובות הנאשם מסבכות ומפלילות אותו עוד יותר, כאשר הוא טוען לעלילה שאינה הגיונית ונשללת בראיות חיצוניות. המאשימה הפנתה לפסיקה בהקשר זה.

136. בפן המשפטי ביחס לעבירת חבלה בכוונה מחמירה, הפנתה המאשימה ליסוד העובדתי וטענה כי אין מחלוקת בנוגע לנזקים שנגרמו למתלונן, כעולה מהמסמכים הרפואיים, העדויות והתרשמות בית המשפט באופן בלתי אמצעי מהמתלונן. נטען כי מדובר בחבלות חמורות ביותר, לרבות מספר שברים, שבר מרוסק ברגלו שהצריך מספר ניתוחים, כאשר עד היום המתלונן מתקשה מאוד בהליכה. עוד נטען שאין חולק שהנשק ששימש לירי עונה על הגדרת "נשק מסוכן או פוגעני" והנזק החמור הכרוך בירי כזה עונה על הגדרת חבלה חמורה. באשר ליסוד הנפשי נטען כי כוונת הנאשם נלמדת מהראיות ותוך יישום "חזקת הכוונה" על פיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. נטען שעל פי סעיף 329 לחוק העונשין נדרש להוכיח כי הפגיעה בוצעה מתוך כוונה לגרום חבלה חמורה. על הכוונה לגרום חבלה חמורה ניתן ללמוד מחזקת הכוונה. נטען כי חזקת הכוונה היא חזקה עובדתית, המבטאת את ההנחה שבני אדם המבצעים פעולה מודעים בדרך כלל לטיב הפיזי של מעשיהם ובכללה לתוצאות הטבעיות של פעולותיהם. נטען ששימוש בנשק חם לשם פגיעה במתלונן, מספר פעמים,

מלמדת על הכוונה לגרום לו חבלה חמורה והדבר נלמד מחזקת הכוונה. לחילופין, התבקש לקבוע כי את הכוונה הנדרשת ניתן להוכיח מתוך נסיבות המקרה, גם ללא שימוש בחזקת הכוונה. נטען שיסוד הכוונה המיוחדת בעבירה לפי סעיף 329 מתייחסת להלך רוחו של הנאשם בעת ביצוע העבירה ולא לרכיב התוצאה וניתן ללמוד על הלך רוחו מתוך הנסיבות. נטען כי נסיבות האירוע מלמדות שהנאשם הגיע כשהוא מצויד בנשק חם, לעבר המתלונן וירה בו, כך שניתן לומר שהוא צפה ברמה קרובה לוודאי את התוצאות האפשריות של מעשיו, לרבות גרימת נכות מום או חבלה חמורה, כפי שהוא גרם בפועל. נטען שיש לקבוע מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר עבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין.

137. באשר לעבירת החזקת ונשיאת נשק ותחמושת טענה המאשימה כי בהתאם לסעיף 144 (ג) לחוק העונשין מוגדר המונח "נשק" ככל כלי שהוכשר לשמש לירי, בין אם היה תקין בעת האירוע ובין אם לאו. נטען כי התיקון לחוק נועד לפטור את המאשימה מהוכחת תקינות כלי הנשק. לטענת המאשימה, בענייננו אין מחלוקת שבוצע ירי במסגרתו נפגע המתלונן, אף אם לא נמצא כלי הנשק שבאמצעותו בוצע הירי. סעיף 144 (ה) קובע רק אחת מדרכי הוכחת נשק. נטען שאת היותו של חפץ נשק ניתן להוכיח בדרכי הוכחה רגילות, אם בדרך של ראיה ישירה ואם באמצעות ראיה נסיבתית והנחות המבוססות על השכל הישר. המאשימה הפנתה לפסיקה בהקשר זה וטענה שנוכח העדויות והממצאים השונים, כמו ההסכמה מצד ההגנה לפיה המתלונן אכן נורה ונפגע באירוע, אין מחלוקת שמדובר בירי מנשק אמת, במחסנית שהכילה בתוכה כדורים, נשק שהובל ממקום למקום ואף נעשה בו שימוש לאחר מכן. התבקש לקבוע שהנאשם ביצע עבירות בנשק. באשר להפרת הוראה חוקית נטען כי אין מחלוקת שהנאשם היה מצוי בתנאי מעצר בית. מכאן, נוכח הקביעה כי הנאשם הוא זה שירה במתלונן, מתבקשת מאליה המסקנה שהוא הפר את תנאי מעצר הבית ויש להרשיעו גם בעבירה זו.

138. הנאשם בסיכומיו טען כי התביעה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר ולא הביאה ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. באשר לראיות התביעה נטען כי מעדות המתלונן עלה שהוא עצמו פנה לנאשם וביקש את עזרתו באיתור הבחור שתדלק ולא שילם. נטען שגרסתו בנוגע לאותו אירוע שונה מהתוצאה המשתקפת בהרשעתו ודחיית ערעורו בבית המשפט העליון ויש בכך להשליך על מהימנותו. עוד נטען כי המתלונן סותר את כל העדים בתיק היות והוא היחיד שטוען שיש סכסוך בינו לבין הנאשם. נטען שגרסתו סותרת את דבריו לפיהם הוא זה שפנה לנאשם וביקש עזרה. נטען שגרסת המתלונן לפיה אחיו דפק בדלת עומדת בסתירה לגרסת אחיו לפיה היה לו מפתח לדלת והוא כלל לא דפק. נטען שמעדותו עלה שבני המשפחה שוחחו על התיק והדבר עולה מכך שהמתלונן ידע מה וואסים עשה למעלה בזמן שהוא היה למטה. באשר לתיאור האדם שירה בו נטען כי זיהוי הנאשם על ידי המתלונן נעשה על ידי זיהוי פניו, גופו וקולו. נטען כי לא ניתן לזהות קול אדם על פי מילה בת הברה אחת שאין בה כל ייחוד. עוד נטען כיצד ניתן לזהות על פי גוף, כאשר תיאור המתלונן התבסס על תמונה שראה בתיק השוד. נטען להשפעה פסיכולוגית וצורנית. באשר לזיהוי הפנים נטען כי מדובר באחים תאומים זהים, כפי שעולה מהערת בית המשפט ובנוסף היורה עטה על פניו כיסוי המכסה עד השפה התחתונה על פי הגרסה הראשונה של המתלונן או עד לשפה העליונה ואפילו לאף, על פי גרסתו המאוחרת.

139. לטענת הנאשם, תחילה המתלונן אמר "צעקתי ירה בי ירה בי" (עמ' 8 ש' 21), לאחר מכן טען כי "כשהגיע צעקתי את השם שלו, אמרתי שזה מוחמד ירה בי" (עמ' 9 ש' 3) ובאותה נשימה אמר "הכלב ירה בי" ו-"מוחמד

ירה, מוחמד בן חוסאם" (עמ' 9 ש' 4). נטען שבהמשך תיאר שאמר לאביו ולוואסים "שהנאשם הוא זה שירה בי" (עמ' 9 ש' 21) ובחקירתו הנגדית "אמרתי מוחמד יונס ירה, הבן של חוסאם ירה בי" (עמ' 15 ש' 19). נטען ששמירתו על זכות השתיקה אינה מתיישבת עם כך שצעק את שם הנאשם היות ולכאורה כולם שמעו. נטען כי ההסבר ההגיוני היחיד הינו תיאום הגרסאות של בני המשפחה. נטען שטענת הנאשם לפיה השוטר נגע בו כביכול נשללה בעדות השוטר והינה פרי דמיונו. באשר לחקירתו הנגדית נטען כי המתלונן אישר שהנאשם לא איים עליו בשום צורה וזאת בסתירה לעדותו הראשית שם טען שקיים סכסוך ביניהם (עמ' 12 ש' 10-9). נטען שהמתלונן מזער את חלקו בשוד וניסה להשחיר את פני הנאשם. עוד נטען לסתירה כאשר המתלונן טען ששוחח עם עו"ד אולמן כיומיים שלושה לאחר האירוע, בעוד שאימו טענה שרק היא משוחחת עם עו"ד אולמן מבני המשפחה (עמ' 36 ש' 15, עמ' 43 ש' 20,23). נטען שגרסת המתלונן כבושה, בלתי מהימנה, מלאת שקרים ותואמה עם בני משפחתו. נטען שגרסאותיו סותרות בנקודות מהותיות והשתכללו עם הזמן. נטען שהסיבה בגינה בני המשפחה לא טענו שראו את היורה נובעת מכך שהיו בביתם אורחים ניטראליים ולפיכך לא יכלו לשקר.

140. לטענת הנאשם, מעדות אימו של המתלונן עלה כי מסרה הודעה למשטרה רק לאחר יומיים ממועד האירוע, לאחר שזומנה על ידי המשטרה וחרף העובדה שהיו סביבה מספר רב של שוטרים ואנשי מרות. נטען שבחקירתה הנגדית היא סתרה את דברי וואסים בנוגע לדפיקות בדלת, מה שמעיד לטענת הנאשם על תיאום גרסאות עם יתר בניה. נטען שלשאלת בית המשפט השיבה באופן הסותר את דבריה במשטרה ללא כל הסבר סביר (עמ' 38 ש' 17-10). נטען כי נקודה מהותית בחקירתה הנגדית היא דבריה בנוגע לשלב בו דיברה עם עו"ד אולמן, כאשר טענה ששוחחה עימה שבנה היה בחדר ניתוח (עמ' 39 ש' 9-7) ולאחר מכן טענה ששוחחה עימה למחרת (עמ' 40 ש' 31-26). נטען כי תשובותיה סותרות וכי גם לשאלת בית המשפט לא ניתן מענה ראוי (עמ' 41 ש' 27-26). עוד נטען בהקשר זה, כי בחקירתה הנגדית עלה כי עו"ד אולמן ביקרה בבית החולים יום לאחר הניתוח, דבר שלא עלה ומנוגד לטענת המתלונן לפיה שוחח עימה טלפונית (עמ' 42 ש' 19-18). נטען כי העדה לא סיפקה הסבר מניח את הדעת בנוגע לשתיקה במשך יומיים על אף שלטענתה מסרה באופן מיידי את שם הנאשם בשיחת המשל"ט המוקלטת (ת/6). נטען כי אמירתה אינה עומדת במבחן המשולש הקבוע לאשרור עדות זו על פי סעיף 9 לפקודת הראיות ואינה עונה על המיידיות הנדרשת כחלק מתנאי הכשרת היוצא מהכלל. נטען שטענתה לפיה כל הנוכחים שמעו את בנה אינה נכונה וסותרת את עדות בעלה והאורח שהיה בביתם. נטען כי מדובר בעדות כבושה וסותרת.

141. באשר לעדות אביו של המתלונן נטען כי בעדותו הראשית טען שלא דיבר עם המתלונן אלא רק שמע אותו צועק וזועק, בעוד שבחקירתו הנגדית טען ששמע את בנו אומר שהנאשם ירה בו. נטען שכאשר עומת עם דבריו במשטרה, טען שלא נשאל בעניין (עמ' 53 ש' 1). נטען שהעד רצה ליישר קו עם עדויות בני משפחתו וכך עלה גם מעדותו (עמ' 53 ש' 13-12, 30-29).

142. באשר לעדות אחיו של המתלונן אדיב נטען כי מעדותו עלה שהמתלונן היה בבהלה רצינית וצעק את שמו של הנאשם, כאשר לדבריו אמר - "מוחמד יונס ירה בי" (עמ' 69 ש' 29). הוא טען שנסע עם אחיו באמבולנס ולא דברו על האירוע. עוד טען שלא שוחח עם השוטרים היות ורק שלום אחיו עניין אותו באותו הרגע (עמ' 70 ש' 20). נטען שלשאלת בית המשפט מדוע יש פער בין חקירותיו המשטרה השיב כי הן לדידו אותו הדבר (עמ' 71 ש' 11). עוד נטען שהעד הכחיש שהיה בקשר עם עו"ד אולמן (עמ' 72 ש' 3-1) בניגוד גמור לגרסתו במשטרה

ולדבריו לפיהם היא עורכת הדין של המשפחה. לטענת הנאשם, בחקירתו הנגדית עומת עם דבריו בחקירתו במשטרה לפיהם נשאל באופן מפורש אם אחיו אמר לו מי ירה בו והשיב שלא וכי הוא רק קילל וזעק מכאבים. נטען שלא נמסר הסבר הגיוני לסתירה שבדברים (עמ' 78 ש' 3-1). העד מסר במשטרה שבטיפול נמרץ שוחח עם אחיו לגבי זהות היורה והשיב שהוא לא אמר לו מי ירה בו. הוא אישר בעדותו שגרסתו במשטרה היא אמת (עמ' 78 ש' 8-11). נטען לסתירות בדברי העד ולזכרון פנומנלי שהשתכלל עם חלוף יותר מחודש בין עדותו הראשית לנגדית (עמ' 78 ש' 23-24, עמ' 79 ש' 1-5). לטענת הנאשם, העד התחמק מליתן תשובה ברורה לשאלות עקרוניות כאשר בחלק טען שאינו זוכר ובחלק מהן מסר פרטים שלא תאמו ליתר הגרסאות של העדים האחרים (עמ' 80 ש' 15, 29, 32, עמ' 81 ש' 15, 18). כאשר העד נשאל האם שמע את המתלונן משוחח עם השוטרים השיב שהיה עסוק בהנחיית מד"א ולא נכח לידו כל הזמן (עמ' 81 ש' 22). נטען כי גולת הכותרת נמצאה באמירתו לפיה אישר שרק לאחר שאחיו יצא מחדר הניתוח ידע לראשונה על שמו של הנאשם במבצע הירי (עמ' 88 ש' 14-22). נטען כי עדותו כבושה וכי במהלך עדותו התברר שנודע לו על זהות היורה רק לאחר שאחיו יצא מחדר הניתוח ולכן מדובר בעדות מפי השמועה שיש לפסולה.

143. באשר לעדות דודו של המתלונן, עיסאם יוסף יחיא נטען כי העד הוצא מהאולם לאחר ששמע את כל עדותו של השוטר ארביב וחלק ניכר מדברי העד אדיב בחקירתו הנגדית. נטען שמעדותו הראשית עלה שהמתלונן אמר לו שהנאשם הוא זה שירה בו "מוחמד בן דודה שלי" (עמ' 91 ש' 20), "מוחמד חוסאם יונס" (עמ' 91 ש' 22). נטען שבחקירתו הנגדית אישר שלא ראה את הנאשם וכי לו היה רואה אותו היה מזהה אותו. הוא חזר על כך שהמתלונן אמר לו שמדובר ב"מוחמד בן דודה שלי", מוחמד איבן עמתי". נטען שכאשר נאמר לו שהמשפטים אינם תואמים לגרסאות יתר העדים ולגרסאות במשטרה אמר שהם מתאימים (עמ' 98 ש' 11-12). נטען שכאשר העד נשאל מדוע לא הלך למשטרה אלא רק לאחר שזומן כשמונה ימים אחרי האירוע, השיב שלא היה צורך ללכת למשטרה היות והיא ידעה הכל מהתחלה (עמ' 98 ש' 9-10). נטען שהעד אישר שהיה בקשר רציף עם משפחת המתלונן והם דברו על האירוע כל הזמן (עמ' 97 ש' 16-23). עוד נטען שכאשר העד עומת עם גרסת המתלונן לפיה הגיע אליו וסיפר לו אודות הרכב הירוק ושנכנס לשירותים או למקלחת ושמע יריות הכחיש את הדברים (עמ' 97 ש' 24-31). נטען שעדותו מגמתית ומוזמנת. נטען שאף אחד מהעדים לא נקט במונח "אבן עמתי" "בן דודתי" וכי מדובר בגרסה כבושה. עוד נטען שעדותו מוגזמת ובלתי מהימנה ונעדרת תימוכין או היגיון. נטען שמעדותו עלה שכאשר התיישב ברכבו, הבחין במראה בהתקהלות שכבר החלה בבית המתלונן ורק אז ניגש לשם. נטען שעל פי יתר עדויות התביעה כאשר התקהלו האנשים המתלונן לא נקט בשום שם ותיאור. מכאן, נטען שדבריו לא עולים בקנה אחד עם יתר עדי התביעה. נטען שיש לדחות את גרסתו.

144. באשר לעדות הישאם בן יוסף יחיא נטען כי מעדותו עולות סתירות מהותיות לגבי שעת ההגעה והיציאה של הורי הנאשם. נטען שמדובר בבעל השמחה ולא ניתן לומר שידוע לו מתי כל אחד מהמוזמנים הגיע ועזב. נטען שהדבר עלה מעדותו (עמ' 100 ש' 16-22). נטען שגרסתו מתאימה לעדי ההגנה וסותרת את עדי התביעה ובייחוד את עדותו של וואסים שנכח באירוע.

145. באשר לעד חמדה בן סולימאן יחיא נטען כי חשיבות עדותו מתמקדת בנקודה אחת והיא שראה את הורי הנאשם באירוע. נטען שהוא לא ידע למקד את שעת ההגעה או העזיבה אך ציין פרט חשוב לפיו האירוע הסתיים בשעה 20:30 וכל האורחים עזבו. מכאן, נטען מבחן ההזדמנויות לא יכול היה לעמוד לנאשם לבצע את

המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. נטען כי עדותו מחזקת את גרסת הנאשם ועדי ההגנה, כעד ניטראלי.

146. לטענת הנאשם, עדותו של וואסים יחיא, אחיו של המתלונן הינה עדות מהותית המצביעה על פערים משמעותיים בין גרסאות עדי התביעה. נטען כי מעדותו עלה שכאשר הגיע הביתה פגש את אחיו במדרגות, בניגוד לטענת המתלונן לפיה הוא דפק בדלת. עוד נטען שטען שכאשר עלה למעלה שמע 6-7 יריות בניגוד לדודו שטען ששמע 2 יריות ולתרמילים שנתפסו בשטח שמספרם שונה. לדבריו, כשירד למטה אחיו צעק "מוחמד ירה בי" ו-"מוחמד אבן שרמוטה ירה בי" (עמ' 116 ש' 12). נטען שמדובר בגרסה חדשה ושונה מיתר עדי התביעה שנקטו במלל שונה. עוד הוא הוסיף בעדותו שכאשר התקשרו למשטרה ולעזרה, דיבר עם אחיו שאמר לו שמישהו דפק בדלת, הוא שאל מי זה וכאשר שמע את השם וואסים פתח את הדלת, אז אמר לו "קח" וירה בו (עמ' 11 ש' 20-21). נטען שבהמשך שינה העד את גרסתו וטען שהמתלונן אמר "מוחמד חוסאם" ו-"מוחמד אבן עמתי" (עמ' 116 ש' 23). כאשר נשאל מדוע הפנה את השוטרים לעו"ד אולמן השיב שבריאיות אחיו היתה חשובה לו באותו רגע וכי ידע שאימו מסרה לשוטרים את שם הנאשם ולכן זה היה מיותר (עמ' 117 ש' 7-11). נטען שהעד התחמק ממתן תשובה לשאלת בית המשפט בעניין זה (עמ' 117 ש' 12-14). נטען שבחקירתו הנגדית התברר כי מדובר בעד מניפולטיבי ומתחמק. נטען שהעד הכחיש כי שוחח עם מי מהעדים בנוגע לתיק אך נטען שמדובר בשקר כיוון שגרסתו שודרגה על פי העדויות האחרות, כפי שפורט בהרחבה. לטענת הנאשם, מעדותו עלה כי המשפחה תיאמה גרסאות וגיבשה עמדה בטרם האשמת הנאשם. נטען כי עדותו כבושה. נטען שעדותו סתרה את עדות אדיב וכאשר עומת עם הדברים טען שהוא אינו מאמין, הדבר אינו נכון ונראה לו הזוי (עמ' 121 ש' 30, עמ' 122 ש' 5). נטען לסתירות נוספות שעלו מעדותו וכי יש לדחות את גרסתו, שאינה מהימנה ואינה עולה בקנה אחד עם יתר הראיות שבתיק.

147. באשר לעדות מוחמד אגבריה נטען כי לא ניתן ללמוד הרבה מעדותו מעבר לתיאור הכתוב בה. נטען שניתן ללמוד ממה שלא נאמר בה- לעניין זהות היורה שכן פעמים רבות הקורבנות מתבטאים ישירות כאשר אירוע מסוג זה קורה. בנוגע לעד פאדי מחאמיד נטענו טענות דומות. עוד נטען בנוגע לעדותו כי עלה ממנו שחלפו 17 דקות שבהן המתלונן לא קיבל תרופות וסבל מכאבים בשל פצעי הירי וגם במצב זה, הוא לא ציין או רמז דבר בנוגע לזהות היורה.

148. באשר לעדות השוטר בסיס מועד נטען כי מעדותו עלה כי הוא הכחיש שנגע במתלונן וטען שבני משפחת המתלונן לא נכחו בסיטואציה (עמ' 31 ש' 30-32). נטען שעדותו מהווה ראייה אולטימטיבית המוכיחה את גרסת הנאשם אל מול שקרי המתלונן, שכן במועד הראשון שהתייצב איש מרות אל מול המתלונן, בחר המתלונן לשמור על זכות השתיקה. באשר לעד זיו חי סנגו נטען כי גם הוא שלל את נגיעת שותפו במתלונן. נטען שעדותו מחזקת את עדות השוטר מועד ושתי העדויות מהוות חיזוק לגרסת הנאשם לעניין כבישת עדות המתלונן והעדר היכולת לבסס מהימנות או ממצא עובדתי על בסיס עדותו.

149. בנוגע לעדותו של גרייס סכראן נטען כי במהלך שיחתה של אימו של המתלונן עם המודיעה, היא לא אמרה כלום לגבי זהות היורה (עמ' 45 ש' 11-12). העד ציין שהוא עצמו ניגש לשוחח עם המתלונן אך הוא לא שיתף פעולה (עמ' 46 ש' 1). נטען כי בעדותו הוא שלל את טענת המתלונן לפיה לא נשאל דבר על ידו (עמ' 46 ש' 1).

32). עוד נטען שמעדותו עלה שלא עטה כפפות כאשר אסף את התרמילים (עמ' 46 ש' 23-15). נטען שהעד אישר שיתכן ולחץ את ידו של הנאשם כאשר הגיעו לביתו, כמנהג המקום (עמ' 47 ש' 12-6). לטענת הנאשם, יתכן שכך זיהם את ידו של הנאשם.

150. באשר לעד ברוך בן עזרי נטען כי במהלך עדותו ציין דהר שלא אוזכר קודם לכן לפיו שיער הנאשם היה מרוח בג'ל (עמ' 57 ש' 25) אך בהמשך טען שאינו יודע להבחין בין מים לג'ל (עמ' 58 ש' 12-11). בחקירתו הנגדית טען שלא חשב שמדובר בפרט חשוב (עמ' 59 ש' 15-10). נטען לסתירותיו בנוגע למועד מסירת המידע. נטען שעדותו לא היתה מהימנה וכי השתמש בלשון מתחמקת והסתמך על השערות בלבד. עוד טען הנאשם בנוגע לעדות השוטר סלבה ליטבין כי עדותו מחזקת את גרסת הנאשם לפיה היו אנשים נוספים בבית וכי הנאשם לא התנגד והתלווה אליהם וישב בספסל האחורי של הניידת ליד השוטרים (עמ' 67 ש' 8).

151. באשר לעדותו של שלמה ארביב, רכז המודיעין של תחנת עירון, הפנה הנאשם לזיכרון הדברים שבו מופיע לראשונה שמו של הנאשם כחשוד באירוע הנדון (ת/9). נטען שבחקירתו אישר ששוחח עם כל בני המשפחה כדי להבין את המניע להתרחשות. נטען שכאשר נשאל האם זה היה באותו יום השיב שהדבר אינו חשוב (עמ' 75 ש' 2). בהמשך אישר שהשיחות התקיימו עד לעריכת ת/9. נטען כי המזכר ת/9 לא הוצג מעולם לאף נחקר ולכן תמוהה עובדת קיומו של המזכר בתיק ללא כל התייחסות מצד גורמי החקירה. עוד נטען שהעד לא הכחיש את סיפור הרקע של יחסים לא תקינים וניסיון לא מוצלח בקשר שבינו ובין הנאשם לאור ההתנהלות בה ברח ממשמורתו. נטען שקיימת סבירות ממשית שהעד פועל ממניע אישי או שלא באופן תקין או באופן מגמתי כדי לחזק את החשד כנגד הנאשם.

152. באשר לעדותו של פקד אלעד יזרעאלי נטען כי העד אישר שבדיקת שרידי הירי לא נערכה בהשוואה אל מול התרמילים שנתפסו בזירה ואין ביניהם קשר מוכח (עמ' 108 ש' 10). נטען כי מדובר בבדיקה הבסיסית והמחייבת לשם השוואה וקשירת סוג התרכובת הכימית שבין השניים, אך הדבר לא בוצע. נטען שעוד עלה מחקירתו שאם היורה עטה על ידיו כפפות (כפי שתיאר המתלונן), הרי שהסיכוי למצוא שרידי ירי על ידיו הוא נמוך יותר (עמ' 107 ש' 14-12). בנוסף, הוא אישר שגם אם הדוגם פעל לפי ההנחיות והקפיד על מילויים, קיים סיכוי שאי אפשר לשלול שהדגימה תזוהם (עמ' 107 ש' 18). עוד טען שלא ניתן לשלול זיהום חיצוני גם בעת פתיחת הערכה והכפפות (עמ' 107 ש' 23). המומחה אף אישר מחקרים בהם נמצאו שרידי ירי על אנשים חמושים רק כתוצאה מהחזקת הנשק על גופם. נטען כי גם המגע עם חוקרת הזירה בשעת לילה מגדיל את הסיכוי לזיהום חיצוני בעת ביצוע הבדיקה או הטיפול בדוגמים (עמ' 109 ש' 12-10, עמ' 11 ש' 16-9). עוד נטען שעלה מחקירתו שלא ניתן לשלול אפשרות של זיהום הדגימה שהוא עצמו זיהם ללא זדון או כוונה. הוא אישר שלא דגם את בגדיו, גם בעת ציפוי משטח העבודה (עמ' 109 ש' 26-25, עמ' 110 ש' 31-24).

153. באשר לעדות שי אהרוני נטען כי עדותו חשפה מחדלי חקירה (לא תועדה במצלמה ולא הוקלדה על פי ההנחיות). נטען בנוסף, שלא היה לעד כל הסבר לעניין הפער בזמנים מסיום האזהרה ועד לתחילת החקירה בפועל, כשעה וחצי לאחר מכן. עוד נטען שהוא לא מילא אחר חובתו לתת לנאשם להתייעץ עם עו"ד, על אף שהשם הוזכר. עוד נטען, שהעד אישר שגבה עדות מאביו של המתלונן, בסמוך למועד האירוע (נ/3). באשר לעד

האני שיבלי נטען כי מעדותו עלו מחדלי חקירה מהותיים, כמפורט בסיכומים. נטען שמעשיו משליכים על מידת המהימנות שבית המשפט אמור לתת לדפוסי פעולתו.

154. באשר לעד טארק גריפאת נטען כי בעדותו עלו חיזוקים למחדלי החקירה. נטען שהא לא הוכיח את מועד הצילום של הנאשם ואחיו ומבצעו. נטען שהחשוב בעדותו הוא המפורט בת/38 לגבי שיחה שניהלה עימו אימו של המתלונן, לאחר שגבה ממנה עדות, היא צלצלה אליו וביקשה להוסיף פרט לפיו היא התקשרה לעו"ד אולמן לאחר הירי ושוחחה עימה. נטען כי הדבר מוכיח מעבר לכל ספק את גרסת הנאשם לפיה נכבשה גרסת המתלונן ובני משפחתו לאחר שאימו יצרה קשר עם עו"ד.

155. באשר לעדה אירנה סידורנקו נטען מעדותה עלה שאין ביכולתה של העדה או על פי הממצאים של בדיקת הפרופרינט להצביע על סימנים של חלקים או אחיזה של דבר בעל צורה ידועה. עוד נטען כי לשאלת בית המשפט השיבה העדה שאין כל ממצא קונקלוסיבי (עמ' 143 ש' 19-25). נטען כי אמירתה מחזקת את גרסת הנאשם לפיה עבד באותו יום באיסוף מתכות ופסולת בביתו ולאחר מכן הלך לישון מבלי שהתקלח. עוד נטען שבעדותה לא ניתן הסבר מדוע בדיקת שרידי הירי נעשו באמצע הלילה בצומת, בעוד הנאשם היה עצור ובדרכו לתחנת המשטרה. נטען שמעדותה עלה שהיתה בזירת האירוע ולאחר מכן פגשה בנאשם, מבלי שהחליפה בגדים או שטפה את שיערה או ידיה. נטען כי קיים חשש לזיהום הבדיקה או הנבדק במגע עימם. כך נטען גם לגבי עניין הכפפות, כאשר העדה לא זכרה האם היו ברשותה כפפות וטענה שאינה מסתובבת עם כפפות באופן רגיל (עמ' 144 ש' 7-12). נטען שעדותה מחזקת את גרסת הנאשם.

156. באשר לת/6 נטען כי בניגוד לטענת המאשימה והעדה לא נשמע שם הנאשם בהקלטה. נטען שגם בית המשפט לא שמע זאת באופן מובהק והדבר צוין בהחלטתו. נטען שיש להתייחס לראיה זו כמחזקת את גרסת הנאשם. עוד נטען על ידי הנאשם כי גם אם בקלטת מפורט שמו של הנאשם, הרי שלא הובאה כל ראיה אם ההודעה וההקלטה בוצעו בליל האירוע או באיזו שעה ביחס לאירוע. נטען שלא הובאו ראיות על מנת לקשור באופן סיבתי וישיר בין ההקלטה לאירוע ולא ברור האם ההקלטה בוצעה לפני שיחת ההתייעצות עם עו"ד ו/או לאחר גיבוש העמדה על ידי המשפחה.

157. לטענת הנאשם, התקיימו מספר מחדלי חקירה מהותיים במסגרת החקירה בעניינו: נטען שלא הומצאו לתיק העתקי מצלמות האבטחה מסביבת בית הנאשם והמתלונן, אשר יכלו לשפוך אור על זהות היורה; נטען שעו"ד אולמן לא נחקרה לעניין מועדים וקיומן של השיחות עם משפחת המתלונן והמתלונן עצמו; לא ניתן הסבר המניח את הדעת מדוע לא נערכה בדיקת התאמה בין שרידי הירי מבדיקת הנאשם לבין התרמילים שנמצאו בזירת האירוע. רביעית, לא נבדקו שרידי הירי מהרכב שנתפס והיה חשוד שהנאשם נסע בו. חמישית, רק בבוקר הדיון של יום 17/3/14 נמסר לב"כ הנאשם החלק בחוות הדעת המתייחס לממצאים השליליים של החם צוואר שנתפס. שישית, חקירת הנאשם ת/22 לא תועדה במערכת ענבל ובניגוד להנחיות לא הוקלדה. שביעית, לא קוימה זכות היועצות לנאשם עת נחקר בידי השוטר אהרוני בת/22 למרות האמור בעמ' 113 לפרוטוקול הדיון מיום 17/3/13. שמינית, לא נבדקו פרטי כל האנשים שהגיעו כצוות עזרה ראשונה למקום לפני הצוות שנחקר והעיד בתיק. תשיעית, לא ברור מה נכון ומה לא בן/10 לאור עדות עורכו. עשירית, התנהלות חוקרת הזירה

ועריכת בדיקות הפרופרינט ושרידי הירי באמצע צומת באמצע הלילה, כאשר הנאשם נמצא בדרכו לתחנת המשטרה. נטען כי מחדלים אלו מחלישים את ראיות התביעה במידה מכרעת.

158. באשר לעדות הנאשם נטען כי הנאשם מסר גרסה ברורה, קוהרנטית ועקבית שלא חרגה מאמירותיו במשטרה. נטען שעדותו עולה בקנה אחד עם ממצאים פורנזיים, עובדתיים ונסיבתיים. נטען שהנקודה היחידה שראוי לשאול הינה מדוע הנאשם לא הזכיר את פגישתו עם המתלונן בחצר בית המעצר. נטען שעדותו של ענאן תמכה בגרסת הנאשם. נטען שגרסת הנאשם עדיפה על גרסת המתלונן.

159. באשר לעדויותיהם של הוריו של הנאשם נטען כי הם העידו באופן כן ואמיתי למרות שהיה בעדותם לסבך אותם היות והפרו את תפקידם כמפקחים. נטען שעדותם עולה בקנה אחד עם ראיות התביעה בכל הנוגע לשעות הימצאותם בבית במועד הרלוונטי לאירוע. נטען כי העדויות מבססות את טענת האליבי ומרחיקות את הנאשם ממקום האירוע, לבטח במובן של מבחן ההזדמנויות.

160. באשר לעדות אחמד- אחיו של הנאשם נטען כי עדותו מהווה חיזוק משמעותי לגרסת הנאשם. הנאשם הפנה להערת בית המשפט מיום 19.6.14 לפיה מדובר בתאומים זהים, "כאשר הנאשם חיוור ורזה יותר אך יתכן שההבדלים נובעים משהייתו בכלא". נטען כי מדובר בתאומים זהים שקשה, עד בלתי אפשרי להבחין ביניהם, לבטח שלא בתנאים ובנסיבות המתוארות בכתב האישום. נטען כי אמירת המתלונן לפיה הוא יכול להבחין על פי הגוף החסון יותר של הנאשם עומדת בסתירה להערת והתרשמות בית המשפט באופן בלתי אמצעי.

161. באשר לעדות אחמד אדיב יחיא נטען כי בעדותו טען שאביו של הנאשם הציג לו הודעה במכשירו הנייד במסגרתה אחיו של המתלונן איים עליו לכאורה. נטען כי הדברים הם בעלי חשיבות לעניין גרסת הנאשם ומהווה הסבר לכעס של משפחת המתלונן כלפי הנאשם ובני משפחתו, שהוביל לגרסתם הכבושה.

162. באשר לעדותו של ענאן נטען כי בעדותו הוא סתר את דברי המתלונן שהיו צמודים כל הזמן בחצר בית המעצר והפריך את דבריו בעניין שיחותיהם על התיק (עמ' 173 ש' 26-27, עמ' 174 ש' 5-1).

163. בפן המשפטי נטען שהמחלוקת המשפטית היא לא בגדר הוכחת הנזק למתלונן אלא האם הנאשם הוא זה שגרם לאותו נזק. נטען כי לא מתקיימים היסודות העובדתיים והדבר לא הוכח על ידי המאשימה. עוד נטען כי היסוד הנפשי לא הוכח. נטען שלא הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. הנאשם הפנה לפסיקה התומכת לטענתו בעמדתו.

דין והכרעה

164. בפרוטוקול הדיון מיום 20/11/13 (עמ' 45 ש' 2-3) טען ב"כ הנאשם כי "אין מחלוקת שבוצע ירי

במסגרתו נפגע המתלונן אלא בנוגע לזהות היורה". מכאן, גדר המחלוקת במקרה דנן הינו האם הנאשם הוא זה שירה במתלונן וגרם לפציעותיו. לדעתי, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום והוא זה שירה במתלונן, כפי שיפורט להלן.

165. מעדות המתלונן, ותימוכין לכך ניתן למצוא הן בעדות בני משפחתו של המתלונן והן בעדות בני משפחת הנאשם, בין המתלונן לנאשם קיימת היכרות מוקדמת רבת שנים והם מתגוררים בקרבה אחד לשני. לדברי המתלונן, טרם האירוע היה ביניהם קשר, כלשונו- "**לא היכרות טובה אבל היה קשר**". כאשר נשאל המתלונן במסגרת עדותו האם קיים סכסוך בינו לבין הנאשם, סיפר המתלונן באריכות את פרטי האירוע בגינו הועמדו לדין יחדיו ואישר שכיום ישנו סכסוך ביניהם. הוא אישר שבגין אירוע השוד הוא היה אמור להעיד בתיק פלילי כנגד הנאשם. לדבריו, לאחר שמסר את עדותו במשטרה נותק הקשר ביניהם. כאשר נשאל בשנית בעדותו האם יש ביניהם סכסוך, השיב- "**הוא ירה בי, אז מובן שיש**". לשאלת בית המשפט השיב המתלונן שמעבר לאירוע בו שניהם הועמדו לדין לא היה דבר נוסף או סכסוך קודם ביניהם (עמ' 3 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 6 ש' 18). תימוכין לטענת המתלונן ניתן למצוא בעדות אביו, שם טען- "**זה לא סוד היתה הבעיה של המשפט הקודם שכרים הואשם כאילו שותף לדבר הזה בביצוע משהו כזה, הספור ידוע. אני כעסתי עליהם וכעסתי על בני, זה היה הסכסוך. זה לא היה בלקסיקון שלי**" (עמ' 50 לפרוטוקול ש' 20-18). גם מעדות אחיו של המתלונן אדיב עלתה תמונה דומה, כאשר נשאל בנוגע לסכסוך בין השניים והשיב- "**על רקע שהנאשם סבך אותו בעבר במקרה שוד**" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 2-1). תמיכה נוספת ניתן למצוא בעדותו של וואסים, ממנה עלה כי היה קיים סכסוך, כלשונו- "**היה בימ"ש בין האח שלי שהיה עצור על רקע של שוד, ועל זה עניתי שהיה בימ"ש, בגלל שגם הנאשם היה קשור לזה**" (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 2-1).

166. לעומת זאת, הנאשם שלל סכסוך קודם בינו לבין המתלונן וטען שהמתלונן הוא "**אדם מדהים**". בהמשך הוסיף וטען- "**אנחנו תמיד היינו חברים ותמיד נשאר חברים. בלי קשר לסיפור הזה**" (עמ' 131 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 132 ש' 5). זה המקום לציין כי לא מצאתי את גרסת הנאשם מהימנה כפי שיובהר בהמשך, ואף בנקודה זו נראה כי הנאשם מגזים בתיאור היחסים הטובים ביניהם במטרה להרחיק עצמו מהאירוע. אין זה סביר שהנאשם, הטוען שהמתלונן העליל עליו ואשר שוהה במעצר זמן רב בשל אותה "עלילה", ירעיף שבחים על המתלונן כחברו הטוב לעד. יתרה מזאת, הנאשם העלה טענה לפיה לו היה קיים סכסוך כפי שטוען המתלונן, אזי המתלונן לא היה פונה אליו בבקשה שסייע לו לאתר את אותו אדם שלא שילם לו. אין מקום לקבל את הטענה היות וגם לגרסת המתלונן עד לאותה נקודת הזמן- אירוע השוד- היחסים ביניהם היו תקינים והסכסוך הינו תוצאה של אותו אירוע שוד. יתר על כן, קיום יחסים טובים אינו עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם שהמתלונן איים עליו ש"יתפור לו תיק" אם לא יקח על עצמו את האחריות בגין השוד.

167. באשר לזיהוי הנאשם על ידי המתלונן, טען המתלונן שזיהה את הנאשם בוודאות על פי פנים, גוף וקול. הוא נשאל בעדותו האם הוא יכול להבדיל בין הנאשם לאחיו התאום והשיב- "**יש הבדל בגוף ובפנים, אחד יותר צר יותר בפנים והשני רחב יותר, הגוף כמובן רחב יותר**" (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 14-11). עוד טען בהקשר זה, כאשר נשאל האם הוא יודע להבדיל בין השניים- "**כן. אם תשימו לי 1000**

תמונות שדומים לו אני אוציא אותו. יש הבדל ביניהם" (עמ' 6 לפרוטוקול ש' 26-29). מעדות אחיו של המתלונן, אדיב הצטיירה תמונה דומה, כאשר נשאל כיצד הוא מבחין בין הנאשם לאחיו התאום, השיב- "לפי מבנה גוף, תווי פנים. הכוונה בכלליות. אותו בחור שניגש ובא לבי"ח בשם אחמד הוא רזה יותר ממוחמד הנאשם, לא חסון כמוהו, לנאשם יש שיבוש בכמה אותיות בדיבור, באות גימל, מבנה אוזניים כשרואים את שניהם ניתן להבדיל ושיער קצוץ" (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 24-27). יוער, כי הנאשם בעדותו אישר שהמתלונן מכיר אותו ואת בני משפחתו במראה ובשמותיהם (עמ' 135 לפרוטוקול ש' 19-20). בהמשך, הוסיף מיוזמתו שאפילו אביו אינו מבחין בינו לבין אחיו התאום וכך גם המתלונן (שם, ש' 22-24). אציין כי מעיון בת/34 ות/35 עולה כי הנאשם ואחיו התאום אכן מאוד דומים, אך ניתן להבחין בהבדלים ביניהם, גם ללא היכרות מוקדמת ועל אחת כמה וכמה כאשר ישנה היכרות מוקדמת.

168. המתלונן ציין בעדותו שהיה אור מעל ראשו של הנאשם וגם מהקומה השנייה מעל המדרגות היה פנס שהאיר (עמ' 8 לפרוטוקול ש' 16-17). בהמשך עדותו, ציין היכן נמצא אותו אור כאשר הוצגו לו תמונות והיכן עמד הנאשם ביחס אליו (ת/1-5). תימוכין לדבריו, ניתן למצוא בת/29, מזכ"ד שערך האני שיבלי ביום 2/4/13 ממנו עולה כי "כניסת הבית מוארת בצורה טובה מאוד שניתן לזהות מי שעומד בדלת". המתלונן טען בעדותו שהנאשם עמד מולו בטווח אפס ואף ציין זאת על גבי התמונות. לטענתו, הוא עטה כפפות, חולצת גולף עד הסנטר ואחר כך שם אותה עד לגובה שמתחת לשפה התחתונה (עמ' 7 לפרוטוקול ש' 25-27). בחקירתו הנגדית חזר על כך שזיהה את הנאשם באותו יום לפי "פרצוף, גוף וקול". הוא נשאל כיצד זיהה לפי קול כאשר הנאשם אמר לו כי זה וואסים והשיב- "איך חשבתי שזה וואסים? אהה, איך זיהיתי את הקול שלו? מרחוק אולי עשה קול אחר" ובהמשך- "אני שמעתי וואסים בצורה מאוד דומה איך שאחי אומר זאת". כאשר נאמר לו שלא זיהה אותו לפי הקול, השיב- "כאשר היה מולי וירה בי, כן זיהיתי את הקול שלו, היה קרוב אלי ודיבר ישר וברור. אמר - חוד - קח. לפי הפרצוף שלו זיהיתי אותו". הוא אישר שכאשר דפק בדלת הוא חשב כי מדובר באחיו וכי באומרו שזיהה אותו לפי קולו התכוון לכך שאמר "חוד" וכי לא אמר דברים נוספים (עמ' 19 לפרוטוקול ש' 24-25). עוד טען המתלונן שהנאשם הסתכל עליו בעיניו, כלשונו- "הוא הסתכל עלי בעיניים פקוחות מאוד וכיוון אלי את האקדח". הוא אישר שבמשטרה טען שהיורה היה עם עיניים זועמות (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 19-24). כאשר נאמר למתלונן שהוא העליל על הנאשם, השיב- "זה לא נכון בכלל, אתם משתמשים בזה להגיד שזה לא הוא שירה? הוא ירה! אם לא ראיתי את הסוג של הנעליים במדוייק, ראיתי את הפרצוף שלו את הגוף שלו הוא עמד מולי. מה יותר מזה?" (עמ' 24 לפרוטוקול ש' 18-23). מכאן, מעדות המתלונן עולה כי זיהה את הנאשם באופן וודאי. מהימנות גירסתו נתמכת על ידי הקרבה הפיזית ביניהם בזמן הירי (כעולה מעדותו ומהתמונות שהוצגו), התאורה במקום בזמן הירי וההיכרות המוקדמת בין השניים רבת השנים.

169. באשר לעדות הכבושה של משפחת המתלונן. ראשית, אקדים ואומר, כפי שצינתי בהחלטתי מיום 26/6/14 איני יכול לומר באופן חד משמעי כי ניתן לשמוע את אימו של המתלונן מוסרת את שמו של הנאשם בשיחתה הטלפונית עם המוקדנית במשטרה (ת/6). שמעתי את הקלטת פעמים רבות ולעיתים נשמע שנמסר שם כלשהו אך לא ניתן להבין באופן חד משמעי כי זהו שמו של הנאשם. יוער, כי אמו של

המתלונן אישרה בעדותה, לאחר שהושמעה לה הקלטת כי מדובר בקולה וכי היא מסרה למשטרה בוודאות את שם היורה ובנה וואסים, בעדותו אישר ששמע את השיחה במסגרתה מסרה אימו את שמו של הנאשם כמבצע הירי (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 17-18). יחד עם זאת, מצאתי את גרסאותיהם של בני משפחת הנאשם אמינות ואף הסברם בנוגע לאי שיתוף הפעולה עם המשטרה מייד לאחר האירוע הגיוני, משכנע ומתקבל על הדעת.

170. המתלונן בעדותו הסביר מדוע שתק כאשר הבית התמלא באנשים, כלשונו- "אחרי זה שהגיעו עוד אנשים שתקתי. כי באיזור שלנו אם צד נפגע הם רוצים לפגוע בצד השני" (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 8-9). תימוכין לדבריו, ניתן למצוא בעדות אימו, שם טענה- "הבית היה ככה עם אנשים, אם היה אומר היו מחסלים אותו כל המשפחה שלו, אנחנו לא שמרנו שתיקה כדי לשמור על עצמנו. (צועקת)" ובהמשך- "אתה מכיר אם קורה משהו בכפרים מה התוצאות. אתה מכיר טוב מאוד" (עמ' 42 לפרוטוקול ש' 9-14). תימוכין נוסף, ניתן למצוא בעדות אדיב, אחיו של המתלונן, שהסביר- "בד"כ במגזר הערבי כאשר קורה כזה מקרה או שמתחמשים ומלחמה ומערבים את כל ערערה או שפונים לחוק. אנחנו פנינו לחוק. לשמור על קור רוח של אותו נפצע, אחי כרים באותה עת, זה מעמסה פסיכולוגית ותקרא לזה איך שתקרא - אדירה. להמנע מתשובה לתת שמות של אנשים באותו רגע נתון- היו אחרים שנתנו את זה. שנחקרו באותו זמן" (עמ' 71 לפרוטוקול ש' 12-16). בחקירתו הנגדית חזר על הדברים באומרו- "דאגתי היתה באותו זמן למנוע מהומה בין חמולות. זו התשובה שלי" ובהמשך- "הוא (מצביע על הסניגור) הזכיר שהעדות שלי היתה באחת בלילה מול חדר הניתוחים כשאחי בין חיים למוות. עדות ראשונה אם אני לא טועה. והפניה היתה לעו"ד תמי אולמן כי היו המון אנשים לידי ולא רציתי למסור שמות ושלא תהיה מהומה. תמי עו"ד של המשפחה, הפניתי אליה. העיקר הדאגה שלי שאחי יצא בשלום" (עמ' 82 לפרוטוקול ש' 20, עמ' 83 ש' 10-13) עוד הוסיף בהמשך- "אתה נתת כמה עובדות במשפט שלך, ברגע הראשון התקשרתי למשטרה ונתתי עדות לשוטר ושתפתי פעולה עם השוטר כאשר אחי היה בין חיים ומוות ומנעתי התקוממות של אנשים סביבי, אמרתי את האמת בעדותי הזו. זה שאני אמרתי משהו - לא סלפתי עובדות ולא שקרתי, בהתאם לנסיבות שהיינו שוהים בהן, הלא רגילות באותה עת, זה מה שנאמר, חסכנו בעיות משפחתיות ואפילו להעלים את ערערה מהמפה" (עמ' 84 לפרוטוקול ש' 6-10).

171. דברים דומים עלו מעדותו של האח וואסים, כדבריו- "במקרה של חרום מתקשרים למשטרה ולעו"ד. זה הדברים הבסיסיים שלמדנו מהחיים. חוץ מזה נודע לנו שבאותו זמן שהייתי בב"יח שמוחמד כבר נתפס. מקרובי משפחה. זה מה שעניתי" (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 4-6). ובהמשך אמר בהקשר זה- "מה שעניין אותי באותו רגע זה שלומו של אחי. במשפחה היו אצלנו בבית הרבה אנשים שלקחו כל מיני אופציות כדי לשקול מה לעשות את "נקסט סטפ". אני חייב להיות מעודכן במצב הזה ולדעת הכל. זה מצב שהמשפחה שלי נפגעה". לשאלת בית המשפט האם נמנע במכוון מלהגיד עד שיכול לשקול את המשמעות, השיב- "לדעתי היה מיותר להגיד" ובהמשך- "אבא הוא המחליט בדברים האלה, והוחלט ללכת על פי החוק. זה מה שעשינו" (עמ' 120 לפרוטוקול ש' 1-7).

172. וואסים הסביר בעדותו מדוע הודעתו הראשונה שונה מהודעתו השנייה, כלשונו-"בעדות הראשונה הייתי בטראומה של החיים שלי, הייתי הראשון לראות מראה מזעזע הזה, לא עניין אותי מה להגיד ולמי להגיד, מה קרה ומה יש. בעדות השניה, אחרי שעכלתי מה קורה לנו, אחרי שעכלתי שבאמת האח שלי נורה והוא במצב נורא שאני חייב להגיד מה שמעתי ומה ראיתי, כי זו הדרך שבחרנו בה לפי החוק". לשאלת בית המשפט האם היתה התייעצות במשפחה בין ההודעה הראשונה לשנייה, השיב-"הייתי בהתייעצות ביני לבין עצמי. כמובן שאבא רצה שנלך לפי החוק, אני אישית היתה התייעצות ביני לבין עצמי מה אני רוצה לעשות בזה". בהמשך, שלל ששיקולי האישיים היו שונים מהמשפחתיים, כלשונו-"זה לא נכון, אמרתי מה לפעול ולא להגיד או לא להגיד. ללכת בדרך החוק או בדרכים חלופיות. כל מיני" (עמ' 120 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 121 ש' 22).

173. זאת ועוד, עולה כי האירוע הרתיע אותם מאוד והם דאגו למצבו הבריאותי של המתלונן. מעדות אביו של המתלונן עלו הדברים הבאים בהקשר זה -"אתה שופט אותי שאני הייתי המום באותו רגע לדייק מה אמרתי? אני גם שכחתי לקחת את התרופה באותו יום" ובהמשך-"לגבי זה לא מדוייק. כל הסיטואציה לא נעימה. אני ירדתי וראיתי את הבן שלי, ראיתי את אשתי וילדיי השניים מטפלים בו שאלתי מה קרה, אשתי אמרה הילד, פלוני וזה, אני המשכתי להיות עם עצמי במצב שהייתי שרוי בו, תוהה, בוהה, מתפלא". כאשר נאמר לו שלא מסר דבר לשוטר בביתו השיב-"אל תוסיף מלים, ההגיון שלי לא ההגיון שלי באותו רגע, יכולתי לא לדבר, לא כך מה שקרה. היתה הפתעה הגדולה בעולם, היה האסון שירד עלי ועל משפחתי. השוטר הוא לא הכתובת באותו רגע. הכתובת להציל את בני". כאשר נאמר לו שהוא היה בבית החולים, השיב-"אבל הוא שייך לי בפנים, לא בבי"ח. אני הייתי טרוד. אתה לא יכול להבין את הרגשות שלי. אני לא מאחל לך". לדבריו, כאב שבנו נפצע חש כאב, כלשונו-"זה הרג אותי" (עמ' 53 לפרוטוקול ש' 26-5). גם המתלונן בעדותו הסביר זאת, כלשונו-"לא. אסביר. כאשר יורים בן שלך או באח שלך או במישהו, כשירים בקרוב משפחה ורואים אותו בבריכה של דם, מה הדבר היחיד שחושבים עליו, אם הוא יצא מזה בסדר והאם יגיע לבי"ח. כל מה שהוא מעבר לבריאות שלי- לא אכפת להם. באותו דקה" ובהמשך-"הדבר היחיד העיקרי שהיה חשוב להם זה הבריאות" (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 16-14, עמ' 17 ש' 3). תמונה דומה עלתה מעדות אדיב, אחיו של המתלונן-"אחד. אח שלי היה בחדר ניתוח במצב קשה. כל מה שהיה לי בראש שאח שלי יצא בריא. שניים. אני זה שמנעתי את התלהמות הרוחות בבי"ח של קרובי משפחה ומכרים שבאו בהמוניהם. הכי חשוב לי שכרים יצא בריא" (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 9-7). הוא חזר על הדברים בחקירתו הנגדית (עמ' 83 לפרוטוקול ש' 13). גם וואסים בעדותו טען כי "מה שהיה חשוב באותו זמן זה בריאותו של אחי, אני יודע בודאות שטפלנו באחי אני ואמא התקשרנו למשטרה ואמא אמרה למשטרה שמו של מוחמד, ונדע לי והייתי בטוח שמבחינתי היה מיותר להגיד יותר מזה, חוץ מזה היו הרבה אנשים מהכפר" (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 11-9). הוא חזר על כך בחקירתו הנגדית (עמ' 119 לפרוטוקול ש' 12-9).

174. אין מחלוקת כי מצבו הרפואי של המתלונן היה בכי רע והוא הובהל לחדר הניתוח. כפי כעלה מעדות הפאראמדיק פאדי מחמיד, המתלונן קיבל תרופה בשם קטאמין שלדבריו-"זה מוריד את הכאבים מהפצוע, מרדים אותו והוא לא מרגיש את הכאבים. הוא רדום ולא מסוגל לדבר. זה עובד על

מערכת העצבים, זה מטשטש" (עמ' 130 לפרוטוקול ש' 18-21). המתלונן אישר בעדותו שהיה שרוי בסערת רגשות וחש כאב ובלבול. יצוין, כי המתלונן מסר את שמו של הנאשם כמי שירה בו, כבר בחקירתו הראשונה במשטרה ביום 23/3/13, יום למחרת האירוע. גם שם הסביר שכאשר הגיע אליו השוטר "התפוצץ" מכאבים וחשש לחייו (עמ' 5 ש' 18-24) (יוער כי ממזכרו של שלמה ארביב- ת/9 מיום 23/3/13 עולה כי בני המשפחה מסרו את שם היורה למחרת האירוע וציינו שהם חוששים להעיד נגדו מאחר ומדובר בבחור אלים). גם בחקירתו במשטרה מיום 29/3/13 הסביר המתלונן כי חשש שירו בו באשכיו והיה לחוץ מהעניין. עוד עלה מהעדות, שניתנה ימים ספורים לאחר הירי, בבית החולים, כי המתלונן נאנק מכאבים ובכה כאשר מסר את שם הנאשם ותיאר את המניע לכך (עמ' 2 לחקירה מיום 29/3/13 ש' 15-20). עדות המתלונן, כפי שצינתי לעיל היתה מהימנה, קוהרנטית ועקבית. מה הגם, שהמתלונן מסר את שם היורה לבני משפחתו בסמוך למועד הירי. נכונה הטענה לפיה נתגלו אי אלו סתירות בעדותו, אך אין המדובר בסתירות מהותיות ועדותו מתיישבת עם מארג הראיות.

175. כידוע, משך הזמן שלאחריו תחשב עדות לכבושה אינו נקבע בהתאם לאמת מידה ברורה, אלא בהתאם למקרה ולנסיבותיו (ע"פ 1645/08 פלוני נ' **מדינת ישראל**, ע"פ 4223/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פורסם במאגר נבו), 29.11.07, ע"פ 5612/92 **מדינת ישראל נ' בארי**, פ"ד מח (1), 302, 363). הלכה היא כי לא משך השתיקה היא הקובעת אלא הסיבה בגינה בחר העד שלא לחשוף את המידע. במקרה שבפנינו, כפי שעלה מעדות המתלונן ובני משפחתו היו מספר סיבות לאי מסירת המידע, הן החשש מהתלהמות והתדרדרות המצב בכפרים והן מצבו הרפואי של המתלונן. זאת ועוד, גם פרק הזמן במסגרתו לא נמסר המידע אינו חריג בנסיבות העניין.

176. יוער בהקשר זה, כי טענת הנאשם לפיה בני המשפחה המתינו מספר ימים על מנת לגבש את גרסתם המפלילה ו/או להתייעץ עם עורכת הדין אולמן הופרכה ונשללה על ידי כל בני משפחת המתלונן בעדותם (ראה עדות המתלונן, עמ' 16 לפרוטוקול ש' 10-11, עמ' 18 ש' 8-9, עדות האם עמ' 41 לפרוטוקול ש' 28-30, עדות אדיב, עמ' 71 לפרוטוקול ש' 5-9, עדות עיסאם יחיא, עמ' 96 לפרוטוקול ש' 6-27, עדות וואסים, עמ' 120 לפרוטוקול ש' 20-21). זה המקום לציין כי מצאתי את גרסאותיהם אמינות ומהימנות.

177. באשר לטענה לפיה משפחת המתלונן העלילה על הנאשם הרי שטענה זו נעדרת כל בסיס ואינה נתמכת בראיה משכנעת כלשהי. לדברי הנאשם, בני המשפחה רצו "**להלביש לי את התיק**". לדבריו, הם העדיפו את בנם על פניו והחליטו להפלילו. הנאשם הגדיל וטען - "**הוא אומר לי: אם אתה לא תיקח את התיק יכול להיות ירה בי או יעשה לי משהו אחר, באתי לעו"ד ואמרתי אבל לא התלוננתי**" (עמ' 136 לפרוטוקול ש' 18-19). אין מקום לקבלת גרסת הנאשם בהקשר זה. ראשית, לו הנאשם היה סבור שבכוונת המתלונן לפגוע בו, היה סביר שיתלונן. שנית, עו"ד לגביו נטען שנאמרו בפניו הדברים, לא זומן לעדות והדבר פועל כנגד הנאשם (במאמר מוסגר אציין כי גם בנוגע לשיחה בבית המעצר טען הנאשם ששיתף את עורך דינו הקודם אך הוא לא הובא כאמור לעדות). זאת ועוד, אין זה סביר שהמתלונן ש"רצה להתנקם" בנאשם יזמין ירי או ידע מראש כי בכוונת פלוני לירות בו ויאיים על הנאשם באיום עתידי מסוג זה. מה הגם, שלטענת הנאשם המתלונן איים שהוא זה שירה בו ולא להיפך,

כפי שאירע בפועל. העובדה שאף אחד מבני משפחת המתלונן לא פנו למשטרה מיוזמתם אלא הלכו למסור עדות רק לאחר שזומנו על ידי המשטרה, שומטת את הקרקע תחת טענות הנאשם בנוגע לרצונם להפלילו (ראה למשל עדות עיסאם יחיא עמ' 95 לפרוטוקול ש' 27-28, עדות וואסים, עמ' 127 לפרוטוקול ש' 19-20). אציין כי גם טענות שונות שהועלו בנוגע לסכסוכים אחרים של אדיב, אחיו של המתלונן, עם ה"עולם התחתון" (עמ' 154 לפרוטוקול ש' 12-19) שבגינם כביכול בוצע הירי, נטענו בעלמא ונשללו בעדותו של אדיב (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 6-19). הנאשם לא הביא ראיה או זימן אדם כלשהו לעדות בהקשר זה והדבר כאמור פועל לחובתו.

178. אציין בהקשר זה, כי לא מצאתי דבר גם בגרסתו של הנאשם (שנמסרה בשיהוי ניכר) בנוגע לאותה פגישה בחצר בית הכלא, פגישה שלא אוזכרה על ידיו באף אחת מחקירותיו ונשללה על ידי המתלונן וענאן שטען שלא היה עימם כל הזמן ולא נכח באותה סיטואציה מאיימת, בניגוד לטענת הנאשם. זאת ועוד, גם אם אניח ששיחה כאמור התקיימה, אין פירוש הדבר שהמתלונן בחר להעליל עליו ו"הזמין" לשם כך ירי. סביר יותר, שהנאשם בחר לסגור חשבון עם המתלונן שבאותה עת עמד להעיד כנגדו במסגרת אותו אירוע שוד לאחר שנערכו ביניהם עימותים בתחנת המשטרה.

179. באשר לפערי הזמנים שבין עזיבת הורי הנאשם את הבית ומועד חזרתם לבין מועד הירי הרי שמעדותו של עיסאם יחיא עולה כי הגיע לביתו בסביבות השעה 21:00 יתכן 21:15 או 21:30. לדבריו, זמן קצר לאחר מכן, לאחר שנכנס לשירותים ובטרם הספיק להתקלח, הוא שמע יריות. עוד עלה מעדותו כי זמן הנסיעה מאולם האירועים לביתו הוא 5-10 דקות (עמ' 92 לפרוטוקול ש' 22-23). מעדותו של הישאם יחיא עולה כי הורי הנאשם הגיעו לאירוע בסביבות השעה 18:00-18:30 אך הוא לא ידע לומר באיזו שעה הם עזבו את האולם (עמ' 100 לפרוטוקול ש' 5-22). העד חמאדה בן סולימאן אישר בעדותו כי בשעה 20:30 האירוע הסתיים וכל האורחים עזבו את המקום (עמ' 101 לפרוטוקול ש' 10-15). מעדות וואסים, אחיו של המתלונן, עולה כי בשעה 19:45, כאשר יצא לעשן סיגריה, הבחין בהורי הנאשם עוזבים את המקום (עמ' 115 לפרוטוקול ש' 23-24). מעדות חוסאם, אביו של הנאשם עולה כי יצאו לאירוע סביבות השעה 18:00. לדבריו, הם לא התעכבו בחתונה זמן רב- להערכתו, כחצי שעה ומקסימום שעה. בחקירתו הנגדית שלל שהיה באירוע יותר מ-45 דקות ושלל את טענת החתן לפיה היו באירוע בין השעות 19:30 ל-20:30. לאחר מכן, בחקירתו החוזרת, השיב שהיה באירוע בוודאות בין השעה 18:00 ועד השעה 19:15 אך לא מעבר לכך.

180. אימו של הנאשם, טענה בעדותה שהיו באירוע כמחצית השעה או שלושת רבעי שעה מהרגע שעזבו ועד הרגע שחזרו לביתם. מעדות אחיו של הנאשם- אחמד עולה שכאשר הוריו חזרו, אביו עלה למעלה לבדוק היכן הנאשם ולוודא שהוא אכן ישן. מעדותו של אחמד, עולה כי לא עזב את הבית אותו יום. כאשר הוא נשאל מדוע בחקירתו הראשונה טען שירד לשטח ואינו זוכר היכן אחיו ישן היות ונכנס ויצא מהבית, הסביר-"נכון, לבית שלי. הבית שלי כמעט 100 מ'. אני בונה בית ליד בשטח שלנו. המרחק הוא 100 מ'. הכל בשטח שלנו". העד נשאל היכן אחיו ישן והשיב-"לא זוכר. ראיתי אותו יושן. לא זוכר". סתירה נוספת עלתה בעדותו כאשר שלל שישן אותו יום. העד הופנה לחקירתו שם טען שישן או נח והשיב-"זה מה ש אני אומר לך עכשיו. עבדתי, נכנסתי, אולי דברתי בטלפון, לא ספרתי שאני

הייתי יושן בשינה. מה שספרתי עכשיו זה מה שיש בחקירה". אציין כי אחמד בעדותו העיד על עצמו כמי שאינו זוכר מה עשה לפני כשעה, אך באותה נשימה טען שפרטי האירוע זכורים לו היטב. להתרשמותי, גרסאותיהם של בני משפחת הנאשם שקריות, מתואמות ומגמתיות וכל מטרותן היא לסייע לנאשם בהגנתו. כפי שהודו בעדותם, הם שיקרו בתיאום מוחלט בחקירותיהם הראשונות במשטרה ורק כאשר הבינו כי הינם מתועדים במצלמות האירוע, הודו בלית ברירה. אומנם, הסנגור ניסה להציג כמי שיש ליתן בהם אמון נוכח הכנות שבהודאתם אך לעניות דעתי הדבר נעשה רק כאשר נדחקו לפינה ולא מרצונם ומיוזמתם. לו סברו כי לאור האישומים הכבדים המיוחסים לבנם, עליהם לומר את האמת לטובתו, היום פונים לתחנת המשטרה, חרף הסיכון שפיקדונם לא יוחזר להם. על אף זאת, גם כאשר הוזהרו בשיבוש מהלכי משפט ובמסירת הודעה כוזבת המשיכו לטעון בחקירתם במשטרה שלא נכחו באירוע גם כאשר נאמר להם כי הינם מתועדים במצלמות האירוע. יתרה מכך, ממזכר מיום 3/4/13 עולה כי אביו של הנאשם התחמק ממתן עדות במשטרה וככל הנראה בנו אחמד סייע לו בכך (ת/37).

181. ממזכר מיום 7/4/13 שערך טארק גריפאת (ת/41) עולה כי ממצלמות האירוע אנו למדים שבני הזוג יונס הגיעו לאירוע בשעה 18:18 ועזבו בשעה 19:36 את אולם האירועים. זאת ועוד, גם אם נצא מנקודת הנחה כי הוריו חזרו לביתם בין השעות 18:30 (על פי גרסת האם) או לקראת השעה 20:00 (בהתאם לגרסת וואסים ובהתאמה לת/41), עדיין לא מן הנמנע כי מאוחר יותר בסביבות השעה 21:00 יצא הנאשם מביתו, אף ללא ידיעתם. אביו הודה בחקירתו במשטרה כי הנאשם ישן בחדרו לבד (חקירה מיום 23/3/13 ש' 24-25). בחקירה נוספת טען-"**היה בבית ישן בבית, לשאלתך איפה, אני לא יודע אולי על הספה אולי בחדר שלו**" ובהמשך-"**אני הייתי בבית אבל לא כל הזמן רואה, אבל הוא היה בבית, אני לא מסתכל עליו 24 שעות, לא יצא מהבית בכלל**" (חקירה מיום 1/4/13 ש' 8-11). יוער, כי מדובר בנסיעה קצרה מבית הנאשם לבית המתלונן. מה הגם, שמהעדויות עלה כי בשעות הערב שהו אצל אחיו התאום אחמד חברים. שהות החברים בצירוף העובדה כי מדובר בבית בו 9 נפשות מלכתחילה, מובילים למסקנה שיתכן והנאשם חמק מביתו מבלי שהוריו הבחינו בכך. זאת ועוד, אם נלך לשיטת הנאשם, הרי שאביו כלל לא מבחין בינו לבין אחיו התאום אחמד (עמ' 135 לפרוטוקול ש' 22-24).

182. באשר לטענת הנאשם לפיה לא נבדקו מצלמות האבטחה הרי שדין הטענה להדחות. העד סארחאן ג'רייס אישר בעדותו שבדק את מצלמות האבטחה במתחם הבית (עמ' 46 לפרוטוקול ש' 24-28). יוער, כי אביו של המתלונן שלל בעדותו שהיו מצלמות אבטחה בביתם ולא ידע לומר האם יש לשכניו (עמ' 49 לפרוטוקול ש' 28-32). מעדותו של האני שיבלי עולה כי בדק מצלמות בבית קפה, כאשר לטענתו, מדובר בעסק שלא נמצא על כביש ראשי או בכניסה לכפר קרע אלא מדובר בכביש פנימי, לא רחוק מביתו של המתלונן. הוא אישר שהונחה לבדוק את העסק היות והוא בסמיכות יחסית לבית המתלונן ורב הסיכויים שלו היה דבר מחשיד הוא היה מתועד במצלמות (עמ' 135 לפרוטוקול ש' 21-32). העד טארק גריפאת, טען בעדותו שלמיטב זכרונו נעשו סריקות מצלמות וכי אם לא הוגשו אזי אין ממצאים. לדבריו, יתכן ורק הזירה הקרובה נבדקה. כאשר נשאל מדוע מצאו לנכון לבדוק את המצלמות של ב"ס היתר בב"ס שמסיבה מסויימת נבדקה, אמ כל העסקים בכביש הראשי נבדקו- אני לא יכול

להגיד". כאשר נאמר לעד שבתיק החקירה אין סריקות מצלמות מעבר למה שנעשה בבי"ס הטכנולוגי ומה שנעשה בבית הקפה בסמוך לאירוע, אך יש עוד עשרות מצלמות באזור שניתן היה לבדוק אותן השיב- **"זכור לי גם מצלמת האירוסין שנתפסה. אנו נהלנו את התיק הזה דינמי. יש מספר רב של עסקים ומצלמות כולל מצלמות דמי".** בהמשך, נאמר לו שהנאשם היה צריך להיכנס לכפר ולעבור דרך מספר עסקים ונשאל כיצד הופרכה טענת האליבי שלו והשיב- **"לכפר קרע יש מספר כניסות ומנסיוני העשיר לרוב נכנסים דרך כניסות צדדיות וכבישי עפר שמן הסתם אין שם מצלמות. אני לא מסכים עם ההצגה שהכניסה לכפר קרע מתבצעת אך ורק דרך הכניסה הראשית המרושתת במצלמות. יש מספר רב של כניסות ויציאות ששם אין מצלמות".** כאשר נאמר לו שצריך היה לבדוק את כל הכניסות והיציאות השיב שמדובר בכמות עבודה בלתי הגיונית (עמ' 138 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 140 ש' 6). עדויותיהם של העדים הנזכרים היו מהימנות בעיני ולהתרשמותי, המשטרה בדקה מה שניתן היה לבדוק בנסיבות (ראה גם ת/30, ת/36).

183. כאשר לטענה לפיה לא נבדק הרכב שנתפס הרי שגם דין טענה זו להידחות. מעדותו של אלעד יזרעאלי עלה כי הרכב לא נבדק היות הוחלט שהדבר אינו חיוני למקרה דנן (עמ' 104 לפרוטוקול ש' 19-22). יוזכר כי מדובר ברכב השייך לאחיו של הנאשם ושלטענת בני משפחתו לא היה תקין באותה העת. יתרה מכך, אין כל ראיה לפיה הרכב קשור לאירוע ובדיקה כאמור, לא התבקשה על ידי ההגנה.

184. כאשר להימצאות שרידי הירי. העד, אלעד יזרעאלי, אישר בעדותו את חוות דעתו ת/19 והסביר כדלקמן- **"מצאנו 5 חלקיקים אותם זיהינו כשרידי ירי במדגם מידי של החשוד (הנאשם). כאשר משמעות הממצאים מופיעה בפרק "ממצאי הבדיקות ופרושן" בחוות דעתי, סעיף 4. כאשר האפשרויות הן: או שהחשוד ירה בנשק תוך שימוש בתחמושת עם הרכב פיקה מהסוג שמצאנו או שהחשוד עמד מאוד בסמוך לאדם אחר שביצע את הירי. או האפשרות השלישית: שהחשוד בא במגע עם אדם או חפץ המזוהמים בשרידי ירי עם הרכב פיקה דומה"** (עמ' 103 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 104 ש' 2). העד אישר שבתוצאה המתייחסת לראש לא נמצאו שרידי ירי. לשאלת בית המשפט האם יתכן ואצל אדם אחד תהא תוצאה לפיה הידיים חיובי והראש שלילי, השיב- **"זה תלוי בנסיבות האירוע שאני לא יודע אותן. למשל, אם היורה חשב [צ"ל: חבש. ד.פ.] כובע גרב אמצע שרידי ירי על ידיו ולא על שערותיו. לכן המסקנה היא שכל בדיקה אינה קשורה דווקא לשנייה".** עוד הוא השיב, בתשובה לשאלה האם יתכן שיהיו שרידי ירי כאשר אדם עוטה כפפות- **"הסיכוי היה נמוך יותר מאחר וכשאתה מוריד את הכפפות אתה יכול לגעת בבגדיו ולגעת בשרידי ירי".** העד נשאל בנוגע לאפשרות זיהום הבדיקה על ידי הדוגם או החוקר שבה במגע עם נשק או חפצים מזוהמים והשיב- **"אי אפשר לשלול לחלוטין אפשרות כזו, אבל העובדה שהערכה כוללת כפפות וישנן הנחיות, ממזערות עד כמה שניתן אפשרות כזו"** ובהמשך כאשר נשאל האם יתכן שבזמן פתיחת הערכה הכפפות זוהמו, השיב- **"אני לא יכול לשלול, אבל מחקרים שנעשו לגבי שוטרים וגם לגבי שוטרים חמושים, מראים שהאפשרות, הסיכוי למצוא על ידיהם של השוטרים גם אם הם חמושים, שרידי ירי, היא לא גבוהה. וכאשר מוצאים שרידי ירי, האחוז הוא מאוד קטן".** העד אישר שאותו מחקר בארה"ב התייחס לשוטרים חמושים, שלא שלפו נשק וירו, אלא מעצם החימוש שלהם, היו מזוהמים. הוא אף אישר שלא ידוע לו על מחקר שנעשה בנוגע לשוטרים שכן שלפו נשק וזיהמו שוטרים אחרים

(עמ' 106 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 108 ש' 5).

185. העד שלל שמבחינה כימית אותו ממצא של זיהום או קיום גרגרי ירי יכול לנבוע מאלמנטים אחרים מחיי היום יום או מהטבע. לדבריו, לא מוכרים להם חלקיקים בעלי הרכבי יסודות כאלה אשר אינם ממקור פיצוץ פיקה. העד נשאל האם אותן תרכובות כימיות ספציפיות שנמצאות בחלקיקי שרידי ירי נמצאים גם בבלמים של מכוניות והסביר- "לא. נמצאים אגרגאטים המכילים בריום, עופרת, אנטימון וכמויות גדולות של ברזל. כאשר דרך ההיווצרות שלהם והמורפולוגיה שלהם שונה לגמרי מדרך היווצרות שרידי ירי ואנו יודעים להבדיל בין השניים". העד אישר שהמונח "שרידי ירי מתחמושת מערבית מודרנית" בסעיף 2, כוונתו היסודות שהתייחס אליהם והרחיב- "כן. הם בעיקר אמורפים באופיום מאחר והם נוצרים מהתגבשות מהירה של גז ונוזל. בזמן הירי ישנה טמפ' גבוהה ולחץ מאוד גבוה, דבר שיוצר אידוי של חלק מהמרכבים ונוצר ענן של חלקיקים סביב כלי הירייה. הענן הזה מתקרר במהירות והחלקיקים מתמצקים. חלק מהם מכילים את המתכות שצינתי קודם, שנמצאות בבדיקה". העד נשאל האם יש זהות בין אותן תרכובות בשרידי ירי לבין מי שמתעסק בבלמים והשיב- "אני חוזר ואומר שדבר ההיווצרות היא שונה. בלמים המכילים בריום, עופרת ואנטימון הינם בלמים ישנים מאוד. החלקיקים הינם תוצר של שחיקה מכנית ולא של גיבוש. ולכן אני אומר לך שזה אותו יסוד אבל הצורה הפיזית שלהם שונה. לכן הם לא נמצאים באותו חלקיק אלא באגרדט. תמצא את העופרת בנפרד ואת הבריום בנפרד. במיקרוסקופ אלקטרוני ניתן להיווכח בהבדלים בין חלקיקים שנוצרו כתוצאה ממגע עם בלמים לבין מגע עם ירי, וכך מבוצעת הבדיקה שלנו" (עמ' 108 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 109 ש' 2).

186. העד נשאל האם יתכן שהשרידים שנדגמו בידי הנאשם הם תוצאה של מגעו עם אותן מתכות או אותה פסולת שעבד בה שעתים-שלוש קודם לבדיקה והשיב- "הפסולת הזו איננה מכילה שרידי ירי בצורה שפירטתי קודם, ולכן אין סיבה. כאשר בית המשפט שואל אותי אם אין אפשרות, אני משיב שכן, אין אפשרות שיהיה על ידיו שרידי ירי שמקורם בחומרים שהזכרת". בהמשך, הוא אישר שאינו יכול לשלול אפשרות ששרידי הירי שנדגמו בידי של הנאשם הם כתוצאה ממגע שלו על חפץ מזוהם והוסיף שלכן מסקנה זו מופיעה בחוות הדעת. העד הסביר בעדותו בנוגע לניקיון סביבת העבודה והסביר שהוא ביצע את הבדיקה ודגם מידי, שערך ומהאזור של הצפאי ומסביבו. לדבריו, מחקר שבוצע בידי קבוצת העבודה האמריקאית, הראה שכאשר עובדים על פי נהלי העבודה, גם אם קיים זיהום חיצוני על גבי קופסאות הדוגם, הוא איננו עובר לדוגמים עצמם. העד אישר שלא דגם את בגדיו. העד הסביר כיצד מבוצע הצפאי והשיב שהוא מבצע בין 2-3 פעמים בשבוע בדיקות כאלה. לדבריו, סדר הפעולות בבדיקה הוא קבוע, הוא איננו משתנה מציפוי דגימה אחת לשנייה (עמ' 109 לפרוטוקול ש' 3- עמ' 110 ש' 10).

187. העד הסביר בעדותו בהרחבה בנוגע לבדיקה. הוא נשאל האם יתכן שהיות והוא לא דגם את בגדיו, יתכן שהוא זיהם חלק מהדגימות והשיב- "לא ניתן לשלול אפשרות כזו, אבל מאחר ומדגם הביקורת עובר בדיוק אותו תהליך כמו המדגמים האחרים, ונחשף אלי ולמעבדה לפחות באותה מידה, אנחנו מצפים שבמקרה של זיהום, נמצא אותו גם במדגם הביקורת. לא ניתן לשלול את

האפשרות שהיה שריד ירי בודד ונחת על מדגם אחד ולא על השני, אבל הסבירות מאוד נמוכה". הוא נשאל בעדותו האם הסבירות מאוד גבוה להזדהה שנמצאו 5 שרידי ירי, אם המדגם נגע טרם הבדיקה באדם שירה באמצעות נשק ואישר שתשובתו יחסית לזמן הירי. כאשר נאמר לו כי האדם שירה והיה מזוהם החזיק בנשק באותו רגע שנגע בנדגם, השיב- **"מקרה זה רשום בפרק של "ממצאי בדיקות" סעיף 4 פסקה ג"**. העד אישר שיתכן מצב בו הנדגם ישב על כסא ניידת שעל אותו כסא ניידת שכב או בא במגע נשק מזוהם, שירה תקופה קצרה לפני אותו מגע ולכן יתכן והנדגם הזדהה מהכסא. בהמשך התבקש לאשר שאם הנדגם נגע בידו של מי שהחזיק בחפץ מזוהם, כמו למשל נשק שירה, או תרמיל שהיה בזירת האירוע, יש סיכוי שאותו נדגם יזדהה עם המזוהם והשיב- **"קיים סיכוי שיזדהם"** (עמ' 110 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 111 ש' 16).

188. במקרה דנן, כפי שעלה מהעדויות השונות, אין יסוד מוצק לקבוע שהנאשם "זוהם" כתוצאה ממגע נשקם של אנשי המשטרה. כפי שהובהר הוא גם לא היה אזוק עד למועד ביצוע הבדיקה. מעדותו של ברוך בן עזרי עלה שאין שום נגישות לנשק למי שעולה לרכב הסוואנה וכי הנאשם נאזק רק בתום הבדיקה של שוטרת המז"פ (עמ' 58 לפרוטוקול ש' 12-29, ראה גם ת/7). יוער, כי הדבר עלה גם מעדותו של סלבה ליטבין שם טען שנגע בנאשם רק בתום בדיקת טכנאי המז"פ, כאשר שם עליו את האזיקים (עמ' 67 לפרוטוקול ש' 16-18). עוד עלה מעדותו שכל אנשי הצוות ירדו מהרכב עם אקדחים, בעוד הנשק הארוך נותר סגור במדף ברכב מאחור. בהמשך הוסיף שהוא בטוח בעניין הנשק הארוך היות ומדובר ב"דבר שבשגרה, אנו לא יורדים עם נשק ארוך אלא אם כן זה אירוע חריג, אירוע פח"ע למשל". לדבריו, הוא באופן אישי ירד עם אקדח בלבד וכי למיטב זכרונו כך גם השאר, כלשונו- **"לשאלת בימ"ש אין לי זכרון ספציפי שכך היה אבל כך אני מעריך. אני מעריך כך כי אני יודע שאם אומרים לקחת נשק ארוך אני תמיד מתנדב. כיון שלא הייתי עם נשק ארוך למיטב הערכתי לא נלקח, כי גם לא היה צורך, כי כבר האירוע בוצע, זה לא שיש לחימה כרגע"** (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 62 ש' 28). עוד עלה מעדותו שתמיד יש מישהו ליד חשוד בזמן הנסיעה, בין היתר כדי שלא יגע במה שלא צריך לגעת. העד שלל שהם לעיתים יושבים עם הנשק הארוך כאשר הם אינם בפעולה. הוא אישר שיתכן וכאשר הנשק הוצא לפעילות הוא נשאר לשבת עימו בסוואנה ושלל מצב בו הנשק יהיה על הספסל לידו או בין רגליו, כלשונו- **"אין מצב כזה, אם הנשק הארוך עלי אז הוא עלי, על הגוף, עם הרצועה עלי, כך אני אחראי עלי. גם לא על הספסל של הסוואנה. אין מצב כזה. בעיני זה דבר חמור להשאיר את הנשק לבד, גם כאשר אני לידו"** (עמ' 63 לפרוטוקול ש' 1-25). תימוכין לדבריו, ניתן למצוא בעדותו של סלבה ליטבין, לפיה ירד רק עם נשקו האישי (עמ' 66 לפרוטוקול ש' 15-16).

189. כפי שעלה מעדותה של אירינה סידורנקו בדיקת הפרופרינט בוצעה כראוי ובהתאם להנחיות. מעדותה עלה כי בבדיקה שערכה לכפות ידיו של הנאשם התקבלה תגובה חיובית וצורה לא מזוהה. לדבריה, היה צבע על הידיים אך בצורה שאינה מזוהה, דהיינו, לא נצפו סימנים שיכולים להעיד על אחיזת דבר מה שצורתו ידועה. לטענתה, ניתן לומר שהנאשם החזיק מתכת ברזלית כלשהי (עמ' 143 לפרוטוקול ש' 19-25). יוער, כי אירינה לא ידעה לומר בעדותה מה היו הסיבות בגינן היה דחוף להיפגש בצומת והבהירה- **"איני זוכרת מה הנסיבות. אולי ההגיון היה לבצע את הבדיקה כמה שיותר מוקדם"**

(עמ' 144 לפרוטוקול ש' 26-29). העדה הבהירה היטב במהלך עדותה שפעלה בהתאם להנחיות ושללה שלא ניתן היה להספיק לבצע את הבדיקה בזמן בו התבצעה (עמ' 145 לפרוטוקול ש' 8-25, עמ' 146 ש' 21-24). באשר לבדיקת הפרופירנט אציין הבדיקה נערכה למעלה משעתיים וחצי לאחר ביצוע הירי, כאשר לא נמצא ממצא חיובי. מסכים אני עם טענת המאשימה לפיה תוצאות שליליות אינן מובילות בהכרח למסקנה שהנאשם לא אחז בכלי נשק, אם כי יש ליתן להן משקל, ככל ראייה אחרת ולברר האם יש בהן להטיל ספק בראיות התביעה (ראה ת"פ 357/99 מדינת ישראל נ' מרדכי ברדוגו, תק מח 2000 (1), 778). במקרה דנן, לא ניתן לדעת האם הנאשם שטף את ידיו, אחז בצורה רופפת באקדח וכפי שעולה שמעדות המתלונן אף עטה כפפות בזמן הירי.

190. אציין בהקשר זה כי הנאשם טען בעדותו שלאחר ביצוע העבודות ובטרם הלך לישון- התקלח (עמ' 133 לפרוטוקול ש' 22), זאת בניגוד לחקירותיו במשטרה שם טען שלא התקלח אותו יום. כי מעדות השוטר ברוך בן עזרי עלה כי הנאשם החליף בגדים ושערו היה מבריק, כתוצאה מכך ששטף אותו או שם ג'ל (עמ' 57 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 58 ש' 11). לשאלת בית המשפט כיצד זכור לו נושא הג'ל, השיב- "אני זכרתי כי שוטר מז"פ לקחה ממנו דגימות מהידיים ומהשער, אז אני זוכר שאמרתי לעצמי ששם את הג'ל אולי כדי לטשטש משהו. בגלל זה זכרתי" (עמ' 64 לפרוטוקול ש' 3-5).

191. הראיות שצויינו לעיל מובילות למסקנה חד משמעית כי הנאשם הוא אדם שירה במתלונן. הראיות שהוגשו על ידי התביעה אינן מותירות מקום לקיום ספק סביר. הנאשם בעדותו לא פתח פתח לקיום ספק כאמור.

192. באשר לעבירת החבלה בכוונה מחמירה- עבירה על סעיף 329 לחוק העונשין הרי שהוכח היסוד העובדתי. אין מחלוקת בנוגע לנזקים החמורים שנגרמו למתלונן, כעולה מהמסמכים הרפואיים ומעדות המתלונן והתרשמותי הבלתי אמצעית ממצבו בבית המשפט. זאת ועוד, אין ספק כי הנשק ששימש לירי עונה על הגדרת "נשק מסוכן או פוגעני" כאמור בסעיף והנזק החמור הכרוך בירי כזה עונה על הגדרת חבלה חמורה. באשר ליסוד הנפשי הרי שכוונת הנאשם נלמדת מהראיות ותוך יישום "חזקת הכוונה" על פיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. במקרה דנן, שימוש בנשק חם לשם פגיעה במתלונן תוך ירי של מספר כדורים לעבר גופו מטווח אפס, מלמדת על הכוונה לגרום לו חבלה חמורה והדבר נלמד מחזקת הכוונה. מכאן, אין ספק כי הנאשם עבר עבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין.

193. באשר לעבירת החזקת ונשיאת נשק ותחמושת טענה המאשימה כי בהתאם לסעיף 144 (ג) לחוק העונשין מוגדר המונח "נשק" ככל כלי שהוכשר לשמש לירי, בין אם היה תקין בעת האירוע ובין אם לאו. נטען כי התיקון לחוק נועד לפטור את המאשימה מהוכחת תקינות כלי הנשק. לטענת המאשימה, בענייננו אין מחלוקת שבוצע ירי במסגרתו נפגע המתלונן, אף אם לא נמצא כלי הנשק שבאמצעותו בוצע הירי. סעיף 144 (ה) קובע רק אחת מדרכי הוכחת נשק. נטען שאת היותו של חפץ נשק ניתן להוכיח בדרכי הוכחה רגילות, אם בדרך של ראייה ישירה ואם באמצעות ראייה נסיבתית והנחות המבוססות על השכל הישר. המאשימה טענה שנוכח העדויות והממצאים השונים, כמו ההסכמה מצד ההגנה לפיה המתלונן אכן נורה ונפגע באירוע, אין מחלוקת שמדובר

בירי מנשק אמת, במחסנית שהכילה בתוכה כדורים, נשק שהובל ממוקום למקום ואף נעשה בו שימוש לאחר מכן. מסכים אני עם טענות המאשימה בהקשר זה (ראה גם ע"פ 592/83 **יעקב שמואל מאיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח (1), 331). באשר להפרת הוראה חוקית הרי שאין מחלוקת וכך עלה גם מעדות הנאשם, כי הוא היה מצוי בתנאי מעצר בית. מכאן, נוכח הקביעה כי הנאשם הוא זה שירה במתלונן, מתבקשת מאליה המסקנה שהוא הפר את תנאי מעצר הבית ויש להרשיעו גם בעבירה זו. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ה, 19
אוקטובר 2014, במעמד הצדדים
דניאל פיש, שופט